

"ΛΑΝΙΘΑΣ, Hesychio δευτερίας οἶνος, Vinum secundarium, Lora." H. Steph.

"ΑΑΝΙΖΕΙ, Hesychio λαγγάζει, βρέχει." H. Steph.

"ΛΑΠΗΝΗ, Suidæ ἄμαξα, Rheda: quæ et Λαμπήνη et ἀπήνη." H. Steph.

"ΛΑΠΙΖΕΙ, Hes. exp. σταυροῦται. Alioqui λαπίζειν est ἀλαζονεύεσθαι, teste Etym., Insolentius et arrogantius se efferre, Jactitare se. UNDE Λάπισμα, Jactantia, κόμπος, καύχημα. Cic. ad Att. 9, [13.] 16. Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, auxiliis Gallorum, quos Matus ἐσάλπιζεν, ut puto: sed ccc. m. dicebat peditum, equitum lx.; polliceri sumtu suo annos decem. Sed sit hoc λάπισμα: magnas habet certe copias: et habebit non ille vectigal, sed civium bona. ET Λαπιστής, Jactator, Hesychio *καυχήτης, ψεύστης, φλύαρος, ὁ ἐγγὺς τοῦ προπετοῦς, Gloriator, Nugator, Mendax, Temerarius: item τρυφερός, μὴ ἔχων φροντίδα, Delicatus et mollis, Nihil pensi habens. Idem, itidemque Suid., affert et Λαπίστρια pro θέλουσα εὐωχεῖσθαι, item ρεμβομένη, μετεωριζομένη. Innuit autem idem Hes. hæc derivata esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ Gens fuit Thesalica ferox: ut sane et Eust. λαπίθην dici ait *αὐχμηρίαν: addens, παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὅπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν οἷς πείθει τινὰ περιαντολογούμενος: sed id etymon videtur coactum." H. Steph. "Λαπίζω, Brunck. Soph. 3, 519. Λαπιστής, Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss.

"* ΛΑΡΒΑΣΟΝ, τὸ, Barker. ad Etym. M. 926. Corai. ad Heliod. 2, 355." Edd.

"ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΣ, Wessel. ad Herod. 73. Jacobs. Anth. 7, 77. ad Diod. S. 2, 486." Schæf. Mss.

"ΛΑΣΑ, Hesychio τράπεζα πληρεστάτη, Mensa refertissima. Λάσαν Idem dici scribit τὴν λάρισσαν." H. Steph.

"ΛΑΣΑΡΟΝ Κυρηναϊκόν, ap. Apsyrtum in Hippiatr. Laser Cyrenaicum, quod Hippocr. ὀπὸν σιλόφιον appellat." H. Steph. "* Λασάριον, Gl. Laser." Edd.

"ΛΑΣΔΟΙΑΤΟ, Dorice pro λαζόιατο, h. e. λαμβάουτο, Hes." H. Steph. "Laconice, Bast. ad Greg. Cor. 598." Edd.

"ΛΑΣΙΤΟΣ, Hesychio κίναιδος, Cinædus. Idem et Λάσιτος attulerat pro κίναιδος, πόρνη, Cinædus, Scortum, Prostibulum: quod et Λάσθη." H. Steph. "Ad Mær. 250." Schæf. Mss.

"ΛΑΣΙΧΝΕΥΟΥΣΑ, Siculis πλανωμένη, Hes." H. Steph.

"ΛΑΣΤΑΡΗ, Hesychio μάστιξ, Flagellum, Scutica." H. Steph.

"ΛΑΣΤΑΙ, Hesychio πόρναι, Prostibula, Scorta: quæ et Λάσιτοι s. Λάισιτοι." H. Steph. "Λάσθη, Ruhnck. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss.

"ΛΑΣΤΑΓΕΙ, Hesychio ψοφεῖ: quod et Ααταγεῖ." H. Steph.

"ΑΑΤΑΙΑ, affertur pro Gladiolus, Culter, qui majori gladio adjungitur. Apud Hes. legitur, sed non sua serie, nimirum ante Λατύπη: ita ut videatur scr. λατταία gemino τ: exp. vero παραξίφει καὶ ἡ περὶ ζώνην μάχαιρα, Gladiolus, Pugio." H. Steph.

"ΛΑΤΑΣ, αγος, ἡ, Hesychio ψόφος ὁ ἀπὸ κοττάβων γινόμενος, Sonitus s. Strepitus, qui inter cottabizandum editur potus reliquiis e poculo in altum sublato in pelvim subjectam defusus: quomodo et VERB. Λαταγεῖ exp. ψοφεῖ, τύπτει, Strepit, Percutit. Suidæ λάταξ est ἡ μεγάλη σταγὼν, Magna gutta: ex Epigr. in exemplum afferenti λατάγων πλήγμασι τερπόμενος: parum recte; nam λάταξ, s. λατύγη, Athen. [479.] dicitur τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κυλικῆς, quæ sc. κότταβος s. κοττάβιον dicitur, ὑγρόν. Quo sensu ibid. dicit de cottabismo loquens, "Ἐδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερόν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρὴν ἀφείναι τὴν λάταγα. Sic aliquanto post dicit μάνην vocari τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Et rursum in exp. loci cujusdam Aristoph. Ἐκπώματα ᾗθρον καὶ τὸ τοῖς ἀποκοτταβίζουσι δὲ δξύβαφον τιθέμενον, εἰς ὃ τὰς λάταγας ἐγγέουσι. Nec vero ille tantum sic usurpat h. v., et cum eo J. Poll., sed etiam vetustiores his poetæ. Dionysius

cognomento Chalcus, de cottabizantibus, "Ορμιάτι βηματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλινῆ. Eἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται: solebant enim αἱ λάταγες poculo in sublime elevato dejici. Et Critias in Elegiis, Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον, "Ὅν σκοπὸν εἰς λατάγων τόξα καθιστάμεθα. Ubi ut ὁ κότταβος dicitur Siculum esse inventum, ita Dicæarchus Milesius in libro de Alcæo scribit τὴν λατάγην quoque esse Σικελικὸν ὄνομα. Soph. in Inacho τὴν λάταγα ἀππελλὰ ἀφροδισίαν, Veneream, quoniam οἱ ἐρώμενοι in primis solebant ἀποκοτταβίζειν: qua de re plura vide in Κότταβος. [Cf. Athen. 666.] Apud Suid. reperio ET Λαταγεία, ET Ααταγὰς, sed sine exp.: tantum enim fem. ea esse dicit. Si mendo carent, videtur hoc i. esse q. λάταξ s. λατάγη: illud, i. q. κοτταβισμός s. ἀποκοτταβισμός, h. e. Lusus ille, quo reliquix potus e poculo alte sublato in subjectam pelvim ita dejiciuntur, ut sonum reddant. Sane VERB. Ααταγεῖν signif. Strepitum s. sonitum reddere effusus τὰς λάταξιν: ut ap. Lucian. Lexiph. "Ἦμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθε μὴ λαταγεῖν τοὺς κοττάβους. Sed notandum, in vet. Ms. Cod. legi, Ααταγεία, καὶ θηλυκὸν Ααταγὰς. || Ad Λάταξ porro ut redeam, est id et Animalis nomen, et quidem quadrupedis, amphibii, aërem, non humorem, recipientis, crocodili more: πλατύτερον est ἐνυδρίδος, dentesque habet validissimos: siquidem noctu exit, dentibusque excindit τὰς περὶ τὸν ποταμὸν κερκίδας: habet τρίχωμα σκληρὸν καὶ τὸ εἶδος μεταξὺ τοῦ τῆς φώκης τριχώματος καὶ τοῦ τῆς ἐλάφου, ut tradit Aristot. H. A. 8, 5. ubi Gaza quoque Latacem vocat. At Latacen Plin. 26, 4. in sermone de herbis magicis, dari solitam a Persarum rege legatis, ut quocunque venissent, omnium rerum copia abundarent." H. Steph. "Λάταγες, Gl. Stuppi." Edd. "Λάταξ, Athen. p. 28. Ruhnck. Ep. Cr. 105. Toup. Opusc. 2, 45. 245. Valck. Diatr. 205. Toup. Emendd. 2, 472. ad Charit. 329. Valck. Callim. 213. T. H. ad Aristoph. II. p. 248. Brunck. Soph. 3, 415. 443. Callim. 1, 467. Jacobs. Anth. 11, 56. ad Lucian. 2, 325. Ααταγέω, Valck. Callim. 214. ad Lucian. 2, 325. Αατάγη, Mær. 253. et n.: Valck. Callim. 213. Ααταγεῖον, Jacobs. Anth. 11, 56." Schæf. Mss.

"ΛΑΤΙΝΟΣ, ὁ, Latinus: Filius Ulyssis et Circes, Progenitor Itolorum, qui ab eo Λατίνοι dicti sunt, Latini. Ab hoc FEM. Λατινίς, ἰδος, ἡ, Latina: ut in Epigr. Λατινίς μουσά, Latina musa. Et ADV. Λατινιστῇ, Latine, Latinorum ritu, Latinorum sermone: quod et Ῥωμαῖστὶ, a Roma Latini soli capite." H. Steph. "* Λατεῖον, τὸ, Strabo 4. p. 285.; sed ap. Appian. B. C. 2. p. 730. scriptum est * Λάτιον." Edd. "Λατίνος, ad Lucian. 1, 680. Λατινίς, Christod. Ecphr. 303. * Λατινικός, Boissonad. Philostr. 412." Schæf. Mss.

"ΑΑΤΜΕΝΕΙΑ, Hesychio δουλεία: quæ et ἀτμενία." H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΒΑΖΕΙΝ, Hes. ἀσήμως λαλεῖν: afferens ET Αατραβὸς pro λαμνρός: AT Αατραβῶν pro ἀλαζονεύομενος." H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΖΕΙΝ, Eid. βαρβαρίζειν, Barbarizare, Barbare loqui." H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΠΙΑ, Eid. λαμνρία μετὰ * ἐρυθρίασεως: pro quo forsitan scr. λατραβία, cum λατραβὸς afferat pro λαμνρός." H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΨ, Eid. νερός, Nimbus: qualis fere λαλαψ." H. Steph.

"ΑΑΤΩΟΣ, Latous, Fluvius sic dictus ex eo, quod ap. eum Latona partum ediderit. Etym. M." H. Steph.

"* ΑΑΤΩΡΕΙΑ, Vini species. Athen. 1, 24." Edd.

"ΑΑΦΘΑΝΗ, Hesychio γλώσσα, Lingua." H. Steph.

"ΑΑΦΘΙΑ, Hesychio ἡ ἀσπίς, Scutum s. Clypeus." H. Steph.

"ΑΑΦΝΗ, Pergæi pro δάφνη, Laurus, Hes." H. Steph.

"ΑΑΦΟΣ, Hesychio ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος, Qui læva s. sinistra utitur manu, Lævus, Sinister." H. Steph.

"* ΑΑΦΡΙΑ, Epith. Minervæ, Lycophro 356."

Edd. "Toup. Opusc. 1, 526.; Emendd. 2, 318." Schæf. Mss.

"ΛΕΒΕΡΝΟΙ, Suidæ πλοῖα πολεμικά, τριήρεις νηες: eadem quæ Λίβερνοι et Λιβυρνίδες, Liburnicæ naves." H. Steph.

"ΛΕΒΙΝΘΙΟΙ, Hesychio ἐρέβινθοι, Cicer." H. Steph.

"ΛΕΓΑΙ γυναῖκες, ab Archilochō dictæ feruntur Mulieres libidinosæ et lecti semper appetentes. I-TEMQUE Λεγαίνειν, mutatione literæ pro λεχαίνειν dictum volunt, q. e. τοῦ λέχους ἐπιθυμεῖν." H. Steph.

"ΛΕΙΝΑ, Cyprii ἔρια, Lanas, Hes. Infra Λήνεα." H. Steph.

"ΛΕΛΕΓΓΕΣ, Hesychio κύχλακες s. κοχλιώδεις τόποι." H. Steph.

"* ΛΕΛΕΓΗΘΙΟΣ, Jacobs. Anth. 7, 243." Schæf. Mss.

"ΛΕΜΝΑ, τὸ, Plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, Theophr. H. P. 4, 11. Sunt qui λέμμα scribant, et sic dictum existiment, quod sit veluti λεπῖς." H. Steph. "Lemna Palustris Linn." Edd.

"ΛΕΥΪΤΗΣ, Levita: ap. Judæos ἱερεὺς, Sacerdos: quoniam familia Levi ἱερατείας τάξιν ἐπλήρου. Meminit horum et Plut. Symp. 4. fin. sed profanam appellationis causam afferens. Ibi enim cum dixisset Judæos Bacchum colere, et ejus in honorem θυρσοφορίαν ἀγitare, Καὶ καθαρίζοντες, inquit, ἕτεροι προῖᾶσιν, οὓς αὐτοὶ Λευῖτας προσονομάζουσιν, εἴτε παρὰ τὸν λῦσιον, εἴτε μᾶλλον παρὰ τὸν εὐῖον τῆς ἐπικλήσεως γεγεννημένης. Dicitur signif. etiam διάκονος, Minister, Famulus." H. Steph.

"ΛΕΥΠΑΙ, Hesychio ἐὺρίσκειν: quod et Εὐραὶ s. Εὐρεῖν." H. Steph.

"ΛΗΔΕΙΝ, Hesychio κοπιᾶν, κεκμηκέναι: afferenti itidem Ληδήσας pro κεκμηκῶς, κοπιάσας, Labore fractus, Defessus." H. Steph.

"ΛΗΔΟΝ, τὸ, Ledum s. Ladum: Cisti genus, simili quo cistus modo nascens, sed foliis longioribus et nigrioribus, quæ verno tempore quiddam pingue attrahunt. Ex eo fit, quod DICITUR Λήδανον: capras enim ajunt matutinis pastibus ladum rodere, deinde nebula sole discussa, madentibus rore villis pinguem illum succum abstergere, quod viscosus sit et villis facile adhærescat; huncque postmodum depecti, colari et in offas cogi. Alii tradunt, cum pingue hujus plantæ insideat, attractis funiculis herbam eam convolvi, atque ita offas fieri. Diosc. 1, 129. Plin. 12, 17. Sed Plin. herbam vocat et ledam et ledam: succum detersum, et ladanum et ledanum. Sunt, inquit l. c., qui herbam in Cyprio e qua ladanum fiat, ledam appellant: etenim illi ledanum vocant. Et 26, 8. Lada appellatur herba, e qua ladanum fit in Cyprio barbis caprarum adhærescens. Herod. 3, 128. λήδανον vocat τὸ λάδανον: Τὸ δὲ δὴ λήδανον, τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον, ἐν δυσοδομοτάτῳ γινόμενον, εὐωδέστατόν ἐστι: τῶν γὰρ αἰγῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωνσι εὐρίσκειται ἐγγινόμενον, οἷον γλοιὸς ἀπὸ τῆς ὕλης." H. Steph. "Cistus Creticus Linn. Tournefort Reise 1. S. 103. Pococke Reise 2. S. 333." Edd. "Λήδον, Brunck. Aristoph. 2, 166. Toup. Addend. in Theocr. 401. Λήδανον, ad Herod. 250. 253. Plut. de S. N. V. 29." Schæf. Mss. "Galen. 2, 160." Wakef. Mss.

"ΛΗΔΟΣ, eos, τὸ, Vestis e panno raro aut detricto: Philemoni εὐτελὲς τριβώνιον s. χλαμύδιον παλαιόν. Dores, inquit Didymus, τὸ λήδος dicunt λάδος, ut Alcman, λάδος εἰμένα καλόν. INDE Ληδάριον, ET Ληδίων, sive Λήδιον, itidem τριβώνιον εὐτελές. Suid. Ληδάριον esse dicit εὐτελὲς ἱμάτιον θερινόν, θέριστρον, Vestem vilem, qualis æstate ferri solet: tunc enim leves rarasque ac magis detritas induunt vestes: ut Aristoph. O. [715.] χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριον τι πρᾶσθαι. Ad præcedens λήδιον quod attinet, Philemo et Didymus ipsum παροξύνουσι, Eust. vero προπαροξύνει, itemque Hes. et Suid. Sed addit Eust. scr. per η cum ι. ascripto s. subscripto, utpote derivata παρὰ τὸ λείον. Apud Hes. sane διαλελυμένως REPERIO Ληίδιον, εὐτελὲς ἱμάτιον: ut et ap. Athen. 13. καινὸν ληίδιον. ET Ληιδιώδεις, * τριβωνιώδεις: pro λήδιον et ληιδιώδεις." H. Steph. "Λεπτὸν λήδιον, Athen. 256. Olear. ad Philostr. 158. ubi p. 160. Λή-

δια ἀνασελεῖν ἐπιπλα, Vela agitare." Edd. "Λήδος, item * Λήδον. Hac forma legitur ap. Theocr. xxi. ubi inter piscatoria instrumenta recensentur τὰ κἄλαμοι, τὰ γκιστρα, τὰ φυκιδεντά τε λήδα. Scilicet Retia lacera et usu detrita: dicitur autem λήδα φυκιδεντα, ut χλαῖνα λινούλκος, χιτῶν τριγλοφόρος, et si quæ alia ejusmodi. Toup. ad Theocr. Etym. M. Λήδιον. Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτῶνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Ληδάριον ἱμάτιον." Brunck. Mss. "Λήδος, Brunck. Aristoph. 2, 166. Toup. Addend. in Theocr. 401. Λᾶδος, Brunck. J. c. Λαῖδος, ibid. Ληδάριον, Ληιδάριον, ibid. T. H. ad Aristoph. Π. p. 224. ad Mær. 300. Λήδιον, Toup. l. c. Jacobs. Exerc. 2, 125. Wakef. S. C. 3, 121. ad Herod. 416. Ληδίων, Ληδίων. Ληιδίων, T. H. l. c. Brunck. l. c." Schæf. Mss. "Λήδος, Eust. II. 1199." Wakef. Mss.

"ΛΗΜΝΟΣ, ἡ, Lemnus: Insula Thraciæ finitima, sacra Vulcano. Ejus incolæ, DICUNTUR Λήμνιοι, Lemnii. Sed Λήμνιος adj. quoque usurpatur, ut et Lemnius, pro Qui Lemniorum est, s. Qualis Lemniorum est: ut Aristoph. [Eup. 1162.] Λήμνιοι ἄμπελοι. Feminae ejus insulæ dicuntur Λήμνιοι, Lemniæ; ΝΕΟΝΟΝ Λημνιάδες, Lemniades. Hisce Venus ob sui neglectum dicitur immisisse fœtorem, ita ut mariti ipsas aversarentur, et cum Thracicis feminis consuescerent: quamobrem zelotypia tactæ, et maritos et Thressas occidere. E quo facinore Λήμνιον κακὸν dicitur τὸ μέγα κακόν, Magnum et audax malum, teste Suida: quod et e Plut. Erotico patet, Νεανικόν τὸ τόλμημα καὶ Λήμνιον ὡς ἀληθῶς. Sic Λημνία χειρὶ dicitur pro ὤμῃ καὶ παρανόμῳ, ab eod. Lemniarum facinore. Νέεον Λημνία δίκη pro κακίστῃ, auctore Suida. Eod. modo Λήμνιον βλέπων, s. Λήμνιον κακὸν βλέπων, pro Truculentum et vindictæ avidum vultum præferens. At Λήμνιον πῦρ Proverbialiter dici tradunt, quoniam in Lemno sit ἀναφορά τις πῦρὸς χαλεπή. Ab ead. insula locale ADV. Λημνόθεν, E Lemno. Suid. || Apud Hes. legitur et λήμνων exp. νήσων, Insularum: ac si λήμνος non proprium tantum sit, sed appellativum etiam, de Quavis insula dici solens." H. Steph. "Λημνόθεν, Lucian. de Domo 910." Edd. "Wakef. Phil. 203. Λήμνιος, ad Mær. 267. Toup. Opusc. 2, 247. Wakef. Phil. 800. Jacobs. Anth. 9, 497. Maximus, de malo aliquo, ad Herod. 503. Λημνία βούς, Brunck. Soph. 3, 427. Λημνία βῶλος, Boissonad. Philostr. 506. Λήμνιοι conf. cum Λίμνιοι, Kuster. Aristoph. 117. Λημνιάς, Lucillius 88. Brunck. Soph. 3, 426. * Λημνιάς, Wakef. Phil. 800." Schæf. Mss.

"ΛΗΝΑΙ, Arcadibus dictæ Βάρχαι, Bacchæ, Mulieres bacchantes: ut alii volunt, Torcularium nymphæ, Epigr." H. Steph.

"ΛΙΒΕΡΝΑ, ET Λιβερνίδες, Suidæ εἶδος πλοῖον, Navigii genus. Infra Λιβυρνίδες, Liburnicæ naves. Idem Suid. λίβερνον dictum fuisse ait Locum illum, in quem hiantem Curtius se præcipitarat cum equo. Historiam ap. eum vide, et ap. Liv." H. Steph.

"ΛΙΒΥΡΝΟΝ, Hesychio πολεμικὸν πλοῖον, Bellicum navigium, [Gl. Liburnum:] quod ET Λιβυρνὶς ET Λιβυρνικὸν πλοῖον dicitur, Liburnica: a Liburnis s. Liburna gente, rei nauticæ et bellicæ peritissima. Appian. et Lucian. scribunt Liburnios fuisse Gentem illyricam, quæ Ionium mare et insulas ejus celeribus et levibus navigiis prædaretur: unde etiamnum Romanos τὰ κοῦφα καὶ ὀξέα δίκροτα appellare Λιβυρνίδας. Ista Appiani verba sunt: hæc, Luciani in Amoribus, 'Επ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένην, ταχυναντοῦν σκάφος εὐτρέπιστο τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν. Plura de his navigiis vide ap. Bayf. de Re navali, p. 22. 23. 24." H. Steph.

"ΛΙΓΥΣ, vos, ὁ, ἡ, Ligur: et plur. Λίγυες, Ligures: Gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis DICITUR Λιγυρία, Liguria. INDE Λιγυστικός, [ἡ, ὁ, ὁν.] Λιγυστικός: ut λιγυστικὸν πέλαγος, Mare Ligusticum. Et Λιγυστικὸν, Ligusticum: Herba sic appellata, quod in Liguria ut plurimum reperiatur, in Apennino monte, teste Diosc. 3, 58. Itidem Plin. 19, 7. Ligusticum sylvestre est in Liguriæ suæ montibus: seritur ubique: suavius sativum, sed sine viribus: Panacem aique qui vocant. [Laserpitium Siler Linn., Ligusticum Levisticum Linn.] Inde ET Λίγυρον, sive Λιγύριον, αἰ-

etum putant Ligurium lapidem. Joseph. A. J. *Λίθοι δώδεκα μεγέθει καὶ κάλλει διαφέροντες, οὐ κτηρὸς ἀνθρώποις κόσμος διὰ τιμῆς ὑπερβολὴν ὄντες, σαρδόνυξ, τόπαζος, σμάραγδος, ἀνθραξ, ἱασπις, σάπφειρος, λίγυρος, ἀμέθυστος, ἀχάτης, χρυσόλιθος, ὄνυξ, βήρυλλος*: pro quo Exodi 28. *λιγύριον*, et in vet. versione Ligurius, in nova Lyncurius. Quam scripturam si sequamur, erit Succinum, s. Electrum, quod alni sudare feruntur ad Padum, qui Ligurum Vagiennorum finibus visendo fonte profuit. Ac probabilis esset hæc opinio, nisi Josephus diceret has gemmas incomparabiles esse magnitudine et pulcritudine. Sed huic responderi objectioni queat, olim in pretio fuisse ob raritatem, nunc ob copiam esse viliores." H. Steph. "*Λιγυστικός* s. * *Λιγυστίνος*, Strabo 2. p. 165. 183. 184. : 4. p. 310. 311. * *Λίγυστις*, de Circe, Eur. Troad. 437." Edd. "*Λίγυς*, Diod. S. 1, 446. * *Λιγυστής*, ibid. et n." Schæf. Mss.

"*ΛΙΑΠΙΟΝ*, Hesychio *τρουβλίον*, Scutella." H. Steph.

"*ΛΙΖΕΙ*, Hesychio *βήσσει, στάζει, παίζει*, Tussit, Stillat, Ludit." H. Steph.

"*ΛΙΖΟΝΕΣ*, pro *ὀλίζονες*, h. e. *ἐλάσσονες*, Minores, Hes." H. Steph.

"*ΛΙΣΤΑΡΙΟΝ*, Ligo. Utitur h. v. Schol. Theocr. [4, 10.] in exponendo *σκαπάνη*: ut inde conjiciam fuisse linguæ vulgaris." H. Steph. "*Λιεία*, Salmas. Exerc. Plin. 365. Ducang. Glossar. Demin. est a * *Λίτος*, ὀ; quod vocab. Coraius Plutarcho Vit. Parall. 6. p. 434. restituit. Cf. Artemid. 2, 24. Schneider. Lex. v. *Μίτος*." Edd.

"*ΛΙΣΚΟΣ*, Hesychio *δίσκος*." H. Steph.

"*ΛΙΣΣΑΝΙΟΣ*, Laconibus *ἀγαθός*, Bonus, Hes." H. Steph. "*Aristoph. A.* 1171. ubi * *Λυσσάνιος*." Edd. "*Brunck. Aristoph. 3, 179.*" Schæf. Mss.

"*ΛΙΤΡΑ*, ἡ, Libra: Mensuræ et Ponderis nomen duodecim continentis uncias. Passim de Pondere usurpant: quamobrem ubi ambiguitas est, addunt vel *μέτρω*, vel *σταθμῶ*. Gal. τῶν κ. *Γένη* 1. *Σταθμὸς ἕστω μίας λίτρας ἑκατέρου, συναμφοτέρων δὲ, ἴσον ἐλαίου μέτρον*. Et Plaut. *Laserpitii libram pondo diluunt*. Et sic passim ap. Scrib. *Largum*. Verum id scire oportet, libram et unciam mensuralem, atque adeo mensuram omnem, certam atque immobilem semper fuisse: pondera autem rerum omnia fere varia esse, pro eorum, quæ expenduntur, varietate. Attamen ut Plin. pro mina vertit libram, quæ tamen quatuor drachmis est minor: ita Gr. contra nonnunquam centum drachmis libram, non minam, exprimunt, ubi quatuor drachmæ redundant. Testatur id Gal. τῶν κ. *Γένη* 6. *Ποτὲ μὲν γὰρ ἀντὶ τῆς λίτρας, ῥ' δραχμὰς γράφουσιν αὐτοί: ποτὲ δὲ, ἀντὶ τῆς μιάς*. Et similiter ibid. 1. *Ὡστε ἡ αὕτῃ ἀναλογία σώζεται, μηδὲν μέγα διαφέροντος εἴτε ταῖς ἑκατὸν δραχμαῖς τῶν μεταλλικῶν, εἴτε ταῖς ἐνενήκοντα ἑξ, αἱ δύο κοτύλαι τοῦ ἐλαίου μιν γνῶναιτο*. Ad h. vero l. Scribonii Largi, In libra denarii octoginta quatuor ap. nos, quot drachmæ ap. Gr. incurrunt: ad h. inquam l. respondetur, Scribonium pleraque medicamenta vertisse e Græcis, qui ῥῶ libra usi sunt in suis compositionibus, dividentes eam more Romano in duodecim uncias, unciam vero in septem drachmas, denarios intelligentes: ita ut more illorum Scribonius locutus videatur: alioqui libra drachmarum est sex et nonaginta. Hæc infer alia Gorr. || *Λίτρα* est etiam Numismatis genus, et id parvi admodum pretii. J. Poll. enim 9. tradit Siculis τὴν λίτραν facere ὀβολὸν *Αἰγινάιον*: unde ἡμίλιτρον et δεκάλιτρον dici pro τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβόλου et τοὺς δέκα ὀβόλους: nec vero *Dores* solum ita usurpare, poetas in primis, sed Atticos etiam Comicos. *Dores*, ut Epicharm. "*Ἄλλη δὲ λίτραν, αἱ δ' ἂν ἡμίλιτρον δεχόμεναι*. Atticos, ut Diphil. in Siculo, *μηδὲν δ' ἔχειν εἰ μὴ κικίνους ἄξιους λίτραιν δυοῖν*. Idem tradit J. Poll. 4, 24. afferens et e Sophrone duo exempla, hæcque subjungens: *Aristot. in Agrigentino- rum Republ. cum dixisset, Ἐξημιούντο πενήτηκοντα λίτρας*, subjicit, *Ἡ δὲ λίτρα δύναται ὀβολὸν Αἰγινάιον*. In *Himeræorum* vero *Republ.* scribit Sicilienses τοὺς δύο χαλκοὺς vocare *ἐξάλιτρα*: sex autem, ἡμίλιτρον, [Diosc. 342.] *Obolum, λίτραν*: *Corin-*

thium staterem, δεκάλιτρον, ut qui *δέκα ὀβόλους δύναται*. Per risum vero *λίτραν* ἐτῶν *ζήσας* quidam in Epigr. dixisse fertur pro *Modico* temporis. Nota τῆς λίτρας compendiaría hæc est, *λ*, et hæc, *λ*. COMP. *Λιτροσκόπους* Hes. dici scribit τοὺς ἀργυρομοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίματος, quod λίτρα vocatur. Itidem *κολλυβιστά*." H. Steph. "*Gl.*: '*Λίτρα* Libra, Pondo. *Λίτρα καὶ ἥμισυ* Sesquilibra. * *Λιτραῖος* Libralis. * *Λιτριάος* Libralis. * *Λιτρασμός*, (a v. * *Λιτράζω*) Libratio. * *Δίλιτρος* Bilibris, Dupondius. * *Διλιτριάος* Bilibralis. * *Τρίλιτρον* Tripondium. *Λιτριάος* extat ap. Dionys. H. 1, 561. Vide *Δεκάλιτρον* supra." Edd. "*Ἐξάλιτρος*, Qui sex librarum est. *Aristot. vero in Himeræorum Politia* tradit τοὺς δύο χαλκοὺς a Siculis vocari *ἐξάλιτρα*: et τὸν ὀβολὸν, *λίτραν*, ut refert J. Poll. 4, c. 24." H. Steph. "*Ἡμίλιτρον*, Dimidiata λίτρα s. Libra. Apud Siculos *Semiobolus* s. *Sex ærei*. Nam *λίτραν* *Obolum* vocant, ut J. Poll. ex *Aristot.* tradit. *Epicharm. ap. eund. J. Poll. 9.* "*Ἄλλη δὲ λίτραν, αἱ δ' ἂν ἡμίλιτρον δεχόμεναι*." H. Steph. "*Gl.* *Semilibra, Selibra. Bekkeri Anti-Atticista*: * *Ἡμίλιτριον* *Ἐπιχαρμος Χελίρωνι*." Edd. "*Λίτρα*, ad *Diod. S. 1, 424. 730. Jacobs. Anth. 6, 228. 10, 224. T. H. ad Aristoph. Π. p. 110. Brunck. Soph. 3, 520. Bentl. Ep. ad T. H. p. 83. ad Mær. 350. Toup. Opusc. 2, 73. Conf. cum λίτρον, Brunck. Aristoph. 1, 282. Λιτραῖος, Jacobs. Anth. 10, 221. Λιτροσκόποι, Brunck. Soph. 3, 520.*" Schæf. Mss.

"*ΛΙΤΡΙΣ*, Hesychio *πυξίς* * *σωματοδόχος*, Loculus, Arca." H. Steph.

"*ΛΟΝΑΙΣ*, Hesychio *βωμολόχος*, *εἰρων*, Scurra." H. Steph.

"* *ΛΟΥΚΟΥΛΛΕΙΟΝ*, Fabric. B. G. 1, 326." Schæf. Mss.

"*ΛΟΥΝΟΝ*, Hesychio *λαμπρόν*, Splendidum, Lucidum." H. Steph.

"*ΛΥΤΑΗ*, Hesychio *ἡ λεύκη, τὸ δένδρον*, Populus alba." H. Steph.

"*ΛΥΤΑΟΣ*, ἡ, Lygdus: Lapis genus, teste Suida. Hes. esse dicit λίθον εἰς τὰ ζώδια, Lapidem, e quo sigilla animalium fiunt: s. τὸν Πάριον, Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. *οἶά τε λύγδου Λεπτὴν παρθενίην βριθομένην χαρίτων*. Ibid. hinc derivatum adj. MATERIALE, *Λύγδινος*, [η, ον.] *Lygdinus*, E lygdo confectus: *Κὰν στέρνοις ἐτι κείνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν* "*Ἔστηκε μίτρης γυμνὰ περιτρομάδος*. Et rursum, *Γλύφας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείαν*. Meminit et Plin. 36, 8. *Lygdini lapidis*: *Lygdios in Tauro* repertos, amplitudine qua lances craterasque non excedant, antea ex Arabia tantum adveli solitos, candoris eximii. Unde patet lygdum esse marmoris genus: quibusdam tamen interpr. etiam Calculum litoralem, Glaream." H. Steph. "*Diod. S. 2, 52. Ἡ Παρία λύγδος*." Edd. "*Λύγδος*, Jacobs. Anth. 8, 139. Rutin. 38. Toup. Emend. 1, 444. Wakef. S. C. 2, 10. ad *Diod. S. 1, 164. ad Charit. 300. Λύγδινος*, Jacobs. Anth. 8, 32. 227. 10, 178. 12, 62. Toup. Opusc. 2, 249. ad *Diod. S. 1, 164. Λυγδίνεος*, Jacobs. Anth. 10, 178." Schæf. Mss.

"*ΛΥΔΟΣ*, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, Populi quidam Asiæ: quorum regio dicitur *Λυδία*, Lydia: sc. χώρα s. γῆ: e MASCO. *Λύδιος*, [α, ον.] *Lydius*, poss. παρὰ τοὺς Λυδοὺς: ut *Λύδιον μέλος*, et *Λύδιος ἄρμονία*, inventa et usurpata a Lydis. Sic *Λύδιος λίθος*, s. *Λυδία λίθος*, *Lydius lapis*: *Coticulæ* genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum: alio nomine dictum *βάσανος*. [*Λυδία λίθος μανύει χρυσόν*, Bacchyl. Theophr. de Lap.] At παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς *ιχνεύων* ap. Pind. Proverbialiter dictum volunt pro *Celeriter currens*, a Lydii currus velocitate. Ex hoc *Λύδιος* FIT *Λυδιακός*, [η, ον.] quemadmodum *Φρυγιακός* e *Φρύγιος*. Athen. 12. citat *Xanthi lib. 2. Λυδιακῶν*, *Lydiacorum*, *Rerum* in Lydia memorabilium. Apud Hes. cum diphthongo *Λύδειος* pro *Λύδιος*: ut *Λυδεία ἐσθῆς*, *Λυδεία μάχα*, *Λύδειος νόμος*: NECNON *Λυδικὴ λίθος*, pro *Λυδία* s. *Λυδεία λίθος*, *Lydius lapis*. Est a *Λυδός* et COMP. *Λυδοπαθής*, ὁ, ἡ, *Obnoxius* iis πάθει, quibus Lydi, h. e. *Voluptarius, Mollis, Effeminatus*, tales enim

erant Lydi: nam olim cum seditiosi essent, jusserat eos Cyrus de Cræsi consilio, armis abstinere, sinuosas ferre tunicas, cithara et tibiis ludere, Baccho et Veneri operam dare: unde et Æsch. Pers. [41.] p. 127. ἀβροδιαίτων Λυδῶν ὄχλος. Utitur autem vocab. isto Λυδοπαθεῖς pro ἡδυνπαθεῖς, Anacr., teste Schol. Æsch.: afferente ET Λυδοφοίτης, dicenteque hoc etiam nomine notari eorum τὴν τρυφήν: nam ista voce dici τὸν μυροπώλην, qui Lydiam peragrarare solebat, et unguenta inde afferre cum alia, tum τὴν βάκχαριν, quæ ap. eos erat nobilitata. Denique inde est VERB. Λυδιάζω, sive Λυδίζω, Lydios imitor: utrumque ap. Suid. exp. τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ, Lydos sequor, Cum Lydis facio. Inde ADV. Λυδιστὶ, Lydorum imitatione, Lydorum more, Lydice: ut ἡ Λυδιστὶ ἀρμονία ap. Aristot. Polit. 8. quæ a Luciano vocatur Λύδιος ἀρμονία, ac dicitur esse βακχική." H. Steph. "Gl. Λύδιος Laticus. Λυδία Mæonia. Ubi Ducang. legit, Lydius. Λυδοπαθής, Athen. 690. Eust. 1195, 42. Λυδίζω, Aristoph. I. 520. Steph. B.: Λυδία ἡ χώρα, — τὸ ἔθνηκόν, Λυδὸς καὶ *Λυδαῖος." Edd. "Λυδός, Toup. Opusc. 1, 508. ad Lucian. 1, 336. 396. Wakef. Alc. 686. Jacobs. Animadv. 40. ad Charit. 680. Conf. cum Λύκιος, Zeun. ad Xen. K. II. 675. 789.; cum δοῦλος, ad Herod. 683. Jacobs. Anth. 7, 404.; cum αὐτός, αὐλός, Wessel. ad Herod. 40. ad Dionys. H. 1, 87. Valck. Callim. 233. Λυδὸν εἰς πεδίον, Toup. Emend. 2, 496. Λυδῶν κόραι, Kuster. Aristoph. 58. Λύδιος, Toup. Opusc. 1, 508. Zeun. ad Xen. K. II. 584. ad Herod. 377. Thom. M. 585. De tibia Lydia, Huschke. Ep. in Propert. 46. Λυδία πέτρα, T. H. ad Lucian. 1, 212. Λυδία λίθος, Jacobs. Anth. 6, 281. Brunck. Soph. 3, 514. Λυδίζω, Valck. Callim. 233. Λυδιστὶ, Boeckh. de Metr. Pind. 225. *Λυδίας, (Macedoniæ fluvius,) Musgr. Bacch. 572." Schæf. Mss. "Λυδίζω, Philostr. 239." Wakef. Mss. "Μιζολυδιστὶ, Lydia harmonia mixta. Aristot. Polit. 8. p. [455.] 'Ἡ μιζολυδιστὶ καλουμένη ἀρμονία.'" H. Steph. "Plato de Rep. 3. p. 398(=194.) Plut. p. 46. *Μιζολύδιος, ὁ, ἡ, Strabo 12. p. 857." Edd. "Μιζολυδιστὶ, Plut. Mor. 1, 174. Boeckh. de Metr. Pind. 225." Schæf. Mss. "Παραμιζολυδιάσαι, redditur Ad mixolydium tonum alludere, ap. Plut. de Musica [10, 694.] Ζημιῶσαι τε τὸν ἐπιχειρήσαντα πρῶτον τοῖς πλείοσι τῶν ἐπὶ τὰ χρῆσασθαι παρ' αὐτοῖς χορδῶν, καὶ παραμιζολυδιάζειν ἐπιχειρήσαντα. Alii interpr. Transcendere mixolydium cantum." H. Stepb. " *Υπερμιζολύδιος, ὁ, ἡ, Athen. 625. Bekkeri Phrynichus Σοφ. Προπαρ.: 'Ἀρμογή· μουσικὸν τοῦνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἀρμόσεων, ἃς ποιοῦνται οἱ μουσικοὶ, ἐπειδὴν ἐξ ἀρμονίας εἰς ἐτέραν ἀρμονίαν μετίωσι, φέρε ἐκ Δωρίων εἰς *Υπιώνια, ἡ ἐκ Φρυγίων εἰς *Υπερμιζολύδια, ἡ ὅλως ἐκ τίνος τόνου εἰς ἕτερον τόνον· οὐ ταυτὸν οὖν ἡ ἀρμογή τῇ μεταβολῇ." Edd. " *Συντονολυδιστὶ, Plato de Rep. 3. p. 286." Edd. "Boeckh. de Metr. Pind. 225." Schæf. Mss. " *Υπερλύδιος, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. v. Νόμος." Edd. " *Υπολύδιος, ὁ, ἡ, q. d. Sub-Lydus, ead. forma qua *Υποδῶριος, quod vide." H. Steph. "Schneider. Lex. v. Νόμος." Edd. " *ΛΥΔΙΟΝ, Ludio, Dionys. Hal. A. R. 2, 71. Appian. Punic. 66. *Λυδός, ὁ." Edd. " *ΛΥΚΙΑ, ἡ, Lycia, *Λυκίθεν, Apoll. R. 2, 676. *Λυκίάρχης, Strabo 14. p. 980. *Λυκιακός, Athen. 333. Lucian. Navig. 933." Edd. "Λυκία, Heyn. Hom. 5, 33. Conf. cum Λυδία, 5, 10. ad Diod. S. 2, 287. Λυκίθεν, Brunck. Apoll. R. 81." Schæf. Mss. "ΛΥΚΙΟΝ, τὸ, Lycium: Spinosa arbor, alio nomine πυξάκανθα dicta: ex ea Medicamentum fit ejusdem nominis: appellatione ex eo imposita, quod ut plurimum in Lycia proveniat. Alioqui et Indicum Lycium est e frutice, qui Lonchitis appellatur. Diosc. 1, 133. Plin. 34, 14. Lycium præstantius e spinâ fieri tradunt, quam et pyxacanthon Chironiam vocant. Ibid. de rhamno sylvestri dixerat, Hujus radice decocta in aqua, fit Medicamentum, quod vocatur Lycium. Vide ibid. et de Indico Lycio. || Adhæc Λυκίον Thessalici loci nomen est ex eo, quod lupus ibi Pelei boves invadens, in saxum est conversus. Etym." H. Steph. "Bergler. Alciph. 153." Schæf. Mss.

"ΛΥΚΙΟΥΡΓΗΣ, εὖος, ὁ, ἡ, Confectus in Lycia: s. Lycio artificio elaboratus: ut Λυκιοურγεῖς φιάλαι ap. Athen. [486.] quas tamen nonnulli volunt esse a Lycio s. Lycone quodam confectas, minus recte, ut ipse Athen. ibid. docet. Ibid. ex Herod. 7, [16.] p. 259. μετὰ Ed. προβόλους δύο Λυκιοურγεάς, Ion. pro Λυκιοურγεῖς: ubi scriptum λυκοურγεάς, ut in Ald. etiam: ego utrobique malim Λυκιοურγεάς, ut sane ibid. memorantur τόξα Λύκια. Rursum ap. Athen. paulo ante ista, quæ modo attuli verba, ex ejusdem Herod. 7. Προβόλους δύο λυκιοურγήσας ἡμευργεάς: sed perperam, ut arbitror, illo λυκιοურγεάς diviso in λυκιοურγήσας ἡμευργεάς: cum sensum etiam verba ea reddant parum commodum. Dicuntur autem iis verbis signif. ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπὶ τῇδεα ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα." H. Steph. "Λυκιοურγες, τὸ, Photius 172. Λυκιοურγής, Λυκιοურγής, Wessel. Diss. Herod. 59. ad Herod. 543. Λυκιοურγέω, Wessel. Diss. Herod. 58." Schæf. Mss. "Λυκιοურγής, In Lycia factus, Eust. II. 868, 24." Wakef. Mss.

"ΛΥΚΟΦΩΝΑΣ et Λυκόφονας, ap. Plut. reperimus pro ead. herba positum, Inst. Lacon. 422. 'Ἐν δὲ τῷ χειμῶνι τοὺς λεγομένους λυκοφώνας ὑπεβάλλοντο καὶ κατεμίγνυσαν ταῖς στιβάσι· θερμαντικὸν ἔχειν τὴς ὕλης δοκούσης. Et in Lycurgo [26.] p. 91. iisdem ista verbis, nisi quod ibi scriptum λυκόφονας pro illo λυκοφώνας. Forsitan existimet quis λυκοφάνους scr., Hes. tradente λυκόφανον a Messeniis, vicinis Lacedæmoniorum, vocari τὸν ἐχινόποδα: qui ἐχινόπους est Herba aculeata referens figura sua pedes echini marini, ut vult Etym." H. Steph. "Plut. Mor. 1, 949 (=2, 237.)" Schæf. Mss.

"ΛΥΚΩΡΕΥΣ, dicitur Apollo παρὰ τὴν Λυκώρειαν, a Lycorea, Vico Delphico, in quo colebatur: unde POSS. Λυκωρεῖη κιθάρη, Cithara Apollinis Lycorei, Epigr. Plura Steph. B. et Etym. M." H. Steph. " *Λυκώρης, Etym. M. 571. Omnino v. Barker. in Classical Journal 29, 165. Λυκωρεὺς, Callim. H. in Apoll. 19. Apoll. R. 4, 190. Orph. H. in Apoll. 1." Edd. "Λυκώρειος, Brunck. Apoll. R. 193. ad Paus. 365. Jacobs. Anth. 11, 159. 411." Schæf. Mss.

"ΛΥΜΝΟΣ, Hes. dici scribit pro γυμνός, Nudus." H. Steph.

"ΛΥΜΠΗ, Hesychio πόνος, Labor, Ærumna." H. Steph.

"ΛΥΜΠΡΩΧΟΣ, Hesychio τὸ λυχνίον, Lucernula." H. Steph.

" *ΛΥΡΝΗΣΟΣ, Heyn. Hom. 7, 607. 8, 30. 48. *Λυρνησσις, 7, 660. Λυρνησσιος (sic,) Boissonad. Philostr. 538. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxvi." Schæf. Mss.

"ΛΥΤΡΩΝ, ὦνος, ὁ, i. q. ἀφεδρών, Secessus ad deponendum onus ventris: forsitan παρὰ τὸ ἐκεῖ λυεσθαι τὴν κοιλίαν." H. Steph. "Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Ἀπόπατον' ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν ὁ δ' ἀφεδρών καὶ λυτρὼν βάρβαροι." Edd.

"ΛΩΓΑΛΙΟΝ, τὸ, Hesychio τῶν βοῶν τὸ ἡτὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. At Λωγάλιοι, Eid. ἀστράγαλοι s. πόρνοι. Ac ut λωγάλιοι exp. πόρνοι, ita ET Λωγαῖ affert pro πόρνη, Meretrix, Scortum." H. Steph.

" *ΛΩΓΑΝΙΟΝ, τὸ, Paleare, Lucian. Lexiph. 526=2, 324=5, 181." Edd.

"ΛΩΓΑΣΟΣ, Eid. ταυρεῖα μάστιξ, Flagrum e taurina pelle." H. Steph.

"ΛΩΓΕΩ, Dico: unde ἐλώγευν Hesychio ἐλέγον." H. Steph.

"ΛΩΓΗ, Eid. καλάμη, Stipula: et συναγωγή σίτου, Frumenti collectio." H. Steph.

"ΛΩΕΣΣΑΝ, Hesychio τὴν ἄμαξαν, Currum s. Carrucam: quam et λώλεσαν." H. Steph.

"ΛΩΛΕΣΣΑΝ, Hesychio τὴν ἄμαξαν: quam et λώλεσαν." H. Steph.

"ΛΩΛΟΝ, Idem esse dicit Edulium, quod pueris ex acinis et ficibus paratur." H. Steph.

"ΛΩΡΟΝ, Hesychio πικρόν, Amarum." H. Steph.

"ΛΩΡΥΜΝΟΝ, Hes. exp. βαθύτατα, κατώτατα, Profundissime, Infime." H. Steph.

"ΛΩΤΕΥΝΤΑ πεδία, Il. M. 283. Heyn. Hom. ὁ, 323. 639. Λωτίζω, Musgr. Iph. A. 791. Λωτίνος,

Fischer. Anacr. 20. *Λωτοτρόφος*, Eur. Phœn. 1564. cf. Valck. Hipp. p. 171. *Λωτοφάγος*, Jacobs. Anth. 12, 67. Boissonad. Philostr. 582." Schæf. Mss.

"*ΑΩΤΡΟΝ*, Laconibus esse *δειλινὸν ἀλῖμμα*, Uctionem vespertinam, auctor Hes. Videtur Dor. potius dictum pro *λουτρόν*, Lavacrum." H. Steph.

M.

"*ΜΑΓΑΡΙΣ*, Hesychio *μικρὰ σπάθη*, Parva spatula." H. Steph.

"*ΜΑΓΑΡΙΣΚΟΣ*, Hesychio *πινακίσκος*, Parvus discus." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 275." Schæf. Mss.

"*ΜΑΓΑΡΟΝ*, non *μέγαρον*, dici, eis δὲ τὰ *μυστικά* *ἱερὰ κατατίθενται*, tradit ap. Eust. [1387, 18.] *Ælius Dionysius*, Sacellum, Fanum." H. Steph. " * *Μαγαρικὸς*, Schneider. Lex." Edd. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 274. *Μάγαρον*, ibid. 275." Schæf. Mss.

"*ΜΑΓΝΗΣ*, *ητος*, δ, *Magnes*: et propr. et gentile nomen. Dicuntur n. *Μάγνητες*, Populi quidam Asiæ, quondam a Cimmeriis funditus deleti: unde Prov. *Μαγνήτων κακά*. FEM. *Μάγνησσα*, ap. Callim. [et Orph.] et *Μάγνησις* ap. Parthen.: ap. Soph. *Μαγνήτης*, teste Steph. B. qui Urbem horum τῶν *Μαγνήτων* et *Μαγνητίδων* vocari *Μαγνησίαν* auctor est. Item *Μάγνης* dicitur Quidam *κυβεντικός βόλος*, Jactus tessararii ludi s. *aleæ*. Necnon Lapis quidam *Μάγνης* ac *Μαγνήτης* dicitur, vel etiam fem. *Μαγνήτης*, propterea quod in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicander ab inventore appellatum scribit, in Ida repertum, clavis crepidarum et baculi cuspidē hærentibus, cum armenta pasceret; trahitur enim ab hoc lapide ferrum, domitrix aliarum rerum materia, adeo ut ad eum currat, et ubi propius venit, assistat, teneatur, et complexu hæreat: ob quam vim nominatur et *Ἡράκλειος λίθος*, necnon *Σιδηροῖτις*, propterea quod ferrum ita ad se cogat. Sic itaque Alex. Aphr. Probl. 2. "Ἐλκεται ὑπὸ μάγνητος σιδήρος." Et in Præf. Probl. *Λίθος ἡ μαγνήτης ἔλκει μόνον τὸν σίδηρον*. Et Diosc. 5, 148. *τοῦ μαγνήτου λίθου eum probat, qui τὸν σίδηρον εὐχερῶς ἔλκει et τὴν χρῶαν κυανίζει*: reperitur enim in Magnesia Asiæ et candidus neque attrahens ferrum, similis pumici, omnium magnetum deterimus, teste Plin. Achilles Statius *Μαγνησίαν λίθον* appellat: in Eroticis, *Ἐρῶ γοῦν ἡ Μαγνησία λίθος σιδήρου*. Hes. et *Ἡρακλεῶτιν* vocat, forsitan quod *Heracleæ* etiam reperta prædicetur." H. Steph. "Eur. ap. Plat. Ion. p. 186. Bip. Theophr. de Lap. 392. Heins. *Ἡ μαγνήτης αὕτη λίθος ἡ καὶ ὄψει περιττόν ἔχουσα καὶ ὡς γε δὴ τινες θαυμάζουσι τὴν ὁμοίωσιν τῷ ἀργύρῳ, μηδαμῶς οὖσαν συγγενή*. * *Μαγνητικός*, Æsch. Pers. 492." Edd. " *Μάγνης*, Jacobs. Anth. 11, 304. Qui est e Magnesia, Thom. M. 534. *Μαγνήτων κακά*, Act. Traj. 1, 98. *Μαγνήτης*, Jacobs. Anth. l. c. *Μάγνησσα*, Thom. M. l. c. *Μαγνησία*, Ruhnck. ad Vell. Paterc. p. 13." Schæf. Mss.

"*ΜΑΓΥΔΑΡΙΣ*, Magudaris: Radix silphii, s. laserpitii. Scribit enim Diosc. 3, 94. *τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου* nominari *μαγύδαριν*: τὰ δὲ φύλλα, *μάσπετα*. J. Poll. vero 6, c. 10. annotat τὸ σπέρμα τοῦ σιλφίου vocari *μαγύδαριν*, ita enim reponendum pro *μάνδαριν*, Radicem autem, *σιλφίον*: Folium, *μάσπετον*: τὸ φυτόν, *καυλόν*. Sane ap. Theophr. H. P. 6, 3. legimus silphii radicem ἐπὶ τοῦ μέσου habere κεφαλὴν: e qua enasci τὸν καυλόν: et ex hoc *μαγύδαριν* καὶ τὸ καλούμενον φύλλον χρυσοειδές: τοῦτο δ' εἶναι σπέρμα: ita enim leg. e Plin. 19, 3. Tradunt in laserpitii radice tuber esse super terram: hoc inciso profluere solitum succum ceu lactis, supernato caule, quem magydarin vocarunt: folia aurei coloris pro semine. Paulo post, idem Theophr. scribit τὴν καλουμένην *μαγύδαριν* esse ἕτερον τοῦ σιλφίου, *μανώτερόν τε καὶ ἥττον δριμύ, καὶ τὸν ὅπον οὐκ ἔχειν*: ut et Plin. eod. in l. Alterum genus est, quod magydaris vocatur, tenerius et minus vehemens, sine succo. Hoc quoque Laserpitium quosdam vocare, Theophr. et Plin. docent ibid.: quin et verum sil-

phium eo adulterari." H. Steph. "Columella 6, 17, 7. p. 334. Theophr. H. P. 1, 11." Edd.

"*ΜΑΔΔΑΝ*, Suidas Megarenses vocare scribit τὴν *μάζαν* s. *τροφὴν*." H. Steph. "Act. Traj. 1, 239. Valck. Adoniaz. p. 292. Brunck. Aristoph. 3, 94." Schæf. Mss.

"*ΜΑΔΡΥΑ*, Seleucus in *Γλώσσαις* eadem esse dicit, quæ *βράβυλα* s. *κοκκύμηλα*, quasi *μαλὸδρυα*. Athen. [50.] et Eust." H. Steph. "Theophr. H. P. 9, 13." Edd.

"*ΜΑΔΩΝΑΙΣ*, Madonais, a Bœotis dicitur ἡ *νυμφαία*, Nymphæa herba, ut est ap. Theophr. H. P. 9, [13.] H. Steph.

"*ΜΑΕΙΤΑΙ*, Hesychio *μωρολογεῖ*, Fatua et stulta loquitur." H. Steph.

"*ΜΑΖΙΟΝ*, Hesychio *ὀλίγον*, Parum." H. Steph.

"*ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ*, Pamphilus nominari suspicatur Genus *ἐκπώματος* vel *μέτρου*: Diodorus exp. *κύλικας*, ap. Blæsum in Saturn. *Ἐπὶ τὰ μαθαλλίδας ἐπίχρε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ*. Athen. [487.] Hes. unico λ scriptum habet, itidem exponens." H. Steph. "Epitome Athen. et Eustathio * *Μασθαλῖς*, Valck. Adoniaz. p. 294." Edd.

"*ΜΑΘΥΙΑΙ*, Hesychio *γνάθοι*, *Malæ*, Maxillæ." H. Steph.

"* *ΜΑΪΟΣ*, Plut. Numa 1, 517. Quæst. Rom. 272. Dionys. H. 1. p. 30. 650." Edd.

"*ΜΑΙΡΑ*, Canicula, Sidus, vel Intensissimus æstus. Quidam Lunam ita dici tradunt. Nonnulli *Mæram* fuisse unam e filiabus Præti, sororem *Æthræ*. Tarentini vero *Μαιριῇν* dicunt τὸ κακῶς ἔχειν, Male habere. Ita Hes." H. Steph. " *Μαῖρα*, Anal. 2, 146. Eratosth. Fr. ap. Heraclit. Alleg. 165. *ἐπεὶ ῥά ἐμαῖραν ἐπ' αὐτὴν Κεκλιμένην ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρρῶσιν*, ubi al. *μοῖραν*, et Schol. Ven. p. 429. * *μαῖραν* habet. Schneider. Lex." Edd. "Ruhnck. Ep. Cr. 210. Valck. ad Il. 22. p. 63. Jacobs. Antb. 6, 436. 8, 399." Schæf. Mss. "Nonn. D. 5, 221. Lycophro 269. Crinag. 23." Wakef. Mss.

"*ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ*, Macedones, Populi Græcis vicini, quorum Regio dicitur *Μακεδονία*, Macedonia, sub. χώρα. Nec enim *Μακεδονικὸς* solum, sed et *Μακεδόνιος* dicitur παρὰ τοὺς *Μακεδόνας*, teste Steph. B.: ac poetæ, ut illud *Μακεδόνιος* versum intret, e in eo producunt versum in η. Mimnermus ap. Athen. 13. *Ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας κατενίστατο λαύρας*. Prosæ vero scriptt. ut dicunt *Μακεδονικὴ γῆ*, ita etiam *Μακεδονικὸς γέρον*, *Μακεδονικὴ δύναμις*, *Μακεδονικὸν ὄπλον*, *Μακεδονικὸν ἦθος*, et similia. Apud eosd. ADV. *Μακεδονικῶς*, Macedonice, Macedonico more: ut *Μακεδονικῶς καθωπλισμένην*, Athen. 13. ITEM *Μακεδονίζω*, Macedones sequor, Cum Macedonibus facio: ap. Plut. [Antonio 27. Alex. 30.: Demosthene 4, 431.] et Athen. [122.] Unde ADV. *Μακεδονιστὶ*, Macedonum imitatione, Macedonico more vel sermone. Plut. Alex. *Μακεδονιστὶ καλῶν τοὺς ὑπασπιστάς*. Dicitur et *Μακεδονίς* pro *Μακεδονία*, s. *Μακεδονική*. Necnon *Μακέτης* pro *Μακεδών*: cujus FEM. *Μακέτης*, quod ET *Μάκεσσα*, s. Att. *Μάκεττα*. Sic *Μακεττία* dicitur ἡ *Μακεδονία*, teste Hes." H. Steph. "Blomf. ad Callim. p. 398. Gaisford. Min. Gr. Poët. p. 541." Edd. " * *Μακεδονίτης*, (ἡ) Schol. Theocr. 15, 21." Boissonad. Mss. " * *Μακεδονίσιον*, Salmas. in Solin. 895. *Μακέτης*, Anthol. Lucian. Alex. 476. Steph. B." Edd. " *Μακεδών*, Thucyd. Epigr. Rex Macedonum, Toup. ad Longin. 369. *Μακεδονικός*, ad Charit. 620. * *Μακεδόνιος*, Jacobs. Anth. 6, 411. 9, 236. 313. *Μακεδονία*, Leon. Tar. 22. Antip. S. 18. Paulus Sil. 83. Epigr. adesp. 681. Ruhnck. Ep. Cr. 294. ad Paus. 31. *Μακεδονίζω*, ad Charit. 466. * *Μακεδνός*, Wessel. Herod. 26. 638. * *Μακέτης*, Toup. Emend. 4, 478. *Μακέτης*, Bianor 13. Jacobs. Anth. 9, 236. ad Lucian. 2, 214." Schæf. Mss. " *Ἐλῖαν*. H. A. 15. init. *Μακεδονίζω*, Dio Chrys. 1, 159." Wakef. Mss.

"*ΜΑΚΚΟΣ*, Hesychio *βασιλεὺς*, Rex." H. Steph.

"*ΜΑΚΟΡ*, Instrumentum rusticum, ut *δίκελλα*, Hes.: forsitan i. q. *μάκελλα* s. *μάκελα*." H. Steph.

"*ΜΑΚΟΥΝΙΟΝ*, Hesychio *δίκτυον κυχλῶν*, quod et *νεφέλη*." H. Steph. "Huschk. Anal. 136." Schæf. Mss.

"ΜΑΛΕΙΑΝ, Eid. εὐφημον, ἥσυχον, πραεῖαν. Alioqui Μάλεια, s. Μαλία, est et Promontorii nomen Laconici, teste Eod. Idipsum et Μαλείας vocant plur. Gentile nom. inde derivatum est Μαλεάτης, et Μαλειάιος: quorum illud est a Μαλέα, quod sine diphthongo scribitur." H. Steph. "Μαλέα, ad Diod. S. 1, 415. 592. Jacobs. Anth. 9, 35. 10, 14. 389. 12, 224. Μαλέα, * Μαλέας, Bergler. Alciph. 40. * Μαλειῆς, ad Diod. S. 2, 69. 265." Schæf. Mss.

"ΜΑΛΙΚΑΙ πέδα, Hesychio * χοιριδίῳ δεσμῷ, qui etiam addit, Τροχηλιά et Παγίς vocantur μαλικά." H. Steph.

"ΜΑΛΙΟΝ, Hesychio μάλλον, Magis. Μαλιώτερα, Eid. προσφιλέστερα." H. Steph.

"ΜΑΛΚΟΝ, dici pro μαλακόν, Molle, auctor Hes." H. Steph.

"ΜΑΛΛΟΣ, Ciliciæ urbs: cuius Incola Μαλλώτης, et fem. Μαλλώτις. At Μαλλοί, ap. Plut. Alexandro, gens Iudica: pro quo ap. Steph. B. Μαλοί, unico λ. A Μαλλός, Vellus, est comp. Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ, Vellus ferens, s. Laniger. Cereris id esse cognomen dicitur in Megaride." H. Steph. "Μάλλος, (sic,) ad Diod. S. 2, 361. 381." Schæf. Mss.

"ΜΑΝΑΣ, olim vocare solebant τοὺς οἰκέτας, s. τοὺς δούλους, Famulos, Servos, ἀπὸ του μάνης, quod fuisse dicitur ὄνομα δουλικόν. Inde Aristoph. O. [523.] ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἀγίους τ' ἐνόμιζον. Νῦν δ', ἀνδράποδ', ἡλιθίους, μαῖνς." H. Steph. "Aristoph. O. 728. Anal. 1, 201. Dorv. Cr. Vann. 277. Hinc Μανία, ἡ." Edd.

"ΜΑΝΤΙΧΩΡΑΣ, ου, ὁ, Mantichora, Bestia horrenda: de qua vide Aristot. H. A. 2, 1.: Ælian. 4, 20. Plin. 8, 21. 30. Apud Ctes. Indicis p. 13. scriptum μαρτιχώρας: ut et ap. Philostr. V. A. [3, 45.]: ap. Paus. vero iu Bæoticis μαρτιώρας, sine χ." H. Steph.

"* ΜΑΠΠΙΟΝ, Gl. Matta." Edd.

"ΜΑΡΑΘΟΝ, τὸ, Marathrum, s. Fœniculum: Herba satis nota. Ea vocatur εἰς Μάραθος, ὁ, sine ρ, ut Athen. 13. Καὶ τὸν μάραθὸν ἐσθουσι, πυρὸς δ' οὐ μάλα. ["Sed et neutr. τὸ * Μάραθον, certe plur. Μάραθα usurpavit idem Epicharm. ap. Athen. 71." Schweigh. Mss. Vide et 56. 70.] Sic Ovid. de Med. fac. Profuit et marathos benevolentibus addere myrrhis. ["Etiam in plur. dixit Epicharm. ap. Athen. 70. Μήκων, μάραθοι, τραχέες τε κάκτοι." Schweigh. Mss.] Sed Μάραθος est etiam Nom. Urbis Acarnaniæ, cuius Incola et Civis Μαραθηνὸς dicitur, s. Μαραθούσιος, teste Steph. B. Quin εἰς Μαραθῶν, qui est δῆμος Ἀττικὸς τῆς Λεοντίδος φυλῆς, dictus videri queat παρὰ τὸν μάραθον, Quod magna ibi marathi s. fœniculi esset copia. Ejus Civis, Μαραθώνιος dicitur: a quo est poss. Μαραθωνιάκος. Ab eod. sunt Ἀδύν. localia, Μαραθωνόθεν, et Μαραθῶν: quorum illud, motum de loco, hoc, in loco signif.: ut ap. Aristidem, Τὴν Μαραθῶνι μάχην μετῃσάμενος, Pugnam Marathone factam: a qua pugna δῖοντις Μαραθωνομάχοι ἄνδρες, ab Aristoph. N. [986.] Viri qui Marathone pugnarunt, et nobilem illam de Darii exercitu victoriam reportarunt." H. Steph. "Gl. Μάραθος: Fœniculum. Μάραθρον: Fœniculum. Anethum Fœniculum Linn." Edd. "Μάραθρον, G. Lecapen. in Matth. Lectt. Mosq. 52." Boissonad. Mss. "Diosc. 3, 81. * Μαραθῶν, ὁ, Strabo 3. p. 429. * Μαραθρίτης, Geop. 8, 9. * Μαραθοειδής, ὁ, ἡ, Diosc. 3, 156. * Μαραθωνομάχης, Aristoph. A. 180. Anal. 2, 515. Μαραθωνομάχος, Athen. 253." Edd. "Μάραθον, Jacobs. Anth. 7, 114. Μάραθος, Μάραθον, Casaub. ad Athen. 145. * Εὐμάραθος, Leon. Tar. 56. Heringa Obs. 271. Μαραθῶν, Thom. M. 597. ad Charit. 449. De genere, Bergler. Alciph. 233. ad Herod. 485. Μαραθῶνι, ad Herod. 705. Bergler. Alciph. 429. Μαραθῶνι, τὰ, Dionys. H. 2, 886. Μαραθωνομάχος, ad Timæi Lex. 157. Valck. Orat. 273. ad Herod. 705. Μαραθωνομάχης, Jacobs. Anth. 10, 406. Brunck. Aristoph. 3, 66.; Kuster. 119." Schæf. Mss. "Μάραθον, Nicand. O. 33. 392. et Schol. Μαραθωνομάχος. Diog. L. 1, 56." Wakef. Mss.

"ΜΑΡΙΑΠΟΝ, τὸ, e Paus. Arcad. affertur pro Unio: itidemque ex Epigr. μάργα pro Margaritæ.

[Procop. 1.] Sed frequentius hæc gemma dicitur Μαργαρίτης λίθος, s. Μαργαρίτης λίθος, masc. vel fem. ["Theophr. ap. Athen. 93. 'Ο μαργαρίτης καλούμενος λίθος. Androstenes ap. Eund. ibid. 'Η μαργαρίτης λίθος. Et nude, Πλείστην μαργαρίτην εὐρίσκεσθαι. Isidorus ap. Eund. ibid." Schweigh. Mss.] Gignitur veluti χάλαζα in ostreo illo, quod βέρβερι dicitur. magnitudine qua oculus piscis est, colore alias aureo, alias argenteo, alias albo. Plura vide ap. Athen. 3. ubi inter alia dicit κινδυνεύειν τοὺς θηρώντας τοὺς μαργαρίτας, quoniam ὁ κόγχος soleat μύειν et urinatos digitos præseindere, cum eum accedere sentit. Vide et Ælian. 10, 14. 15, 8. item Plin. 9, 35. Hanc ipsam gemmam vocari etiam Ἰνδικὸν λίθον ajunt, a Luciano λίθον ἐρυθραῖον. Tacitus et Margarita dicit plur. neutr. Hinc ap. Plin. Margaritifera cochleæ et ap. Jul. Firm. Margaritarii, qui Gr. μαργαριτεῖν dici potest, ut πορφύρεῖς: Athenæo, ὁ θηρὼν τοὺς μαργαρίτας." H. Steph. "Gl. Μαργαρίτης: Margarita. Μαργαρίται μέγαλοι: Margaritæ, Elenchi. Μαργαρίται μέγαλοι * μονόκοκκοι: Uniones." Edd. "Μαργαροφόρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 136. * Μαργαροφόρεω, 114. * Μαργαροφορία, (ἡ,) 120. * Μαργαρογονία, (ἡ,) Tzetz. Chil. 11, 462. * Μαργαροστέρνοι, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 4, 378. 6, 377. * Μαργαροστρωτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=7). * Μαργαρώδης, (ὁ, ἡ,) Acta Jun. Bacchi p. 88. Combef." Boissonad. Mss. "Μάργαρος, ὁ, Ælian. H. A. 15, 8. Erot. 38. 'Ο δὲ Ἰνδὸς μάργαρος. Schneider. Lex. East. 829. Corai. ad Heliod. 2, 102. * Μαργαρίδες: ἴσως γραπτέον, Μαργαρίτιδες λέγεται γὰρ ὁ μαργαρίτης, καὶ ἡ μαργαρίτις, καὶ τὸ μάργαρον εὐρηται δὲ καὶ μάργαρος ἀρσενικῶς, καὶ * μαργαρίδι, εἰ χρῆ πιστεῖν τοῖς λεγομένοις παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κάδ. ξγ'). Αἱ δὲ παρὰ τῷ Πλινίῳ (ΙΓ, δ') μαργαρίδες, ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ μαργαρίτις, εἰδὸς εἰσι φονικῶν. Μαργαρί, Philostr. 3, 53. 57. * Μαργαριτοφόρος (sic,) Orig. 3, p. 450." Edd. "Μαργαρίτης, Steph. Præf. Gloss. Lapis dictus, ad Ammian. 1, 392. 393. * Μαργαρίτῃον, Lobeck. Aj. p. 357. Μάργαρος, Jacobs. Animadv. 208.; Anth. 9, 410." Schæf. Mss. "Μάργαρος, Philostr. 913." Wakef. Mss. "Ἀμάργαρος, ὁ, ἡ, Margaritis carens." H. Steph. "Καταμάργαρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3. 45. 97." Boissonad. Mss.

"* ΜΑΡΓΕΛΛΑΙΑ, τὰ, Cosmas Indicopl. 11, 9. ubi perperam * ἀργέλλια, i. q. * Μαργηλίδες, Plinio 13, 4. Margarides, Voss. ad Melam 277." Edd.

"ΜΑΡΕΩΤΙΣ, Vitis species est, Hes. Sic Μαρρώτης οἶνος ap. Athen. 2. nomen id adeptus a Περσῶν, Fonte Alexandriæ." H. Steph.

"ΜΑΡΙΖΕΥΣ, Lapis quidam, qui aqua instillat ardet, Hes." H. Steph.

"* ΜΑΡΚΑ, Gallorum lingua Equus, Paus. 10, 19." H. Steph.

"* ΜΑΡΚΙΑΤΟΝ μύρον, Trall. 1. p. 9. 14." Edd.

"* ΜΑΡΝΑ, Virgo, Steph. B. 194. Μάρνη, ἡ, affertur pro Manus; sed sine ullo testimonio." H. Steph. "Schol. Oppian. p. 11." Wakef. Mss.

"* ΜΑΡΝΑΣ, Schneider. Lex." Edd.

"ΜΑΡΟΝ, Montis et Herbæ nom., Hes." H. Steph. "Diosc. 3, 49. Plin. 12, 24. Teuorium Marum Linn." Edd.

"ΜΑΡΟΥΑΙΟΝ et Μαιοῦλιον, e Psello affertur pro θριδακίνη." H. Steph. "Μαρούλλα, τὰ, Trall. Ep. de Lumbr." Edd.

"* ΜΑΡΟΥΣΙΟΝ, Gl. Vulga." Edd.

"ΜΑΡΡΟΝ, Hesychio ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Instrumentum ferreum. Simile quid esse dicitur Μαρρὰ ap. Columellam." H. Steph.

"* ΜΑΡΣΙΚΟΣ, Gl. Marsicus." Edd.

"* ΜΑΡΤΙΟΣ, Plut. Numa 156, 157. Dionys. H. 1, 124." Edd.

"ΜΑΡΥΑΝΔΗΝΟΙ, ap. Etym. et Μαρνανδύνοι ap. Athen. legitur: perperam pro Μαρνανδύνοι: ut tum ap. eund. Athen., tum ap. Eust. et Steph. B. scriptum est: ap. quem Steph. est Μαρνανδύνοι, proparoxytonos, et Μαρνανδύν: ac fem. Μαρνανδύνη ac Μαρνανδύνις. Fuerunt olim hi Μαρνανδύνοι ab ἱερακλειῶν in servitutem redacti, ut οἱ Ἐκλῶρες a Spar-

tanis : unde sicut *Εἰλωτες*, ita *Μαριανδυνοὶ* vocantur Mancipia, Servi. Euphor. [ap. Athen. 263.] eos δωροφόρους appellat, *Δωροφόροι καλέονται*, * *ὑποφρίσσοντες ἀνακτας* : sicut et Callistratus Aristophaneus scribit, quod τοὺς Μαριανδυνοὺς vocarint δωροφόρους, ἀφαιρῶντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, ut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἰλωτῶν fecerunt, Thessalī ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. Hæc inter alia Athen. 6. ubi plura vide de iisdem." H. Steph. "Æsch. Pers. 941." Edd. "Ad Timæi Lex. 214." Schæf. Mss.

"ΜΑΣΚΗ, Hesychio δίκελλα, Ligo, Bidens." H. Steph.

"* ΜΑΣΟΥΧΑ, Herba, Trail. 7. p. 106." Edd.

"ΜΑΣΠΕΤΑ, Eid. τοῦ σιλφίου τὰ πρῶτα πέταλα, Prima silphii folia recte ; scribit enim et Diosc. silphii radicem dictam a quibusdam esse μαγύδαριν, folia autem μάσπετα. Itidemque Plin. 19, 13. de silphio, Hujus folia, maspetum vocabant, apio maxime similia : ex his Theophr. H. P. 6, 3. Τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὁμοιον τῷ σελίνῳ. Perperam ap. J. Poll. δάσπετον pro μάσπετον scriptum est, et μάνδαρις pro μαγύδαρις." H. Steph. "Ad Phalar. 321." Schæf. Mss.

"* ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ, Jacobs. Anth. 7, 6. ; Proleg. 55." Schæf. Mss.

"* ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΟΣ, [ἡ, ὄν,] Heyn. Hom. 8, 658. Wassenb. ad Hom. 159. * Μασσαλιῆται, ad Diod. S. 1, 714." Schæf. Mss. "Μασσαλιωτικός, Strabo 4. p. 310. Hippocr. 626." Edd.

"ΜΑΣΤΡΟΙ, ap. Rhodios * βουλευτῆρες : at Μαστρίαι, Hes. auctore, αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθύναι." H. Steph.

"ΜΑΤΙΣ, Hesychio μέγας : addens, quosdam accipere ἐπὶ τοῦ βασιλέως." H. Steph.

"ΜΕΓΑΛΑΡΤΟΣ. Polemo ap. Athen. [109.] scribit ἐν Σκῳλῳ τῷ Βοιωτικῷ Μεγαλάρτον καὶ Μεγαλομάζον ἀγάλματα ἰδρῦσθαι, Magnorum panum datoris. *Ἰαίδ. Μεγαλάρτια*, Festum magnorum panum. Tradit enim e Semo Delio, τοὺς ἀχαιῖτους esse ἀρτοὺς μεγάλους, Thesmophoriis fieri solitos : ac Festum, quo offerantur, appellari Μεγαλάρτιαν : eos vero, qui offerunt, canere se offerre *Ἀχαιῖτην στέατος ἐμπλεον τράγον κριθανίτην*." H. Steph.

"ΜΕΓΑΡΑ, Loci nomen ; ita enim dicitur Urbs quædam Isthmo vicina, media inter Peloponnesum, Atticam et Beotiam. Ejus Cives DICUNTUR Μεγαρεῖς, Lat. Megarenses. Est inde POSS. Μεγαρικὸς, [ἡ, ὄν,] Megaricus, [Aristoph. A. 521.] ut Μεγαρικά κεράμεια, Μεγαρικά πιθάκια, Μεγαρικοὶ θύννοι, quorum Megaris copia est. : At Μεγαρικά σφίγγες, Proverb. de meretricibus, teste Hes., qui et aliud Proverb. affert, Μεγαρέων δάκρυα, pro Fictitiæ lacrymæ, quod multæ ap. Megarenses nascerentur cæpæ, quæ non veras cient lacrymas. Item ἡ Μεγαρικὴ dicitur pro ἡ Μεγαρικὴ γῆ, Megarica terra, Megarensium ager : quæ ET Μεγαρίς nominatur : nam Μεγαρικὴ et Μεγαρίς synonyma sunt. [* Μεγαρικῶς, Eust. 112, 31.] Est inde et VERB. Μεγαρίζω, Megarenses imitor s. sequor, [Diog. L. 1. p. 249.] Aristoph. A. [822.] Κλάων Μεγαρεῖς οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον ; Megarensium modo flebis ; quippe qui cum hostis sis, audeas huc commeare et porcos vendere. Nisi malis, Pœnas dabis et lacrymaberis, ut qui Megarensium factionem ceu hostis secutus sis. Sunt inde et localia ΑΔΥΝ. Μεγάραδε, ET Μεγαροῖ, ET [ap. Athen. 13, 6.] Μεγαρόθεν : quorum primum signif. eis Μέγαρα, Megara : secundum, ἐν Μεγάρῳ, Megaris : tertium, ἐκ s. ἀπὸ Μεγάρων, Megaris, E Megarensium agro." H. Steph. "Μεγαρεῖς, Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. Bergler. Alciph. 370. Μεγαρεῖς, Jacobs. Anth. 7, 261. Μεγαρικὸς, Brunck. Aristoph. 1, 73. 2, 116. 202. T. H. ad Plut. p. 274. Argum. Acharn. Μεγαρικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 219. * Μεγαρήσιος, Huschk. Anal. 294. Μεγαρίζω, Tyrwh. ad Aristot. Poët. 174. Μεγάραδε, Acharn. 524. Μεγαροῖ, 758. Toup. Opusc. 2, 284. Koen. ad Greg. 169. Μεγαρόθεν, Brunck. Aristoph. 1, 68. 2, 202. Lucian. 1, 627. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 104." Schæf. Mss.

"ΜΕΓΑΣΥΠΝΟΣ, Uvæ species in Cnido, Hes." H. Steph.

"ΜΕΖΕΑ, τὰ, Pudenda, Verenda, Genitalia membra. Hesiod. E. [510.] de brumali tempore, Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζῃ θένοντο, i. e. ὑπὸ τὰ αἰδοῖα. Apud Hes. oxytonῶς Μεζὸς, exp. αἰδοῖον." H. Steph. "Cf. Μήδεα, Barker. ad Etym. M. 960—1. ubi * Εὐμέζεος." Edd. "Koen. ad Greg. 253." Schæf. Mss.

"ΜΕΑΚΑ, ἡ, a P. Ægin. esse dicitur ὄψον τι διὰ γάλακτος, itidemque Galeno, qui esse dicit ἐν τῶν ἐκ Ῥώμῃ εὐδοκμοῦντων ἐδεσμάτων, ut et τὸ ἀφρόγαλα, æstate præcipue comedi solitum stomachi refrigerandi causa. Paxamus ap. Geop. 18. fin. melcam bonam fieri scribit, si lac in vasa, quæ prius aceto bullierint, infundatur. Vide l. Sed v. h., licet ab istis Lat. esse dicatur, tamen ap. Lat. non invenitur : ut recentem fuisse suspicio sit. Saxones et ceteri inferioris Germaniæ incolæ Læ simili nomine appellant." H. Steph.

"* ΜΕΑΚΑΡΤΟΣ, Hercules Phœnicibus dictus, teste Philone Bybl. Scaliger. ad Euseb." Gataker. Mss.

"ΜΕΑΚΙΟΝ, Hesychio κρήνη, Fons : et παίγνιον, Ludicrum." H. Steph.

"* ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ ap. Cythnios, Clem. Alex. Protr. p. 35." Edd.

"* ΜΕΝΕΣΤΑΙ s. Μενεσται, Servorum quoddam genus ap. Thessalos, qui postea Πενέσται s. Πενεσται dicti sunt." Schweigh. Mss. "Athen. 264." Edd.

"* ΜΕΝΙΣΤΗΠΙΟΝ, Gl. Deluca, leg. Delphica. Vide Μηνιστήριον." Edd.

"* ΜΕΝΟΥΘΙΣ, et * Εὐμενουθῖς, Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.

"ΜΕΡΑ, Hesychio ὄμματα, Oculi." H. Steph.

"ΜΕΡΚΗΑΙΝΟΣ s. Μερκηδόνιος, Romæ olim dictus fuit ὁ ἐμβόλιμος μῆν, qui Februario inserebatur, a Numa institutus. Vide Plut. Numa 131. Cæsare 1349." H. Steph.

"ΜΕΣΟΔΟΜΑ, Laconibus γυνή, Hes. Sed suspecta hæc reddunt quæ paulo ante leguntur ap. Eund., Μεσόδμα γυνή. Quare ἐφεκτέον." H. Steph.

"* ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ, ἡ, ὄν, Strabo 426. 550." Edd. "Ad Paus. 363. * Μεσσήνη, ad Diod. S. 1, 452. 511. 2, 54. 499. ad Phalar. 308. Jacobs. Anth. 8, 107. 178. Fac. ad Paus. 1, 547. * Μεσσήνιος, * Μεσσάνιος, * Μεσήνιος, ad Charit. 254. Casaub. ad Athen. 1, 21. ad Herod. 722. ad Diod. S. 1, 402. 452. 462. Μεσσήνιοι conf. cum Μιλήσιοι, ad Diod. S. 1, 702." Schæf. Mss.

"ΜΗΔΕΑ, Hesychio non solum βουλευματα, Consilia : ut, Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενολατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν : sed etiam τὰ αἰδοῖα, Pudenda, Verenda, ut, Μήδεά τ' ἐξερύσας δῶψεν κυσὶν ὡμὰ δάσασθαι." H. Steph. "Manetho 6, 297. Eust. 558. Cf. Μέζεα, Oppian. K. 4, 441." Edd. "Porson. Phœn. 866. Anton. Lib. p. 118. Verb." Schæf. Mss. "Urina, Oppian. K. 4, 441." Wakef. Mss.

"ΜΗΔΟΣ, ὁ, Medus : Filius Medæ, a quo Μηδοὶ dicti sunt Populi, qui Caspiis adjacentem portis regionem incolunt, ut Persæ a Persa ejus fratre, regionem habitantes vicinam. Illorum regio DICITUR Μηδία, Media : pro Μηδία χώρα, Media regio : ex ADJ. Μηδῖος, [α, ὄν,] Medius : e quo Μηδοὶ, s. Μηδοὶ ἄνδρες, dicuntur οἱ Μηδοὶ, Medi, Qui a Medo originem trahunt : auctore Steph. B. Hes. autem Μηδῖος exp. μαλακὸς, Mollis : procul dubio a vitio ejus gentis ; fuisse enim eos μαλακοὺς καὶ ἀβροῦς tam in cultu corporis, quam in victu, præter alios Athen. tradit 12. Rursum Hes. et Herbam quandam hoc nomine esse ait, necnon λίθον Μηδιάτην. De herba vide Diosc. 4, 18. e quo hæc Plin. 27, 12. init. Medion folia habet iridis sativæ, caulem tripedalem, et in eo florem grandem, purpureum, rotundum, semine minuto, radicem semipedalem : in saxis opacis nascitur. [Campanula Laciniata Linn., Michauxia Campanulata.] Meminit idem et Medææ gemmæ, 37, 10. : Medea nigra est, a Medea illa fabulosa inventa : habet venas aurei coloris : sudorem reddit croci, saporem autem vini. Præter hoc Μηδῖος a Medis deriv. ET Μηδικὸς, [ἡ, ὄν,] Medicus, Medorum proprius : ut

Μηδική στολή), Amictus s. Habitus Medicus. Et Μηδική βοτάνη, Medica herba: sic dicta ἀπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ πλεονάζειν, Quod magna ejus in Media copia sit: maxima prædita vi nutriendi equos, inquit Strabo 11. et ex eo refert Steph. B. Sic et Plin. 18, 16. Medica externa etiam Græciæ, ut a Medis advecta per bella Persarum, quæ Darius intulit. Sed vel in primis dicenda; tanta dos ejus est: cum uno satu amplius quam tricenis annis duret. Similis est trifolio, caule foliisque geniculata: quicquid in caule assurgit, folia contrahuntur. Vide et Caton. R. R. 42. Varron. 1, 42. 2, 2. Columell. 2, 2. item Aristot. H. A. 8. et Diosc. 2, 177. Rursum Strabo l. c. Fert, inquit, Media et τὸ σίλφιον: unde succus ejus dicitur Μηδικὸς ὀπὸς, Medicus succus: Cyrenaico non multo inferior, nonnuncquam et præstantior. Idem est ap. Steph. B. Est et Μηδική μῆλεα, Medica malus: et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum: de quibus vide in Μῆλον, et Plin. 12, 3. 11, 35. ubi itidem malum Medicum vocat, nec aliam arborem in Medis laudari ait. Quin et Virg. Georg. 2. Media fert tristes succos tardumque saporem Felicis mali: quo non præsentius ullum, Pocula si quando sævæ infecere novercæ, Miscueruntque herbas et non innoxia verba, Auxilium venit, ac membris agit atra venena. Ipsa ingens arbor, faciemque simillima lauro, Et, si non alium late jactaret odorem, Laurus erat; folia haud ullis labentia ventis, Flos prima tenax: animas et olentia Medi Ora foveat illo, et senibus medicantur anhelis. Item Μηδικὸς ὄρνις, Medica avis, dicitur ὁ παῶς, Pavo, quod e Media in hæc citeriora loca sit transvectus. Plur. τὰ Μηδικὰ ap. Historicos pro Res contra Medos gestæ, Bella Persica. Aristot. Polit. 5. Μετὰ τὰ Μηδικά. Ibid. Μικρόν ὑσπερον τῶν Μηδικῶν. Ἐν τούτοις Μηδικαῖς. Inde Μηδοφόνοι, Medorum occisores, in bello sc. contra eos, s. contra Persas, gesto. Epigr. Pro Μηδικῇ, s. Μηδία, dicitur etiam Μηδὶς, cujus Steph. B. meminit: ut Μηδὶς γυνή, Μηδὶς χώρα. Denique a Medis est VERB. Μηδίζω, Medos imitor. Item Medos sequor, h. e. Medorum partes sequor, Cum Medis s. Persis facio. Xen. 'E. 3. "Ὅτι μόνος Ἑπετρίων μῆδίσας ἐφυγεν. [Thuc. 3, 62.] Unde VERBALE Μηδισμός, ὁ, Cum Medis s. Persis facere, Herod. [8, 92.] 'Ἐς τῶν Αἰγυπτιῶν Μηδισμὸν ὀνειδίζων." H. Steph. " Cf. 4, 165. Μηδική, Diosc. Notha 442. Glossæ: Μηδική χώρας Medica. Μηδικόν Citreum. Μηδικὸς λίθος, Trall. 9. p. 165. * Μηδιστὶ, Strabo 764. Barker. ad Etym. M. 1083." Edd. " * Μήδεια, Act. Traj. 1, 199. Μῆδος, Bergler. Alciph. 175. Jacobs. Anth. 10, 11. Μῆδοι, Thom. M. 711. Persæ, Casaub. ad Athen. 110. Μηδία, Schneider. ad Xen. K. A. 112. 117. ad Diod. S. 1, 657. 2, 388. 389. ad Lucian. 2, 41. 61. Μηδική, Diod. S. 1, 210. Τρυφή Μηδική, Toup. Opusc. 2, 297. Τὰ Μηδικὰ, Boissonad. Philostr. 343. Comparat., Hutchinson. ad Xen. K. II. 10. * Μηδοκτόνος, Monum. Byz. 19. Μηδοφόνος, 20. 30. Lollius Bass. 8. Μηδίζω, ad Herod. 562. Μηδισμός, Paus. 1, 343. * Μήδειος, Bergler. Alciph. 175. Simonid. 28. * Μήδη, Callim. 1, 489." Schæf. Mss. " Μηδίζω, Schol. Æschin. p. 260. * Ἡμίμηδος, Cænomaus et Apul. ap. Wessel. ad Herod. 1, 91. Euseb. P. E. 213." Edd.

" ΜΗΛΟΣ, ἡ, Melus: Insula una e Cycladibus, in qua Urbs ejusdem nominis. Ejus Civis, Μήλιος, Melius. Ab Aristoph. N. [830.] Socrates vocatur Μήλιος, non quod e Melo oriundus esset, sed quod videretur facere cum Diagora Melio, qui Ἄθεος habebatur: posito ibi τῷ Μήλιος pro ἄθεος καὶ ἀσεβὴς ὡς Διαγόρας ὁ Μήλιος. Apud Eund. [O. 186.] Proverb. Μήλιος λιμός, Melia fames, pro Maxima; quia talis olim Melum pressisse dicitur. Ab hac ipsa insula denominata Μῆλια γῆ, Terra Melia, coloris cinericii ut Eretria, non medicis tantum usitata ad corpus reddendum purum, sed pictoribus etiam ad diuturnitatem colorum. Vide Diosc. 5, 180. Vocatur eadem et Μῆλις. Ita enim ap. Plut. de discern. Amico et Adul. Appellat pictor Megabyzo volenti aliquid disserere de lineis et umbra, respondit, Ὅρῃς τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μῆλιδα τριβόντα; A Theophr. de Lap. [400.] nominatur et Μῆλια et Μῆλιάς: ubi etiam dicit pictores ea uti quod sit καλή, διὰ τὸ λίπος ἔχειν καὶ πυκνότητα

καὶ λειότητα. Apud Hippocr. vero de Ule. μῆλιάδα ὀμης Gal. exp. τῆς ἀπὸ Μήλου χαλκίτεως ἢ στυπτηρίας: quoniam eod. lib. bis pro eod. dicit, στυπτηρίην μῆλεϊν: attestante et Diosc. τὴν Μῆλιαν γῆν esse στυπτηριώδη τῇ δυνάμει, Aluminosa vi præditam. Lat. τὴν Μῆλιαν γῆν appellant Melinum: ut Plin. 35, 67. et Paul. Jurisc. Pand. 31. de Legatis 3. Ita Vitruv. 7, 7. Melinum nomen habet ex eo, quod ejus vis metalli insulæ cycladi Melo dicitur esse. Necnon Plaut. Mostell. Neque cerussam, neque melinum, neque aliam offuciam. || At Μήλιαι, Hesychio ἀστράγαλοι. Alioqui Μῆλια est et Urbs Thessaliæ vicina Trachini: cujus Incolæ dicuntur Μῆλεις, ut tradit Schol. Soph. Trach. p. 338. qui ab iisdem et Μῆλιάδας γῆμας denominari scribit in Philoct. p. 410. Ab eadem urbe dicta Μῆλις λίμνη a Soph. Trach. p. 353.: et Μῆλιακὸς κόλπος a Schol. ibid., qui etiam addit, eum λίμνην dixisse pro θάλασσαν. Mentio horum ap. Steph. B. quoque, qui Μῆλιαν esse dicit etiam Vicum Acarnaniæ." H. Steph. " Μῆλιος, ad Herod. 548. M. πόντος, Theogn. 680. M. λιμός, Brunck. Aristoph. 2, 144. Μήλιαι, Nymphæ, ad Anton. Lib. 208. Verh. Μῆλις, Regio, Wessel. Diss. Herod. 126.; ad Herod. 598. 633. Soph. Trach. 636. Pictorum, Plut. Mor. 1, 222. Μῆλίδες, Bergler. Alciph. 302. Μῆλίδες, ibid. ad Anton. Lib. 208. Verh. Soph. Phil. 725. Villosis, ad Long. 200. Μῆλιεύς, Soph. Phil. 4. Brunck. Aristoph. 1, 73. Conf. cum Μήλιος, Kuster. 190. Μῆλεις, Μαλεις conf., Bast Lettre 114. Μαλεις, Μῆλιεύς, Santen. ad Catulli Eleg. ad Manlium 53. (Gott. Anz. 1789. 73. St.) ad Herod. 562. 633. ad Diod. S. 1, 405." Schæf. Mss. " Μῆλις, adj. fem., Terra, Ælian. V. H. 71. Color quis, Plut. 2, 58. Μῆλίδες, Eust. Il. 797, 5. * Μῆλικαί, i. q. Μῆλίδες, Long. p. 88." Wakef. Mss.

" * ΜΗΝΙΣΤΗΡΙΟΝ, Gl. ὡς Ἰουβενάλιος, Abacidelphica. Vide Μενιστήριον." Edd.

" ΜΙΔΑΣ, Midas: Rex Phrygiæ olim ditissimus: a quo Μιδας denominatur ὁ παμπλούσιος, Prædives: item ὁ φιλόχρυσος, quod ille auri esset cupidissimus. Est etiam Nom. κυβερνητικὸν βόλον, teste Hes. et Suid. unde esse volunt Prov. Μιδας ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. [An leg. εὐβουλότατος?] Ita vocatur etiam θηρίδιον τι διεσθίον τοὺς κνάμους, Bestiola quædam fabas peredens, teste Hes. necnon Theophr. C. P. 4, 16. Οἱ μὲν πυροὶ καὶ αἱ κριθαὶ, τοὺς κίας, sc. generant: ὁ δὲ κνάμος, τὸν ὑπὸ τινων καλούμενον μίδα." H. Steph. " * Μιδεᾶτις, ἡ, Theocr. 13, 20. 24, 1." Edd. " Μιδας, Jacobs. Anth. 7, 409. ad Diod. S. 1, 229. Nom. jactus tesserarii, Toup. Opusc. 1, 267.; Emendd. 1, 406. De gen., Bast Lettre 37." Schæf. Mss.

" ΜΙΘΑΙΚΟΣ, Suidæ ὁ ταχύς: alioqui est Nom. propr." H. Steph.

" * ΜΙΘΙΔΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, Athen. 332. Strabo 760. 840. 960. * Μιθριδατισμός, ὁ, Strabo 913. a v. * Μιθριδατίζω. * Μιθριδάτειος, ὁ, ἡ, Trall. 5. p. 77." Edd. " * Μίθριος, * Μιθρακική, Laurus, App. ad Diosc. 443. * Μιθριδάνιος, Scordium, 458." Boissonad. Mss.

" ΜΙΛΗΣΙΟΥΡΓΕΣ, (τὸ,) Milesio opere factum, s. Milesiaco opificio; celebrantur enim Milesii artifices: a quibus et Μιλήσια στρώματα. Laudantur etiam Μιλήσια ἔρια, et Μιλήσια κυπάρισσοι. Est autem Miletus Urbs Asiatica." H. Steph. " Μιλησιουργὴς, Athen. 486. * Μιλησιακός, ἡ, ὄν, Lucian. Amor. 558. Plut. Crasso 3, 294. * Μιλησιολίτης, Strabo 861. 863." Edd. " Μιλησιουργέες, ad Herod. 543. ad Diod. S. 1, 492. Μιλήσιος, ad Charit. 248. M. στρώματα, M. ἔρια, Valck. Adonias. p. 406. Meurs. ad Apoll. Dysc. 67. Bergler. Alciph. 27. Οἱ καὶ τὰ Μιλήσια, ad Herod. 396. Μίλητος, Μίλητος, Koen. ad Greg. 280." Schæf. Mss.

" ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ, τὸ, dicitur ὁ καρπὸς τοῦ κόμαρον, Fructus arbuti, Pomulum arbuti: simile mespilio. Theophr. ap. Athen. 2, [35.] Κόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Amphis ibid. Ἡ συκάμινος συνκαμίνους, ὡς ὄρεῖς, φέρει. Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ἡ κόμαρος μιμαίκυλα. Ibid. Theopompus. Τράγουσι μύρτα καὶ πέποντα μιμαίκυλα. Variè peccatur in h. v. scriptura: alicubi enim μεμαίκυλον pro eo reperitur, alicubi μιμαίκυλον, alicubi μεμήκυλον, alicubi αλίτερ, sed

omnes ex scripturæ mendosæ sunt: hæc non ap. Eust. solum et Athen. extat, sed eam confirmat etiam series alphabetica Hesychiani Lex." H. Steph. "Gl. * Μαμίκυλον" Fraga." Edd. "Μιμαίκυλον, Jacobs. Anth. 8, 205." Schæf. Mss. "Athen. 50." Wakef. Mss.

"MIMASTA, Hesychio ἄγρια λάχανα, Sylvestria olera." H. Steph.

"MINYON, Hesychio τὸ βλίτον, Blitum: et ἄρωματικόν τι: item τὸ κιννάβαρι, quod Lat. Minium." H. Steph.

"* MINOS, * Μινῶς, Barker. ad Etym. M. 1083." Edd.

"MIPTONAI, Hesychio πηλῶσαι, Luto obducere." H. Steph.

"MIPA, Hesychio λάχανα, Olera." H. Steph.

"MIPKA, Hes. pro εἰανθής, ποικίλη ἄνθεσι." H. Steph.

"MITYALON, Lacedæmonii vocant ἔσχατον γήπιον, Hes." H. Steph.

"MNAPON, Hesychio μαλακόν, θυμῆρες, ἡδὺ, Molle, Animo gratum, Jucundum. [Schneider. Lex.] Exp. etiam κόρημα: quomodo et Μνάριον a Bæotis vocari τὸ κάλυντρον ait, Scopas." H. Steph.

"MNASTHP, dictus fuit Mensis quidam, Hes." H. Steph.

"* ΜΟΓΙΑΩ, Laconice pro μογέω, Aristoph. A. 1003. ut * Ἀδικιάω, * Ἐπαινιάω." Edd.

"ΜΟΔΑ, Hesychio στρώματα, Stramenta s. Stragula." H. Steph.

"ΜΟΙΟΣ, Hesychio σκυθρωπός, Tetricosus: Vultuosus." H. Steph. "Vide Σμοῖος." Edd.

"ΜΟΙΤΟΙ ἐντιμοί, ap. Hes. ut Cujatius quoque Obs. 11, 37. e Sophr. affert μοιτὸν ἐντιμον: ex hoc μοιτὸς derivari posse dicens Lat. Mutuus: idemque Proverb. Siculum ap. Hes. sic legit, ἡ γὰρ χάρις μοιτὸν ὀφείλει χάριν." H. Steph.

"ΜΟΛΓΟΝ, J. Poll. 10. Tarentinorum lingua scribit vocari τὸν βόειον ἄσκον, Urem e bubulo corio: unde Vulcanum a Theodorida dici φουσητήρσι μολγίνοις χρῆσθαι, Follibus coriaceis." H. Steph.

"* ΜΟΛΙΣ, ἡ, Venus, Nic. Damasc. p. 20(=429.): Καὶ ἐπώμοσε τὸν τε Βῆλον καὶ τὴν Μόλιν· οὕτως γὰρ τὴν Ἀφροδίτην καλοῦσι Βαβυλώνιοι." Edd.

"ΜΟΛΟΣΣΟΣ s. Μολοττός, ap. Metricos Pes quidam dicitur, uimirum ὁ * τρίμακρος, qui trihus longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur a Molosso Pyrrhi et Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit. Μολοσσοὶ vero s. Μολοττοὶ, Populi sunt Epiri: quorum Regio Μολοσσία dicitur: necnon Μολοσσίς, ut Plut. Probl. Hell. Ὀικησαν περὶ τὴν Μολοσσίδα. Inde Μολοττίδες κύνες ap. J. Poll. quæ Xen. K. Μολοττικαὶ κύνες: Athen. 7. Μολοττικοὶ κύνες. Horat. domus alta Molossis Personuit canibus: at Virg. subst. Veloces Spartæ catulos acremque Molossum. At μολοσσική ἐμμέλεια a pede molosso dicitur: ap. Athen. 14. Δάκτυλοι, ἰαμβικοί, μολοσσική ἐμμέλεια, κόρδαξ." H. Steph. "Μολοττικός, Aristoph. Θ. 448." Edd. "Canis Molossus, Bergler. Alciph. 379. Μολοσσικός, Thom. M. 725. Μολοσσικός, Μολοττ., ad Herod. 423. * Μολόσσιος, Markl. Suppl. 367." Schæf. Mss. "Μολοσσός, Valde longus, Hephæst. 82." Wakef. Mss.

"ΜΟΣΣΥΝ, Hesychio πύργος, ἐπαλξίς, Turris, Propugnaculum. Sed peculiariter dici volunt de Turri lignea, de Propugnaculo ligneo: necnon de Muro ligneo. UNDE Μοσσύνοικοι appellantur Qui in ligneis turribus sedes suas et domicilia habent. Testis Apoll. R. 2, [379. 1019.] Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμόριοι ὑλῆσσαν Ἐξείης ἡπειρον ὑπὸρείας τε νέμονται, Δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκίᾳ τεκτῆναντες Κάλλιμα καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι Μόσσυνάς· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασσι. Idem μόσσυνα vocat Sedem ligneam, Tribunal s. Suggestum ligneum, 2, [1027.] Ἀδελφὰ ἐν τῇσι βασιλεὺς μόσσυνι θαλάσσιων ἰθύνειας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. A Mossynæcis, gente Pontica, Didymus Μοσσυνόικια dici scribit ξυλίνοισιν πίνακας, eosque μεγάλους, adeo ut in iis etiam ἄλφιτα μάσσασθαι queant; s. μαζονόμια ξύλινα μεγάλα: proculdubio quod ap. Mossynæcos ejusmodi disci fierent.

AT Μοσσυνεῖν, Hes. exp. μασσᾶσθαι βραδέως, Taide mandere." H. Steph. "Μόσσυνα, τὰ, Nicet. Annal. 15, 7. Μόσσυν, Dionys. H. 1. p. 21. Strabo 825.: Μόσσυν, Lycophro 433. Dionys. Perieg. 766. Μοσσύνοικος, Aristot. de Mirab. Ausc. 1, 1155. Strabo l. c." Edd. "Μόσσυν, ad Diod. S. 1, 666. Brunck. Apoll. R. 90. ad Dionys. H. 1, 70. Μόσσυν, Μόσσυν, Ruhnk. Ep. Cr. 207. Wessel. Herod. 246. 357. 378. 543. Μοσσύνοικοι, Μοσσυν., ad Charit. 538. Brunck. Apoll. R. 91. Wakef. Heracl. 51, ad Diod. S. 1, 666. Ruhnk. l. c. Wessel. ll. cc. Æs Mossynæcun, Merri- rick. Tryphiod. Angl. p. 23. * Μοσσύνη, Ruhnk. l. c. Wessel. ll. cc. * Μόσσυνος, ad Herod. 378. * Μοσσυνεῖται, Act. Traj. 2, 250." Schæf. Mss. "Μόσσυνος, Orph. Arg. 740." Wakef. Mss.

"* ΜΟΣΘΗΝΟΣ, Adj. dubiæ auctoritatis et signif. ap. Athen. 52., ubi de nucibus, (τοῖς καρύοις,) agens ait, ut quidem vulgo legitur, Καλεῖται δὲ τινα καὶ μόσθηνα κάρνα: ubi quod pro καὶ μόσθηνα leg. * Πραίνεσθινα censuit Salmas., ea quidem inanis videtur conjectura: nam particula καὶ recte ibi posita est, nec loco movenda." Schweigh. Mss.

"* ΜΟΣΥΛΟΝ, τὸ, * Μοσυλίτις, Genus cinnamomi, Diosc. 1, 13." Edd.

"ΜΟΤΤΟΦΑΓΙΑ, ἡ, Sacrificium, quod Salamine, Urbe Cypri, peragi solet, Hes.: Suid. unico τ scriptum, eodem modo explicans." H. Steph.

"* ΜΟΥΣΑΙ, Nic. Damasc. 116. Ὁς πλαζόμενος περὶ τινα λίμνην, ἦτις ἀπ' αὐτῆς Τορρήβια ἐκλήθη, φθογγῆς Νυμφῶν ἀκούσας, ἄς καὶ Μούσας. Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη, κ. τ. λ." Edd.

"ΜΥΑΛΟΝ, Hesychio i. q. κυλλόν, h. e. καμπύλον, σκολιόν, στρεβλόν, Curvum, Tortuosum. [Schneider. Lex.] Dicit esse etiam Piscis speciem: et Proverbio dici de Eo, qui surditatem simulat, cum tamen audiat: fuisse vero et Comædiarum scriptorem hoc nomine. Eust. inter hæc discrimen facit: paroxytonws quidem enim dici Μύλλον Comædiarum illum scriptorem, qui miniaturum personarum usum reperit: oxytonws vero μυλλόν vocari τὸν διεστραμμένον τὴν ὄψιν, Eum, qui oculis est distortis, Strabonem. Apud Athen. 14. μυλλοὶ sunt etiam Placentarum species. Ibi enim tradit ex Heraclide Syracusio περὶ Θεσμων, Syracusis τοῖς παντελείοις των Θεσμοφορίων e sesamo et melle confici ἐφήβαια γυναικεία, quæ per universam Siciliam vocari. μυλλους, et circumferri deabus, sc. Cereri et Proserpinæ: ut sint Placentæ, quæ pubem s. pectinem muliebrem imagine repræsentarent. Apud Gal. vero de Alim. 3. Εἰ τὸ τᾶριχον εἴη τῶν Ποντικῶν ἐκείνων, ἃ καλοῦσι μύλλους: proculdubio de Piscis genere, quod Μύλλος nominatur. Oppianus, ut tradunt nonnulli, hunc μύλλον * Platacum appellat, cum majusculus est: Gnotidion, cum pusillus: a Gr. vulgo * Mylocopion vocatur, Molgus. Ita illi. Sane Athen. 3. e Dorione refert quos pisces nonnulli μύλλους vocant, ab aliis appellari πλατιστακούς, ab aliis γωνοτίδια, utpote qui iidem sint. || At Μύλλη, Hesychio ἑλεῖα." H. Steph. "Μύλλος, Aristoph. Fr. 259. Μυλλός, Pudendum muliebre, Jacobs. ad Theocr. p. 51. cf. Heringa Obs. 206." Schæf. Mss. "Curvus, Polemo 252. unde * Μυλλάω, Hes." Wakef. Mss.

"ΜΥΝΑΟΣ, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui alibi Μύδος. [Μυνδότερος νεπόδων, Callim.: Soph. ap. Etym. M. Lycophro 1375.] Item ἐνθεος, Divino numine afflatus. Est hoc nomine et Urbs Asiæ: cuius Civis s. Incola Μύνδιος dicitur. Steph. B. Cariæ urbem esse tradit." H. Steph. "Μύνδος, Brunck. Soph. 3, 521. Callim. 1, 532." Schæf. Mss. "Steph. B. 152." Wakef. Mss.

"ΜΥΟΠΑΡΩΝ, ὦνος, ἡ, Myoparo, Genus navigii e duobus dissimilibus formatum: nam et midion et paron per se sunt. Ita Festus Pomp. Quod ad paronem attinet, meminit ejus Schol. Aristoph., scribens Κέρκυρον dici a Coreyra insula, in qua fieri soleret: Πάρωνα a Paro itidem. At Midii nulla mentio ap. ipsum nisi eo l., nec ap. alios: quare mendosum esse dico: nihil tamen habeo quod pro eo reponam, cum nihil nec ap. Lat. nec Gr. quod reponi queat, inveniam. Bayfi conjectura est esse Navigii

genus compositum e navigio, quod Mynte, et navigio, quod in Paro fieri soleret. Utut sit, Velocis navigii genus fuisse constat, et ideo a piratis usitati. Plut. Lucullo, de ipso Lucullo festinanter in Ægyptum proficisci jussu, 'Εξέπλευσε τρισὶν Ἑλληνικαῖς μυοπάρωσι, καὶ δικρότοις ἴσαις Ῥοδιακαῖς. Appian. in Mithrid. de piratis, Μυοπάρωσι πρῶτον καὶ ἡμιλίαις, εἶτα δικρότοις καὶ τριήρεσι κατὰ μέρη περιπλέοντες. Lat. masc. Myoparonem dicunt. Salust. 3. Forte in navigando cohors una grandi faselo vecta a ceteris deerravit, marique placido a duobus prædonum myoparonibus circumventa. Cic. de Rep. 3. Quo scelere impulsus mare haberet infestum uno myoparone. Idem Verr. 7. Hic te prætore Heracleo archipirata cum quatuor myoparonibus parvis ad arbitrium suum navigavit. Et Verr. 5. An quod in portu Syracusano piraticus myoparo navigavit." H. Steph. "Jacobs. Anth. 10, 22." Schæf. Mss.

"ΜΥΤΑΟΣ, pro Mytilus dicit Athen. 3. Τὴν τελευτάναν λεγομένην ἴσως δηλοῖ, ἣν Ῥωμαῖοι μύτλον ὀνομάζουσι." H. Steph.

"ΜΥΤΤΑΚΕΣ, Siculis μύκαι, Fungi: Ionibus πώγωνες, quæ et Μύστακες. Hes." H. Steph. "Μύτταξ, Valck. Adonias. p. 288. Μύταξ, ibid. Μύσταξ, ibid. ad Antou. Lib. 278. Verh. Wytttenb. ad Plut. S. N. V. 25. Thom. M. 615. 621." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 290." Wakef. Mss.

"ΜΩΛΥΣ s. Μώλυξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo ap. Hes., afferentem nimirum μῶλυσ pro ἀμαθῆς, et notantem μῶλυν a Zacynthiis dici τὸν ἀπαίδευτον." H. Steph.

N.

"* NABATAIOS, Strabo 1126." Edd. "Ad Diod. S. 2, 390. 392. 393. 395." Schæf. Mss.

"* NABATHNOS, Joseph. A. J. 1, 12, 4." Edd.

"ΝΑΕΛΕΙΣ, Thessalis πρόσφατοι: qui aliis νεαλεῖς. Hes." H. Steph.

"ΝΑΞΙΟΥΡΓΗΣ, ὁ, ἡ, Naxio opere factus: ut Ναξιουργῆς κάθαρος ap. Aristoph.: a Naxo insula, cujus incolæ Νάξιοι. Et Νάξια λίθος dicebatur ἡ ἀκρόνη, Cos, quod præstantes Naxus ferret." H. Steph. "Zonar. xcν.: Νάξια λίθος et πέτρα, Pind. I. 6, 107. Cotes Naxia, Plin. 36, 7. et 22." Edd. "Πέτρα Νάξια, Jacobs. Anth. 7, 213. Ναξιουργῆς, ad Diod. S. 1, 373. ad Herod. 543. Brunck. Aristoph. 3, 123." Schæf. Mss.

"* ΝΑΡΒΩΝΙΤΙΣ, Strabo 268. 269. 274. 288." Edd.

"ΝΑΡΝΑΞ, Hesychio κιβωτός: quæ et Λάρναξ." H. Steph.

"ΝΕΔΙΑΣ, Hesychio τὰς αἰθύλας, Mergos." H. Steph.

"ΝΕΙΛΟΣ, * Νειλῶ, * Νειλῶς, Νειλῶος, Νειλῶϊος, * Νειλῶειος, Barker. ad Etym. M. 1087.; * Νειλῖος, * Νειλῆιος, Νειλῶος, * Νειλῶτις, in Classical Journal 31, 114. Νεῖλος, Olear. ad Suid. 275. Greg. Naz. in Jul. 104. 168.; Chirurgi nom., Bernard. ad Theoph. Nonn. c. 46. Rex, Jo. Lydus de Mens. 82.; de Nili inundatione, Nili nomm. 84. 111. 114. Νειλῆιος, Not. ad Orac. Vett. p. 110. Supra p. cccxviii. a. dele punctum post Cosmas: dele quoque asteriscum ante Εἰληθερῆ positum. Liban. Epist. 670. Καὶ φόβος εὐθύς μὴ παλαιῖσαι προελόμενος πρὸς τὸν λόγον, καταβάλλης μὲν τὸν διδάσκαλον, Ἀριστοφάνει δὲ τὸ Νεῖλον περιστήσης κακόν. 'Nili inundationem, puto, innuit, simul vero flumen orationis Juliani, quod Aristophani fraudi esse potuisset. Ita Suid. Chrysostomo Νειλῶους καταρράκτας tribuit, Tzetzes vero Νειλῶους ῥυακὰς commemorat, habito utrimque ad eloquentiam respectu.' Wolf. Andromachus in Theriace ap. Salmas. in Solin. 926. Τῆς δὲ τοι κυάμοιο τὸν [sic] ἔτρεφεν εὐσκίον ὕδωρ Τέλμασι, καὶ πολλοῖς κρυπτόμενον πετάσαις Νειλῶον κυάμοιο. Ut Νεῖλος Νειλῶς, sic ὀρφὸς ὀρφῶς, Athen. 315. Hes." Edd. "Νεῖλος, Bergler. Alciph. 238. ad Diod. S. 1, 72. Callim. 1, 462. Νεῖλον πόλις, Jacobs. Anth. 12, 310. Νειλῶα, Wessel. ad Diod. S. 1, 44. 62. Νειλαῖος, Leon. Alex. 17. * Νειλαίεος, Heringa Obs. 190. Leon. Alex. 26. Νειλῶϊς, Epigr. adesp. 318. * Νειλογενῆς, Leon. Alex. 8. * Νειλομέ-

τριον, Wessel. ad Diod. S. 1, 44. * Νειλόριτος, Wessel. Ep. ad Venem. 5. Heringa Obs. 190. Τουν. ὀ. pusc. 2, 56. Jacobs. Anth. 9, 99. * Νειλοσκοπῶν, Wessel. ad Diod. S. 1, 44." Schæf. Mss.

"ΝΕΚΤΑΡ, quidam dicunt fuisse Vini genus in Lydiæ Olympo e favis permixtis et floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. 2." H. Steph.

"NEMEA, Hesychio * Σύνδενδροι τόποι, Loca arboribus densa, Loca sylvosa: qualia sunt Nemora ap. Lat. Alioqui Νέμεα dicebantur etiam Ludi quidam solemnnes in honorem Jovis: quibus qui vicissent, VOCABANTUR Νεμεονίκαί, ut tradit Schol. Pind. Dicta porro τὰ νέμεα παρὰ τὴν Νεμέαν, a Nemea, Loco Eliaci s. Argivi agri: cujus incolæ appellantur Νεμεαῖοι, et Νεμεῆται, auctore Steph. B.: ap. quem itidem Νεμεαῖος Ζεὺς, et Νεμεήτης Ζεὺς, coli ibi solitus. Item Νεμεαῖος λέων, Nemeæus leo: ab Hercule interfectus. Inde et Νεμεάδες πύλαι Argiæ, sic dictæ διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέῃ τετράφθαι, Hes. Idem tamen huic νεμεάδες et alias tribuit exp., nimirum, ὄρη ἀνειμένα, λειμῶνες, βλαστοί, ἀπόγονοι, ἰχθύες. Ad Νεμέαν ut redeam, vocatur eadem ET Νεμεία poet., Ion. inserto ι, propter versum. UNDE Νεμεαῖος λέων ap. Hesiod. Θ. 327. Ex Epigr. vero affertur ET Νέμειος χλαῖνα pro Spolio quod Hercules gestabat Nemeæo leoni detractum. Itidem Νέμεια pro Νέμεα dicitur. Paus. Att. Πένταθλον Νεμείων ἀνηρημένον νίκην." H. Steph. "Νεμεήτης λέων, Maxim. Καταρχ. 103. 346. Νεμεῖος, Pind. N. 3, 4." Edd. "Νεμεακός, ἡ, ὄν, Schol. Pind. N. 1, 7. et ad titulum Odæ." Boissonad. Mss. "Callim. 1, 471. Νέμεα, Nemea, i. e. Ludi, Heyn. ad Apollod. 152. ad Diod. S. 2, 366. Νεμέα, Boissonad. Philostr. 353. Νεμεῖος, ad Diod. S. 1, 707. Νέμειος, Eur. Herc. F. 151. Tull. Gem. 4. Νέμειον, Jacobs. Anth. 7, 360. * Νέμεος, Heins. ad Prudent. 116. ad Diod. S. 1, 453. * Νεμεήθε, Callim. 1, 475." Schæf. Mss. "Νεμεαῖος, Quint. Sm. 6, 208." Wakef. Mss.

"* ΝΕΡΩΝΙΑΝΟΣ, Arrian. in Epict. 4, 5, 18. χαρακτήρ." Edd.

"ΝΙΑ, Suidæ τὰ σχοινία, Funes." H. Steph.

"ΝΙΑΞ, a Siculis dicuntur τὰ αἰδοῖα ἢ τὰ ὀρνέδια παιδίων, Pudenda s. Testiculi puerorum, auctore Suida. Hes. habet Νίδες, exp. itidem παίδων αἰδοῖα." H. Steph.

"ΝΙΚΟΜΗΔΙΣ, Nicomedis, Ouerariæ navis genus a loco denominatum, ut tradit Bayf." H. Steph.

"ΝΙΡΟΝ, Hes. affert pro μέγα, Magnum." H. Steph.

"ΝΙΤΡΟΝ, τὸ, Nitrum, Succus concretus sali finitimus: isque vel natus, vel factitius: nativi tam id, quod effoditur, quam id, quod in speluncis colligitur, Ἀφρόνιτρον dicitur, quod molle sit ac spumæ simile. Quod extra terram reperitur sua sponte ex ea efflorescens, * Ἀλμυράγα appellant. Factitii vero varia sunt genera, de quibus præter alios Gortæum consule. INDE Νιτρώδης, ὁ, ἡ, [Gal. Ὁρί ἀριστ. Ἱατρ. 134. Cor.] Nitrosus, Nitri naturam imitans: item Nitri saporem referens." H. Steph. "Νιτρον, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 134=305. Vide Ἀλνιτρον, Ἀμμόνιτρον, et Ἀφρόνιτρον. Galen. 2, 53. 124. Beckmann. Gesch. der Erfind. 5, 4. * Νιτροποιός, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. B. 725. * Νιτροπηγυῖς, Trall. 11. p. 191." Edd. "Νιτρον, Phrynich. 134. ad Charit. 680. Brunck. Aristoph. 1, 182. 3, 167. ad Lucian. 2, 320. Casaub. ad Athen. 85. 141. Toup. Append. in Theocr. 27. Valck. Adonias. p. 307. ad Mær. 246. 309. Greg. C. 63. Wessel. Herod. 142. ad Diod. S. 1, 218. Locus, ubi n. venit, Toup. l. c. ad Mær. 352. Νιτρώδης, Paulus Sil. 74. 113. et Jacobs. Casaub. ll. cc." Schæf. Mss. "Νιτρονιτρώδης, ὁ, ἡ, Athen. 79. * Νιτρώ, unde * Νιτρώμα, τὸ, Gl. Ῥύπος τὸ ἀπόπλυμα, νιτρώμα κεφαλῆς Squama. Νιτρον Nitrum. Νιτρώμα κεφαλῆς Squama." Edd. "Νιτρώ, Phrynich. 134." Schæf. Mss. "Νιτρονιτρώ, Hipocr. 879." Edd. "Ἐκνιτρώ, Nitro eluo, s. Nitro perfritum expurgo. Alexis ap. Athen. [230.] Τάκτωματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνιτρωμένα Θεῖναι. Item οἱ ἐκνιτρωθέντες, Nitro perfriti." H. Steph. "Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 46." Schæf. Mss. "Προκνι-

τρώ, Nitro prius perfrico. Diosc. 5, 1. Δεῖ δὲ προ-
εκνιτρῶν τὸν τόπον : 4, 138. Προεκνιτρῶσας τὴν κεφα-
λήν." H. Steph. "Λίτρον, Attice pro λίτρον dicitur,
Nitrum. Unde Λιτρώδης, [δ, η,] Nitrosus : ut Athen.
2. "Υδατα τραχύτερα καὶ λιτρωδέστερα." H. Steph.
"Herod. 2, 86. Creuzer. Comment. Herod. 41—6."
Edd. "Phrynich. 134. ad Charit. 680. Brunck. A-
ristoph. 1, 182. 3, 167. ad Mær. 246. 309. Greg.
Cor. 63. Wessel. Herod. 142. Casaub. Athen. 85.
141. Λιτρώδης, Casaub. II. cc." Schæf. Mss. "Λί-
τρον, Nicand. A. 336. * Λιτροδόκη, Phot." Wakef.
Mss.

"* NOEMBPIOΣ, Schol. Æsch. Pr. 457. Anthol." Edd.

Z.

"ΞΑΝΔΑΡΟΣ, Hesychio Animal simile bovi ap.
Atlanticum Mare." H. Steph.

"ΞΕΙΡΙΣ, [ίδος, η,] Hesychio ἀρωματικόν τι φυτόν :
pro quo ap. Diosc. [4, 22.] Ξυρίς." H. Steph. "Iris
foetidissima Linn." Edd.

"ΞΕΣΤΗΣ, Gl. * Τρίξστον Semicongium." Edd.
"ΞΙΡΙΣ, Herba quædam ap. Theophr. H. P. 9, 9.
Apud Diosc. Ξυρίς, 4, 22. : ap. Plin. item Xyris, 21,
20." H. Steph.

"* ΞΥΝΗΜΑ, ἡ τῇ Κελτικῇ φωνῇ καλουμένη, Ja-
culandi ratio quædam, memorata Arriano Tact. 94.
Blanc." Schweigh. Mss.

O.

"* ΟΓΜΩΣ, Lucian. Hercule, 3, 82. Wetst. τὸν Ἡ-
ρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμῶν ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐγγυρίῳ
Q. ad I. illustrandum Adelung. (Mithrid. 2, 69.) com-
mendat hosce auctores : John Toland, Select Pieces,
1, 33. Martin, Religion des Gaulois I, 304—318. et
Frid. Sam. Schmidt, in Archæiol. Britt. I, 33." Schweigh. Mss. "Toup. Opusc. 2, 263." Schæf. Mss.

"* ΟΘΜΑΤΑ, Æoles dicunt pro ὀμματα, Oculi,
Hes." H. Steph. "Nicand. Θ. 444." Wakef. Mss.

"* ΟΘΡΥΣ, Hesychio ἄγειν, Agere, Ducere." H. Steph.

"* ΟΘΡΥΣ, Cretensibus est τὸ ὄρος, Mons, Hes.
Unde Ὀθρυόεν, Eid. τραχὺ, κρημνώδες, Asperum, Præ-
ruptum : item δασὺ, ἑλώδες, Sylvosum, Arboribus et
arbusis hirtum. Infra Ὀκρυόεν." H. Steph.

"* ΟΛΙΝΥΗ, Argivis est ὀλίγη, Pauca vel Parva,
Hes." H. Steph. "Ὀλινύα, Koen. ad Greg. 159." Schæf. Mss.

"* ΟΛΙΟΣ, i. q. ὀλίγος, Comicus Meleager in
Ety. M." Wakef. Mss. "Secundum Tarentinos." Edd.

"* ΟΛΙΣΑΤΡΟΝ, affertur pro Olus atrum, Petro-
selinum : sed ἀμαρτρώως." H. Steph.

"* ΟΜΑΜΑΙΤΑ, Vox Sicula, Hesychio τὰ οὐρή-
ματα. Æschylus 8, 256. Butler." Edd.

"* ΟΜΩΜΙ, Ægyptii gaudebant nominibus in
desinentibus. Sic * Ἀθυρι, vel potius * Ἀθυρι, ha-
bet Plut. de Is. et Os. 56. * Ἰρι 10. Κῦφι 52. 80.
Ὀμωμι, 46. quod Genus herbæ Jabl. non attulit.
Sturz. Imo vero etiam recte e Glossario suo Vocum
Æg. Ὀμωμι rejecit Jabl., quippe quod vox sit origiue
Persica. Plut. enim I. c. loquitur de Zoroastre et Per-
sis, non de Æg. Heyn. Opusc. Acad. 1, 381. Barker.
ad Ety. M. 926." Edd.

"* ΟΜΩΧΕΤΑΙ θεοὶ, Hesychio οἱ συμμετέχοντες
τῶν αὐτῶν σπονδῶν, Earundem libationum participes :
s. δημοβώμιοι καὶ * δμόναοι, Qui eodem templo eadem-
que ara honorantur. Legitur ap. Thuc. 4, [97.] p.
153. in oratione Bæotici κήρυκος ad Athenienses, Ὑπέρ
τε τοῦ θεοῦ καὶ ἐαυτῶν Βοιωτοῦς ἐπικαλουμένους τοὺς
ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω. Ubi Schol. iti-
dem exp. συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐ-
τῶν ἱερῶν : ut sit, Apollinem Delphicum et ceteros
deos, quos eodem templo iisdemque sacris honorant
Bæoti." H. Steph. "Schneider. Lex. Plut. 7, 173." Edd.

"* ΟΠΑΙΑΣ, Hes. a Locrensibus dictos fuisse scri-
bit τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρό-
βατα καὶ τὰ βοσκήματα : forsan ab ungularium vesti-
giis." H. Steph.

"* ΟΡΙΝΑΔΕΣ, Hesychio τὰ ἀνώτερα, Superiora." H. Steph.

"* ΟΡΙΥΑ, Hesychio Ἐριννὺς, Furia, Erinnyes. In-
fra Ὀρπα." H. Steph.

"* ΟΡΜΙΚΑΣ, Hesychio μύρμηκας, Formicas." H. Steph.

"* ΟΡΡΙΑ, Hesychio Ἐριννὺς : pro quo supra Ὀ-
ριψα." H. Steph.

"* ΟΡΡΙΟΝ, Hesychio ὀρίγανον, Origanum, Her-
ba." H. Steph.

"* ΟΡΣΙΤΗΣ, ap. Cretenses Saltationis quidam mo-
dus, Athen. [629.] forsan sic dictus παρὰ τὸ ὄρσαι." H. Steph.

"* ΟΡΥΕΣ, Oryes, Animalia Africæ ap. Herod. 4.
Forsan scr. ὀρυγες, ab ὄρυξ, quod vide." H. Steph.
"Vide Forster. ad Strab. 1309." Edd.

"* ΟΡΥΖΙΟΝ, Barker. in Classical Journal 32,
375." Edd.

"* ΟΡΥΜΟΣ s. Ὀρυμβος, Hesychio βωμός. Supra
Ὀρτός." H. Steph.

"* ΟΥΓΚΙΑ, vide supra. Bekkeri Anti-Atticista :
* Ἡμιούγκιον Ἐπίχαρμος Ἀμύκη. Glossæ : * Τριούγ-
κιον Quadrans. * Τετραούγκιον Triens." Edd.

"* ΟΥΡΟΤΑΛ, ap. Arabes. Herod. 3, 8. Διόνυσον
δὲ θεὸν μούνον καὶ τὴν Οὐρανίην, ἡγῶνται εἶναι, — ὀνο-
μάζουσι δὲ τὸν Διόνυσον Οὐροτάλ, τὴν δὲ Οὐρανίην
* Ἀλιλάτ. Solis notionem in hoc nomine inesse judi-
cat Selden. de Diis Syris 2. p. 175." Moser. ad Nonn.
Dionys. p. 215.

"* ΟΥΡΙΚΟΙ, Hes. teste, dicebantur olim, qui nunc
ὀπτικοί." H. Steph.

"* ΟΥΡΙΣ, Hesychio ὕνις, ἀροτρον, Vomer, Ara-
trum." H. Steph.

"* ΟΥΡΙΑΝΟΣ λίθος, Arrian. Peripl. Erythr. Orph.
de Lap. Plinio 36, 26. Lapis Obsidianus." Edd. "Ar-
rian. T. 145." Wakef. Mss.

Π.

"* ΠΑΓΓΛΑΔΙΑ, Festum ap. Rhodios celebrari so-
litum, quando vineæ putabantur. Ita VV. LL. ; sed
absque auctoris nomine. Fortasse rectius Παγκλάδια." H. Steph.

"* ΠΑΓΚΕΑΤΙΟΝ, Vocabulum a Budæo fictum e
πᾶς et Κελτοί, ad formam τοῦ Πανιώνιον et Παναγιώ-
λιον. Vide Prior. Aunot. in Pand." H. Steph.

"* ΠΑΔΟΣ, Lat. Padus, qui Gr. Ἡριδανός, Erida-
nus. Suid. et alii. Plut. Symp. 5. Καὶ τῶν Ἰταλικῶν
οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες." H. Steph. "Luzac.
Exerc. 50." Schæf. Mss.

"* ΠΑΚΟΣ, Theophr. ait in Syria nasci χαλβάνην;
Galbanum, ἐκ τοῦ πάκου καλουμένου, E paco dicto.
Sic Gaza, Hist. Pl. 9, 7. ubi tamen ἐκ τοῦ πάκου λέ-
gitur. VV. LL." H. Steph.

"* ΠΑΚΤΩΛΟΣ, δ, Pactolus, Aurifer ille fluvius
Lydiæ." H. Steph. "Wakef. Phil. 393. Toup. Opusc.
1, 352. 2, 87. ad Herod. 428." Schæf. Mss.

"* ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, Palæstina, Syriæ pars." H.
Steph. "Ad Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss.

"* ΠΑΛΑΤΑΙΑ, Siligo, Simila, σεμίδαλις, Suid." H. Steph. "Vide Παλυντή." Edd.

"* ΠΑΝΘΕΙΟΝ, Pantheum : Suida auctore, Romæ
fuit νεὺς κοινὸς πάντων τῶν θεῶν, Templum omnibus
diis commune. Dio 53. Πάνθειον scribit nominatum
ex eo videri, quod in simulacris Martis et Veneris
multas deum imagines acciperet; vel potius quod
forma convexa fastigiatum, cæli similitudinem osten-
deret : ut et Amm. Marcell. Pantheon velut regio-
nem teretem speciosa celsitudine fornicatum. Plin.
id Jovi ultori ab Agrippa factum auctor est, itemque
Dio I. c. Bonifacius vero summus Pontifex a Phoca
imperatore acceptum dono in templum Omnium san-
ctorum convertit." H. Steph. "T. H. ad Plut. p.
180. Fabric. B. G. 1, 326." Schæf. Mss.

"* ΠΑΝΣΑΓΙΑ, ah Ety. et Lex. meo vet. exp.
πανοπλία, derivarique dicitur a σάκος, teste Seleuco.
Schol. Aristoph. [A. 573.] σάγην esse dicit τὸ ὄπλον;
et inde πανσαγίαν τὴν πανοπλίαν, Omnibus armis
munitum esse." H. Steph. "Soph. Antig. 107." Edd.
"Valck. Phœn. p. 290. 299." Schæf. Mss.
"Πασσαγία, i. q. Πανσ. Suid." Wakef. Mss.

“ΠΑΡΘΟΙ, οἱ, Parthi, Populi Medis vicini, qui et Πάρθιοι et Παρθναῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία et Παρθνήνη: item Παρθίς χώρα s. Παρθναία. Subst. vero Παρθίς signifi. interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia: ut Lucian. de Hist. scrib. Παρθίδος πρῶτον, sicut Ἀρθίδος. Ibidem Παρθικῶν νικῶν τοσάδε, Parthicarum victoriarum libri tot. Ibid. Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθονικὰ, Parthicas victorias, s. Libros de Parthicis victoriis. Παρθικὸς ὄπς, Parthicus succus: e deterioribus laseris generibus: laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὄπς, et post eum ὁ Μηδικός. Præterea a Parthis est ADV. Παρθιστῖ, Parthico more, vel Parthica lingua.” H. Steph. “Πάρθοι, Gl. Arsacidæ.” Edd. “Παρθναῖοι, ad Diod. S. 1, 662. 2, 339. Παρθίς, Lucian. 2, 43. Παρθονικὸς, Lucian. l. c.” Schæf. Mss.

“ΠΑΡΙΟΣ, ὁ, Parius: Qui e Paro insula est. Πάριος λίθος, s. Παρία λίθος, Parius lapis: e marmoreo genere non ignobilis. Plin. 36, 5. Omnes autem tantum candido marmore usi sunt e Paro insula, quem lapidem cœpere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis caderetur. Esther. 2. legitur etiam, ἐπὶ στυλοῖς Παρίνοις: et, ἐπὶ λιθοστρώτου Παρίνου λίθον, pro Παρίον: ap. Paus. Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo. Ex Epigr. vero Πάριος affertur pro Pario marmore structus. || Hes. πάριον exp. πιστόν, κάτοχον.” H. Steph. “Πάριος, Toup. Opusc. 1, 189. Valck. ad Ammon. 169. Πάρειος, Paus. p. 81.” Schæf. Mss. “Ἀναπαριάζειν, esse dicunt Pactis non stare: Proverbio a Pariis sumto, qui, cum bello ab Atheniensibus oppressi promississent se civitatem illis tradituros, si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem desciverunt.” H. Steph. “Ephorus ap. Steph. B. v. Πάρος, Corn. Nep. Miltiade.” Edd. “Eust. Dionys. P. 526. Zenob. 2, 21. Steph. B. 532. Diog. L. 403.” Wakef. Mss. “* ΠΑΡΤΟΜΕΤΑΞΕΛ, Gl. Vernix.” Edd.

“ΠΑΣΚΟΣ, Hesychio πηλὸς, Lütum.” H. Steph. “ΠΑΣΩΝ, Lacones pro πάθος dicunt, Hes.” H. Steph.

“ΠΑΥΛΟΣ, Hesychio θαυμαστός ἢ ἐκλεκτός σύμβουλος.” H. Steph. “Παῦλος, i. q. παῦρος, a παύω, Lat. Paulus.” Schneider. Lex. * Πανλιανόν, τὸ, Placentæ genus, Athen. 4, 15.” Edd.

“* ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, Xen. K. A. 5. Lucian. Fugitiv. 1017.” Edd. “* Παφλαγών, Brunck. Aristoph. 3, 10.” Schæf. Mss.

“ΠΕΔΑΥΝΑ, Hesychio τὰ ἐκπέταλα καὶ * φιαλοειδῆ ποτήρια, cujusmodi supra Παράνια, Lat. Pateræ.” H. Steph.

“ΠΕΔΕΥΡΩΝ, Hes. affert pro ὕστερον, πάλιν, ὁπίσω: itidem Πέδευρα Lacones pro ὕστερα dicere tradens.” H. Steph.

“ΠΕΛΑΧΝΗ, Hesychio τρυβλίον ἐκπέταλον: pro quo supra Πάταχρον et Πάτανον. Existimatur esse Catinus.” H. Steph.

“ΠΕΛΕΙΟΥΣ, Hes. a Cois et Epirotis τοὺς γέροντας καὶ τὰς πρεσβυτίδας appellari tradit, Senes, Velulas, Anus: afferens aliquanto post Πέλητος et Πέλλας pro πρεσβύτης, γέρων. Hesychio Πέλειαι sunt αἱ ἐν Δωδώνῃ θεοπέζουσαι μάντιες, Vates Dodonææ. Qua de re vide Herod. 2. p. 70. Vide et Soph. Trach. p. 337.” H. Steph.

“ΠΕΛΕΟΣ, ap. Achæum in Phrixo videtur esse i. q. πελεός ap. Hom.: sed significare potest etiam τὰ πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα, inquit Hes.; at quid πέλη sint, non exp.” H. Steph.

“* ΠΕΛΙΧΝΗ, Dor. Περίχνα, ἢ, i. q. πέλικα et πελίκη, Pelvis, Catinus. Alcman ap. Athen. 111. ubi v. Animadv. Eod. vero nomine Bæoti Calicem indignant, ut dixit Seleucus ap. Athen. 495.” Schweigh. Mss. “Supra Πελάχνη.” Edd.

“ΠΕΛΛΑ, s. Πέλλη, Ionice, Athen. teste, 11. est ἀγγεῖον * σκυφοειδές, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, eis ὁ ἡμελγον τὸ γάλα, Vas, in quod lac emulgebant, simile scypho, fundo latiore. Lat. Vas illud, cui lac immulgetur, vocant Mulctrum s. Mulctram, necnon Mulctrale: ut Virg. Georg. implebunt mulctralia vaccæ. Non solum vero immulgebatur ei lac, sed

in ipso etiam reponebatur: nt Pl. Π. [641.] ὡς θεομῦται Σταθμῷ ἐν βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Dicitur idem vas ETIAM Πέλλης. Hippocrax Γαρ. Athen. 495.] ἐκ πελλίδος πίνοντες οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. Nicander A. [77.] Πελλίσιν ἐν γρόνῃσιν δι' εἶαρι πῖον ἀμέλξαις, In cavis mulctris. Hes. vv. li. tribuit alias etiam signifi. Nam πέλλα ab eo exp. et λίθος, Lapis: Πέλλης vero, s. Πέλλας, λακάνη. Catinus. Alioqui Πέλλα est etiam Nom. urbis Macedonia: e qua qui oriundus est, nominatur Πελλαῖος, Pellæus. A pastoritia vero πέλλα DICTUR Πελλαντήρ, sive Πελλητήρ, Is, qui eis τὴν πέλλαν s. πελλίδα lac mulget. Prior vox ap. Hes. legitur, afferentem nimirum πελλαντήρα pro ἀμολγέα. Posterior, ap. Eund., afferentem sc. πελλητήρες pro ἀμολγέις: necnon ap. Athen. [495.] Ibi enim in sermone de πέλλῃ pastoria, e Clitarchi Γλώσσαις refert πελλητήρα a Thessalis et Æolica gente vocari τὸν ἀμολγέα: πέλλαν vero τὸ ποτήριον. Ubi notandus alius etiam τῇ πέλλῃ usus, pro Vase nimirum potorio: ut Phœnix quoque Colophonius τὴν πελλίδα posuisse existimatur ἐπὶ φιάλης: ὡς τῶν τότε πολλῶν ἀνθρώπων Ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν. Hippocrax etiam πέλλην pro Potorio vase accepit, Ἐκ δὲ τῆς πέλλῃς ἐπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτε Ἀρήτη προῦπινεν. Cum vero idem dicit, ἐκ πελλίδος πίνοντες οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, non pro Poculo accipit, sed pro Vase illo pastorali, ut satis clare indicant verba illa sequentia, οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ.” H. Steph. “Πέλλα, ἢ, unde Lat. Pellis, J. Poll. 10, 57. Glossæ: Πέλλα Mulctrum, Mulctra. * Πελλοράφος. Pellarius. Vide Πέλυξ.” Edd. “Πέλλα, Theocr. 1, 26. Ruhnk. Ep. Cr. 188. 241. Valck. Ep. ad Rov. p. xix. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. xxxii. Lapis, ad Timæi Lex. 270. Πέλλης, Ruhnk. ll. cc. Toup. Opusc. 1, 334. 388. Jacobs. Anth. 7, 113. Πέλλας, Ruhnk. Ep. Cr. 188. Toup. Opusc. 1, 338. Πελλαῖος, Jacobs. Anth. 7, 305. Πελλαντήρ, Πελλητήρ, Valck. l. c. * Πελλίον, ad Mær. 311.” Schæf. Mss.

“ΠΕΛΛΑΣ et Πέλλητος, Hesychio πρεσβύτης: pro quo supra Πέλητος.” H. Steph.

“ΠΕΛΛΩΝ, Gal. Lex. Hippocr. dicit Zenodotum ἐν ταῖς Ἑθνικαῖς Λέξεσιν annotare Sicyonios πελλῶν dicere τὸ κιβρόν, Fulvum.” H. Steph.

“* ΠΕΛΟΠΙΟΝΝΗΣΙΣΤΙ, Barker. Epist. Crit. ad Boissonad. 283.; ad Etym. M. 1083.” Edd. “Theocr. 15, 92. Vide Valck. p. 181. 383. 385. Koen. ad Greg. 154. ad Herod. 416. * Πελοπόννησος, Jacobs. Anth. 9, 35. ad Thuc. init. Tzschuck. ad Strab. 4, 230. Boissonad. Philostr. 318. 341. * Πελοπόννησος, Fischer. ad Palæph. 165. Greg. C. 197. ad Herod. 447. * Πελοπόννησιος, ad Charit. 441. * Πελοποννησιακός, ad Diod. S. 1, 610. Jacobs. Anth. 10, 310. Πελοποννησιακά, Toup. Opusc. 1, 252. * Πέλοψ, Fischer. ad Palæph. 122. * Πελοπίτης, Valck. Diatr. 137. 139. * Πελοπίτης, Christod. Ecphr. 120. * Πελόπιος, Eur. Ion. 1613.; Wakef. 1607. * Πελοπίδης, Eur. Helen. 1258.” Schæf. Mss.

ΠΕΛΩΡ Ζεύς, ap. Athen. 14. Θυοντας Διὶ πέλωρ, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι: sed diverso quam superiora significatu: πέλωρα enim Jovem vocarunt ibi Pelasgi, propterea quod per Pelorum quandam ipsos monuisset Thessalica Tempe terræ motu fissa esse, et e stagnantibus aquis campos pulcherrimos apparuisse. Quamobrem etiam post occupata illa regione Festum in ejus honorem agitarunt, DICTUM Πελώρια, ut fusius ibi exp. Athen.: qui etiam addit, hæc Pelasgorum πελώρια et Romanorum Saturnalia eadem propemodum esse.” H. Steph. “Ζῆνα πελώριον pro ὑπατον, Quint. Sm. 11, 273.” Edd.

“ΠΕΝΕΣΤΗΣ, Servus famulus, cujus opera cum aliis in laboribus utimur, tum in colenda terra. Eur. Phrixo, Λάτρης πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti feruntur οἱ μὴ γόνυ δοῦλοι, sed οἱ διὰ πόλεμον ἡλωκότες, Servi bello capti, ut Ἐλῶτες ap. Lacedæmonios, Κλαρώται ap. Cretenses. Archemachus. Ἐδβοῖκ. 3. scribit Ἀρναῖα incolarum eos, qui in Bæotiam migrare nolebant, sed ἐνεφίλωχῶρον, Thessalis se in servitutem dedidisse, eo pa-

eto ut ab ipsis nec exigerentur e regione, nec occiderentur, promissisque se ipsis agros culturos et τὰς συντάξεις ἀποδώσειν. Itaque ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμεῖναι, tunc quidem dictos fuisse * Μενέστας, postea autem Πενέστας: multos vero eorum ipsis dominis fuisse locupletiores. Eosdem vocatos fuisse * Θεσσαλδικέτας, Thessalorum famulos, a ministerio servitioque, quod Thessalis præstabant, auctor est Philocrates Thessalicorum l. 2. Athen. 6. Suid. et Harpocr. Dicit igitur Philoxenus Thessalus ap. Xen. E. 6. Thessalos facile posse naves ἀνδρῶν πληροῦν, τοσοῦτους καὶ τοιοῦτους ἔχοντας Πενέστας: ap. Eund. ibid. 3. quidam τοὺς Πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότης: [2, 3, 36.] Sic Aristoph. Σ. [1272.] Μόνος μόνοις τοῖς Πενέσταισι ξυνήν τοῖς Θεσσαλῶν, Ἀντὸς Πενέστης ὦν ἐλάττων οὐδενός: pro δούλοις, θησί. Aristot. Polit. 2, 3. eos VOCAT Πενεστείας, Servilia, Famulitia: ubi dicit τοὺς γεωργοὺς qui ἀποφορὰν φέρουσι, si sint τῶν κτημάτων κύριοι, esse multo magis χαλεποὺς καὶ φρονημάτων πλήρεις, quam τὰς-παρ' ἐνίοις Εἰλωτείας τε, καὶ Πενεστείας, καὶ δουλείας. Et ibid. 7. Ἡ Θεσσαλῶν Πενεστεία πολλάκις ἐπέθετο τοῖς Θεσσαλοῖς: ὁμοίως δὲ τοῖς Λάκωσι καὶ οἱ Εἰλωτες: ὥσπερ γὰρ ἐφεδρεύνοντες τοῖς ἀνυχήμασι διατελοῦσι. Hes. generaliter Πενέσται exp. οἵτινες εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἐργάται πένητες: ut dici videatur de Pauperioribus, qui ditioribus mercede serviunt in colendis agris aliisve laboribus obeundis: cuiusmodi et οἱ θῆτες: videntur certe denomiuati παρὰ τὸ πένεσθαι, q. e. ἐργάζεσθαι simul et πηνεγεύειν. Sunt tamen qui Thessalicos Πενέστας dicant fuisse ἔθνος τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον ἀπὸ Πενέστον, Qui genus referret ad Thessalum, filium Herculis: quomodo e Plat. de LL. [2, 776.] affertur τὸ Πενεστικὸν Θεσσαλῶν ἔθνος: attamen appellative expositum, Servilis ap. Thessalos turba." H. Steph. " Πενέστης, Eur. Heracl. 639. Anal. 1, 223. Ruhnck. ad Tim. 112. Πενεστικός, Athen. 264." Edd. " Πενέστης, ad Dionys. H. 1, 255. 3, 1750. Toup. Append. in Theocr. 32.; Opusc. 1, 526. Verh. ad Anton. Lib. 293. ad Timæi Lex. 212. Act. Traj. 1, 119. Ammon. 111.; Valck. 192.; Diatr. 216. Barnes. Heracl. 639. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 189. Perses 3. et Jacobs. Wakef. S. C. 5, 150. Timo Phlias. 21. Πενεστεία, Penestæ, ad Timæi Lex. 215. Πενεστικόν, Timæi Lex. 212. et n." Schæf. Mss. " Πενεστικός, Athen. 264. Πενέστης, Qui ejusdem familiæ est, Diog. L. 4, 31." Wakef. Mss.

" ΠΕΝΝΑ, Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum." H. Steph.

" ΠΕΡΓΑΜΗΝΑΙ, Suidæ αἱ μεμβράναι, αἱ δέρρεις, Membranæ, Pelles. Fuerunt autem Membranæ s. Pelles literarum monumentis excipiendis ac diutius conservandis aptatæ, inventæ post usum chartæ. In palmarum enim foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cœpta, aut ceris; pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora, invenimus ap. Hom.: deinde in Ægypto e papyro chartæ præparari cœptæ, diviso acu in præteuues, sed quam latissimas, philuras. Mox æmulatione circa bibliothecas Ptolemæi et Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo, membranæ Pergami repertæ. Plin. 13, 11. Herodotus antiquiorem etiam membranarum usum fuisse testatur: nam 5. p. 194. dicit Iones olim ἐν σπάνει βίβλων usos fuisse διφθέρῃσι αἰγείῃσι τε καὶ οἰήῃσι: unde et τὰς βίβλους ab ipsis vocatas fuisse διφθέρας: quin et sua ætate multos barbarorum ἐς τοιαύτας διφθέρας γράφειν solitos." H. Steph. " Gl. Περγαμηνή Membrana." Edd.

" ΠΕΡΓΑΜΙΟΝ, Hes. et Suidæ δῆμιον." H. Steph.

" ΠΕΡΓΑΜΟΝ, Suida teste, vocant Iones τὴν πόλιν: alii vero πάντα τὰ ὑψηλὰ eo nomine accipiunt. Hesychio Πέργαμος est ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου, Arx Ilii, Arx Trojæ: pro quo ap. Lat. poetas Pergama: ut Virg. Trojam incensam et prolapsa videntem Pergama. Idem Pergama dicunt pro Ἰλίο, synecdochice. Virg. Pergama dum peteret. Unde ap. eosd. Arces Pergamæ, Ruinæ Pergamæ, Gens Pergameæ, pro Trojana. Alioqui Πέργαμος est Civitas Asiæ: Lat.

Pergamus et Pergamum. Unde Περγαμηνός, Pergamenus. Et supra hinc Περγαμηναί, sc. δέρρεις s. διφθέραι, Pergamenæ pelles: in quibus scriptitatum fuit: ac Pergamena fictilia, ap. Plin." H. Steph. " Πέργαμον, Æsch. Pr. 956. Eur. Phœn. 1109." Edd. " Valck. p. 388. Brunck. Ind. Soph. Wakef. Phil. 353. Heyn. Hom. 4, 648. Πέργαμος, 5, 90. Phrynich. 186. Boissonad. Philostr. 569. Περγαμηνός, Wolf. Proleg. 276." Schæf. Mss. " Πέργαμον, Omne altum ædificium, Serv. Æn. 1, 95. Eur. Andr. 292." Wakef. Mss.

" * ΠΕΡΓΑΣΗ, supra p. cxlvi. in textu male editum est Περσαγή." Edd.

" ΠΕΡΙΒΑΡΑ, Hesychio ὑποδήματα, Genus calceamentorum: pro quo ap. Suid. scriptum περιβάλα: minus recte, ut opinor. ΝΑΜ ΕΤ Περιβαρίδες dicuntur fuisse γένος ὑποδημάτων γυναικείον, Genus calceamenti muliebres, teste cum Hes., tum Suida, in exemplum afferente e Theopompo Comico, ὑπὸ σοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. Meminit J. Poll. quoque τῶν περιβαρίδων, [7, 92.] dicens fuisse Calceamentum ancillarum maxime. Ita enim Cephisodorum Trophonio, σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, Ἐφ' οἷς τὰ χρυσὰ ταντ' ἐπεστὶν ἄνθεμα. Νυν δ' ὥσπερ ἡ θεράπαιν' ἔχω περιβαρίδας." H. Steph. " Toup. Emendd. 2, 50. Cf. Σαράβα. Aristoph. A. 45." Edd. " Toup. Opusc. 1, 340. Brunck. Aristoph. 1, 7." Schæf. Mss.

" ΠΕΡΙΚΙΟΝΟΣ, [leg. * Περικιώνιος,] a Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φνεῖς ἐκάλυψεν, ὅπως μὴ αὐθημερόν διαφθαρή, Schol. Eur. Phœn. [654.] e Mnasea." H. Steph. " Orph. H. 46." Edd. " Περικιώνιος, Valck. Phœn. p. 250. 683." Schæf. Mss.

" ΠΕΡΙΚΩΝΗΣΑΙ, Hes. exp. πογγίσαι et * περπισσῶσαι, Laconicum esse verbum annotans." H. Steph. " Barker. ad Etym. M. 1104. n." Edd. " Brunck. Aristoph. 2, 224." Schæf. Mss.

" * ΠΕΡΙΤΑΝΟΣ, ὁ, ἡ, ap. Arcades i. q. εὐνοῦχος, Ptol. Hephest. 1. p. 307. Gale." Edd.

" ΠΕΡΡΑΜΟΣ, Hesychio βασιλεὺς, Rex. Etym. vero Æolice dici scribit pro Πρίαμος, ut κόπερρα pro κοπρία." H. Steph. " Koen. ad Greg. 311." Schæf. Mss.

" ΠΕΡΣΕ, usurpatum pro πρὸς σε affert Hes." H. Steph.

" ΠΕΡΣΗΣ, ὁ, Hesychio κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, Nom. jactus tesserarii. Alioqui est Nom. propr.: item Nom. ἔθνικόν: nam οἱ Πέρσαι Gens sunt denominata a Persa filio Medææ, teste Steph. B. Ita igitur Xeu. E. 7. dicit, Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα. Et Plut. Μεγάβυζος ὁ Πέρσης. Dicitur etiam ὁ Πέρσης pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, Persarum rex: ut in Ep. Philippi ap. Demosth. Πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε. Et rursum, Ἐπάγουσι τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Inde POSS. Περσικός, [ἡ, ὄν,] Persicus, Qui vel Qualis Persarum est, Persis proprius et usitatus: ut Περσικός τρόπος, Περσικός νόμος: item Περσική σκηνή, Περσικὸν ἔκπωμα, Περσικὸν περιβλήμα, Περσική στολή, Περσική ἑώρα: sic Περσικά δειπνά, Περσικά συμπόσια: et Περσική διάλεκτος, Περσική φωνή, Περσικά ὀνόματα. Ab ead. gente denominata sunt Περσικά κάρνα, Persicæ nuces: quæ et βασιλικά κάρνα, Regiæ nuces, Lat. Juglandes: ap. Diosc. 1, 179. Ibid. 165. memorantur et Περσικά μήλα, Mala Persica: de quibus vide in Μήλον. At Περσικός ὄρνις Aristophani [O. 485. 707. 833.] Pavo, [rectius Gallus,] dicitur, qui et Μηδικὸς ὄρνις: utpote e Persarum Medorumque regione advectus in Græciam et hæc loca citeriora. Fem. Περσική, et neutr. Περσικόν, substantive etiam usurpantur interdum. Dicunt enim Περσικαὶ pro Περσικαὶ δαπίδες, Persica tapetia. Athen. 5. Ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον. Item Περσικαὶ pro Περσικαὶ κρηπίδες, Persicæ crepidæ, Persici calcei: ut ap. Aristoph. N. [151.] pulici in ceram liquefactam immerso et refrigerato περιέφυσαν Περσικαί: quas Socrates ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον. Steph. B. dicit esse εἶδος ὑποδήματος εὐτελές, et videri esse γυναικείον. Necnon sing. Περσική pro Περσική μηλέα, Malus Persica, ap. Schol. Aristoph. [M. Περσική ἢ Μηδική,

Theophr. H. P. 4, 4. C. P. 1, 11.] Sic neutr. Περσικὸν dicitur pro Περσικὸν μηλον, ut Lat. quoque Persicum pro Persicum malum. Plur. Περσικά dicuntur interdum Libri de rebus Persicis : ut Athen. Ὁ τὰ Περσικά συγγράμματα : item Δίωνων ἐν τοῖς Περσικοῖς, et Κτησίας ἐν τοῖς Περσικοῖς. Interdum Res contra Persas gestæ : ut Plut. Μετὰ τὰ Περσικά. Et Plato, Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Decem annis ante bellum cum Persis gestum. A Persarum gente est et aliud poss., sed fem. tantum, NIMIRUM Περσίς, ἰδος, i. q. Περσική. Callim. Μηδὲ μετρεῖν σχολὴν Περσίδι τὴν σοφίαν. Ac sicut Περσική absolute interdum ponitur et substantive, ita etiam Περσίς. Dicitur enim Περσίς pro Περσίς χώρα, s. Περσική χώρα. Paus. Att. Ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα. Sic Virg. pharetratae vicinia Persidis. Et Plin. Ipsa Persis in luxum dives. Item Περσίς pro Περσίς γυνή. Xen. K. Π. 8. [311.] Πασὶ Πέρσαις καὶ Περσίαι. Sic Plut. Ὁρθῶς ἡ Περσίς εἶπεν. Et Περσίς pro Περσική χλαῖνα, Persica læna : ut Aristoph. Σ. [1137.] Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καννάκην : cum paulo ante dixisset, Τηροδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβού τριβωνικῶς. Pro Περσική, sc. μηλέα, reperitur ETΙΑΜ Περσία, ap. Theophr. et Athen., sed crebrius Περσεά, e quo Ion. Περσεῖα ap. Nicandr. Præterea a Persis est VERB. Περσιζω, Persas imitor : ut Περσιζειν τῇ φωνῇ dicitur, qui Persice loquitur. Alioqui Περσιζειν signif. etiam Persis favere, Cum Persis facere, Persarum partēs sequi : ut Μηδίζειν, Λακωνίζειν, Ἀττικίζειν, et similia. Inde ADV. Περσιστὶ, Persarum imitatione, Persarum more s. ritu, Persice. Item Persice pro Persica lingua, Persico sermone. Plut. Artax. Περσιστὶ πολλάκις αὐτοῦ βοῶντος, Ἐξίστασθε πενιχροί. Denique inde sunt COMP. Περσοδίκτης, Persecutor et profligator Persarum, Epigr. [Theæt. 3.] ΕΤ Περσοκτόνος, Occisor Persarum. Plut. Μηδὲ Μιλτιάδου τοῦ Μηδοφόνου, μηδὲ τοῦ Περσοκτόνου Θεμιστοκλέους." H. Steph. " Περσίς, Schol. Greg. Naz. in Jul. 65. Herod. 6, 29. 41. Polyb. * Περσικῶς, Ælian. V. H. 12, 1. p. 716. Περσικοί, οἱ, Mala Persica, Alex. Aphrod. Probl. 2, 16. cf. Περσικά, τὰ, ap. Geopon. 10, 14. Calceamenti genus, Aristoph. Λ. 229. * Περσονόμος, ὁ, ἡ, Æsch. Pers. 921. τιμή, * Περσονομέομαι, 584. Περσική, Saltationis genus, Athen. 14, 7. * Περσομήδης, Suid. 2, 15." Edd. " Πέρσης, Thom. M. 711. Ruhnk. H. in Cer. 24. Persarum rex, Toup. ad Longin. 369. Adj., Alcæus Mess. 16. Lobeck. Aj. p. 273. Περσικὸς, Brunck. Aristoph. 1, 141. ; Kuster. 224. Persea spectans, Diod. S. 2, 586. Plut. 2, 284. Cor. Conf. cum Πέρσης, ad Diod. S. 1, 708. Περσική, ad Diod. S. 1, 394. Ἡ Περσική, sc. μηλέα, Jacobs. Anth. 12, 134. Περσικαί, ad Od. Ξ. 477. Περσικαί, sc. ὑποδέσεις, Brunck. Aristoph. 1, 21. Τὸ Περσικὸν ὀρχεῖσθαι, Zeun. ad Xen. K. Π. 767. Τὰ Περσικά, ad Herod. 549. Περσίς, Charito 84. ad Diod. S. 1, 460. Apollonid. 16. Bianor 12. Valck. Phæn. p. 580. Lennep. ad Phal. 63. Περσία, arbor, Wessel. ad Diod. S. 1, 13. 40. Regio, ad 1, 394. Περσεῖα, Nom. propr., Ruhnk. H. in Cer. 24. * Περσαῖος, ibid. Περσιζω, Koen. ad Greg. 37. Περσιστὶ, ibid. ad Herod. 556. Περσομήδης, Toup. Opusc. 2, 137. * Πέρση, Brunck. Apoll. R. 160. * Περσηῖς, (Hecate,) ibid. Eur. Herc. F. 803. Rubnk. H. in Cer. 24. Περσεῖος, Musgr. Hel. 1480. Περσεὺς, ibid. * Περσείδης, ad Lucian. 2, 218. Markl. Suppl. 388." Schæf. Mss. " Περσική, Nom. Helenii ap. Diosc. 442. * Περσολέτης, Basil. Sel. Thecl. Vit. 285. * Περσόφρων, Idem Persæ Maneti sentiens, Jo. Damasc. Ep. ad Theophr. de Imm. 134." Boissonad. Mss. " Μεσοπερσικά, Semi-Persica, putantur esse Calceamenta ad Persicorum formam accedentia. Meminit Hes." H. Steph. " * Ἡμipέρσης, Ctenomus et Apul. ap. Wessel. ad Herod. 1, 91. Euseb. P. E. 213. * Μισοπέρσης, ὁ, Xen. Ages. 7, 7." Edd. " Hutchin-son. 68." Schæf. Mss.

" ΠΕΣΩΝ, a Cypriis pro χωρίον, ab Æolensibus pro πεδῖον usurpari, innuit Hes. : cui est etiam ὄρος." H. Steph.

" ΠΕΣΣΑΙ, Hes. dici tradit pro πεῖσαι s. παθεῖν. Exp. etiam τεχνᾶσθαι τῇ διανοίᾳ, quod erit a ν. πέσω s. πέττω. Nam et ipsum facere fut. πέσω pro πέψω, ex eod. Hes. patet, qui Arcades Πέσσεται di-

cere tradit pro ὀπτήσεται : afferens itidem πέσω pro ὀπτήσω ἄρτον." H. Steph.

" ΠΕΣΣΥΡΕΣ, Æol. pro τέσσαρες, Quatuor : et Πέσσυρα pro τέσσαρα, teste Hes. : qui et Πίσυρα pro eod. dici testatur." H. Steph. " Vide Πίσυρες." Edd.

" PETTRINE, Jaculi genus esse ait Adelung. 74. auctore Arriano in Tactic. p. 57. Ed. Schæferi. At ap. Arrian. l. c. (p. 84. Ed. Blanc.) non πετρίνη est, sed ὁ πέτρινος ὀνομαζόμενος τῇ Κελτῶν φωνῇ : nec signif. Jaculi genus quoddam, sed Jaculandi ratio quædam ex equo, quæ fit retrorsum dum convertitur equus." Schweigh. Mss.

" ΠΗΓΑΣΟΣ, ὁ, Pegasus, Alatus Persei equus, ita dictus ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς Γεῖνερὸ, ut Hesiod. Θ. tradit. Habuit et Bellerophontes ejusmodi equum aligerum : unde Lucian. Somn. dicit, Ὀχημα ὑποπτε-ρων ἵππων τῇ πηγᾷ εὐοκίτων. Plin. 8, 21. Ἐπὶ θῆρας Ἰθιοπία generat, multaque alia monstro similia : pennatos equos et cornibus armatos, quos Πέγασος vocant. At 10, 49. Pegasos equino capite volucres et gryphas aurita aduncitate rostri, fabulosos reor : illos, in Scythia, hos, in Æthiopia : quemadmodum Plato quoque ap. Athen. 5. τὰς γοργόνας et τοὺς πηγᾶσους numerat inter τὰς τῆς φύσεως τερατολογίας. INDE Πηγᾶσιον πτερόν ap. Aristoph. Eip. [76.] pro eo, quod Eur. [Belleroph. Fr. 3.] dicit πηγᾶσιον πτερόν, h. e. πτερωτὸς πηγᾶσος, Alæ pegasi pro Alatus Pegasus. Et Πηγᾶσις κρήνη in Epigr., quæ aliis dicitur * Ἰπποκρήνη, et Persio Fons caballinus : ex eo tracto nomine, quod extiterit e terra Pegasi pede pulsat. Itidem Lat. poetæ dicunt Pegasidas undas ejus tantis : a quo et Pegasides nymphæ ac musæ : et Pegasium melos ap. Pers. : fluens e labris fonte caballino prolutis : ut vero πηγᾶσιον πτερόν dicitur, ita Pegasus volatus." H. Steph. " Πήγασος, Jacobs. Anth. 12, 112. ad Lucian. 1, 197. Πηγᾶσις, Jacobs. Animadv. 305. Antip. Th. 1. Onestes 3. Moschus 3, 78." Schæf. Mss.

" ΠΗΛΟΣ, Vox Syracusana, Phrynich. Ecl. 16." Edd.

" ΠΙΠΤΑΝΕΟΣΣΙΟΝ, Hes. ex Ameria pro γλαυκόν, Glaucum." H. Steph.

" ΠΙΕΡΙΑ, ἡ, Pieria, Mons Bæotiae et Macedoniae, sacer Musis : unde ET Πιερίδες, Pierides, nominantur a poetis, utpote Pieriam incolentes. Easque Hesiod. E. init. DEVOCAT Πιερίθην, E Pieria. Ab eod. monte ap. Herod. est Πιερική πίση, Pierica pix : h. e. Quam fundunt Piericæ arbores. Ex Epigr. vero affertur et Πιερική σάλπιγξ." H. Steph. " Πιερίς, Eur. Rhes. 349. Iph. A. 798. Heringa Obs. 279. Πιερίδες, ad Charit. 547. Toup. Opusc. 1, 356. 2, 77. Πιερίθην, Apoll. R. 1, 31. Toup. Opusc. 2, 136. Πιερικὸς, 1, 558. Antip. S. 79. Jacobs. Anth. 9, 364. Monum. Byz. 13. ad Herod. 367." Schæf. Mss.

" ΠΙΚΟΣ, Dialecto quadam pro πικρὸς dicitur, Hes." H. Steph.

" * ΠΙΝΔΑΡΟΣ, * Πινδάρειος, Aristoph. O. 939. * Πινδαρικῶς, Eust. 16, 30." Edd. " * Πινδαρικός, Jacobs. Animadv. 222." Schæf. Mss.

" * ΠΙΝΔΟΘΕΝ, Pind. Π. 1, 125." Edd. " Jacobs. Anth. 11, 358." Schæf. Mss.

" * ΠΙΠΙΑ s. * Πίπιας, Aviculæ nom. ap. Athen. 65." Schweigh. Mss. " Πίπιας, Casaub. ad Athen. 135." Schæf. Mss.

" ΠΙΤΑΝΑ, ex Epigr. affertur pro Turma, Cohors. Apud Hes. legitur Πιτανάντης στρατός : quomodo dici scribit τὸν τῶν Ἑλλήνων, Græcanicum exercitum : nimirum vel ἀπὸ μέρους, vel propter Menelaum Pitatanem, cujus gratia expeditio ista suscepta erat. Πιτάνην vero fuisse Tribum quandam. Itidem exponendum Πιτανάντης λόχος videtur : quem dicit αὐτοσχεδιάζεσθαι, οὐκ ὄντα ταῖς ἀληθείαις. At Πιτανάντη ἀγωνί, exp. γυμνικῶ, ἐν Πατάνῃ ἀγομένῃ. Stephan. B. Πιτάνη est Urbs Æolidis : cujus Civis Πιτανάιος : et Regio Πιτανίτις, ut Πιτανίτις νύμφη." H. Steph. " Πιτάνη, Musgr. Troad. 1112. Jacobs. Anth. 7, 69. 8, 94. Heringa Obs. 196. Toup. Opusc. 1, 419. Wessel. ad Herod. 224. 717. Πιτανίτις, Toup. l. c." Schæf. Mss.

" ΠΙΤΥΑΝΗ, Suidæ ἀσκὸς μικρὸς, Utriculus : pro

quo ap. Hes. Πιτυδάνη. At Πιτυάνη εἰμι, Suid. dici scribit Proverbialiter de iis, qui crebris et prosperitatibus utuntur et infortuniis: a Pitana urbe, quæ a Pelasgis in servitutem redacta, ab Eretriensibus liberata fertur. Erasm. habet Pitana sum: cum vulg. tamen Edd. consentit etiam Ms. Cod." H. Steph.

"ΠΑΛΑΓΓΟΝΙΟΝ, Hes. fuisse dicit μύρον τι ap. Athenienses: cujus J. Poll. quoque meminit, scribens denominatum esse ἀπὸ τῆς Πάλλας: intelligens, ut opinor, Plangonem meretricem Milesiam, quam Athen. 13. διαβόητον fuisse tradit." H. Steph. "Clem. Alex. Pæd. 2. p. 207." Edd.

"ΠΑΛΑΔΙΕΙΝ, ap. Suid. Ms. Cod. exp. παραφρονεῖν, πολεμεῖν: item πελάζειν." H. Steph. "Παλαδία, Laconice, Aristoph. A. 171. 990. Hesychio ματαῖζω, σοβαρεύομαι, pro πλάζομαι, Nugas ago." Schneider. Lex. "Παλαδῖω, Παλαδιέω, Πάλαδω, Act. Traj. 1, 246. Koen. ad Greg. 104. Παλαδῖω, Παλαδιέω, Brunck. Aristoph. 1, 17. 65.; Kuster. 237. 239." Schæf. Mss.

"ΠΑΗΤΟΜΟΝ, Acarnanes dicunt τὸ παλαιόν, Hes.: qui aliquanto ante Πλήμων quoque attulerat pro παλαιῶ, Veteri, Vetusto." H. Steph.

"ΠΑΟΥΜΙΟΝ, Πλουμάκιον, Gl. Plumaciūm. *Χηνοπλούματα, τὰ, Culcitæ anserum plumis suffultæ, Chrys. Hom. 26. T. 8. p. 40." Edd.

"ΠΟΛΤΟΣ, ὁ, Puls, Pulmentum. Plut. Symp. 8. Αἱ Γαλατῶν γυναῖκες εἰς τὰ βαλανεῖα πολλοὺν χύτρας εἰσφέρουσαι, μετὰ τῶν παιδῶν ἡσθιον. Ibid. 4. Κρίμων ἀντί πολλοῦ μάττειν. Apud Diosc. non paroxytonos tantum, sed oxytonos etiam scriptum legitur: ut 2, 112. Ἐκ τοῦ κρίμου ὁ πολλὸς γίνεται. Et 118. de milio, Ἀρτοποιηθεῖσα ἢ ὥσπερ πολλὸς σκευασθεῖσα. Ego paroxytonon magis probo, cum id Hes. quoque habeat. [Aleman ap. Athen. 648.] INDE Πολτοποιέω, Pultem conficio. Pass. πολτοποιεῖσθαι dicitur id, e quo puls s. pulmentum conficitur. Diosc. 2, 128. de farina fabæ Ægyptiæ, Καὶ πολτοποιούμενον δὲ δίδοται. Et DEMIN. Πολτάριον, τὸ, Pulticula. Diosc. 2, 114. de athera, Ἔστι δὲ ρόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρὸν, παιδίῳ ἀρμόδιον." H. Steph. "Vide Παλταρία. Gl.: Πολτός Puls, Pultes, Farres. *Πολτίον Pulticula. *Πολτώδης, ὁ, ἡ, Erotian." "Πολτος, Heyn. ad Apollod. 1143. ad Mær. 350." Schæf. Mss.

"ΠΟΛΤΥΣ, Etymologo *ἐνλόκαστρον, per antiphr. a πέλω, quod est ἀναστρέφομαι. Pluteum signif. videtur." H. Steph. "Ruhnck. Ep. Cr. 230." Schæf. Mss.

"ΠΟΛΤΥΣ, Nom. propr. regis Thracici." H. Steph.

"ΠΟΛΥΝΤΡΑ, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ." H. Steph.

"ΠΟΡ, Lacones pro ποὺς dicunt, Pes, Hes." H. Steph.

"*ΠΟΡΝΟΠΙΟΣ et Πορνοπίων, Strabo 13. p. 912. Vide Κόρνωψ et Πάρνωψ." Edd.

"*ΠΟΥΑΒΙΝΑΡΙΟΝ, Gl. Pulvinus." Edd.

"*ΠΟΥΛΠΙΤΟΝ, Gl. Pulpitum, Pavimentum." Edd.

"*ΠΟΥΡΙΟΝ, τὸ, Placentæ genus, Athen. 14, 15." Edd.

"ΠΡΑΛΗΞ, Hesychio ὁ λίαν ἀγροῖκος." H. Steph.

"ΠΡΑΜΝΕΙΟΣ, s. Πράμνιος οἶνος, Semo auctore dicitur a Pramnia in Icaro insula rupe, vicina monti excelso: ut Didymus vult, a Pramnia vite. Alii quasi παραμένιον dictum opinantur, esse dicentes τὸν πρὸς παραμὸν ἐπιτήδειον: alii denominatum παρὰ τὸ πρᾶννεῖν volunt, utpote πρᾶννοντα τὸ μένος καὶ πρῶσθαι ποιοῦντα τοὺς πίνοντας. A nonnullis et *Φαρμακίην vocari, testatur idem rursus Semo. Unde Π. Α. [638.] κύησε Οἶνω πρᾶμνέω: Od. K. [235.] Οἶνω πρᾶμνέω ἐκύκα. Eundem esse παχὺν tradit Athen. 1. necnon αὐστηρόν καὶ σκληρόν. Unde Aristoph. dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἡδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε πρᾶμνίοις σκληροῖς οἶνοις συνάγουσι τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθρώποις καὶ πέποιι νεκταροσταγεῖ. Itidem vero et Gal. ap. Hippocr. esse dicit Vīum nigrum et austerum. At Diosc. 5, 9. Ὁ ἐκ τῆς θειλοπεδευθείσης σταφυλῆς γενόμενος, γλυκὺς, καλούμενος Κρητικός, ἡ

πρότροπος, ἡ πρᾶμνιος. Ubi nota sine diphthongo scribi, ut et ap. Aristoph. Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἔασω Πράμνιον, Οὐ Χῖον, οὐ Θάσιον: per diphthongum vero ap. Hom. Mēminit et Plin. 14, 5.: Et pramnio, quod idem Hom. celebravit, etiam nunc honos durat; nascitur Smyrnæ. At Πράμνημα dicitur τὸ τῆς πρᾶμνίας ἀμπέλου κλῆμα, Palmes pramniæ vitis, teste J. Poll. [7, 150.] Apud Hes. et Πράμνη, exp. non modo ἀμπελος, sed etiam δῖκελλα, Ligo, Bidens." H. Steph. "Πράμνειος s. Πράμνιος, Diog. L. 4, 20. Athen. 28. 29. 30. 31. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 243." Edd. "Aristoph. Fr. 248. 277. Heyn. Hom. 6, 232. Athen. 1, 16. ad Π. Α. 638. Wakef. S. C. 3, 188." Schæf. Mss.

"ΠΡΑΣΙΑΙ, Laconicæ locus: cujus Incola Πρασιεὺς dicitur." H. Steph.

"ΠΡΙΑΠΟΣ, Ion. Πρίηπος, Priapus, Veneris et Liberi patris filius, Hortorum et vinearum custos, in quibus simulacrum ejus statuebatur rubrum et erecto veretro, ut ex Epigr. scriptt. liquet. Athen. 1. Bacchum cognomento Πρίαπον a Lampsacenis coli ait. Ab Arriano vero in Bithyniacis ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, teste Eust., qui etiam addit, vocari eum ab ipso Πρίεπον, per ε. Sed et Membrum virile, et quidem intentum, πρίαπον nominari interdum tam Lat., quam Gr., sciendum est. UNDE Πριαπίσκος, Priapiscus, Lignum quoddam in Hippocr. Βάθρῳ penis in modum teres et arrectum. Et [*Πριαπισκῶ, unde] Πριαπισκωτὸς μοτὸς ap. Gal. in Isagoge, Linamentum in veretri arrecti figuram formatum. NECNON [*Πριαπίζω, Anal. 1, 505. unde] Πριαπισμός, eodem Gal. auctore, dicitur Stabilis pudendi in longitudinem ac orbem tumefacti tensio citra rei venereæ appetentiam. In qua dolores quales in tetano esse solent, moveri Aetius scribit, quod infatum distentumque pudendum convulsionis modo afficiatur. Satyriasin etiam istam tentiginem appellarunt, quod satyri quoque arrecto semper veretro fuisse perhibeantur." H. Steph. "Πρίαπος, Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 170. Toup. Opusc. 2, 337. Mosch. 3, 27. μελάγχλαινοι Πρίηποι. Eust. 24, 27. Diod. S. p. 55. 149. *Πρίαπειος, ὁ, ἡ, Schol. Eur. Hec. 629. Dionys. H. 2. p. 7. *Πριαπώδης, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 538.; Aristoph. A. 981." Edd. "Πριαπήιον ἄγριον, Viola nigra, App. ad Diosc. 471. *Πριαπικόν, Satyrium erythronium, 459." Boissonad. Mss. "Πρίαπος, Jacobs. Anth. 8, 12. ad Lucian. 1, 273. Πρίαπειος, Myrinus 2. Π. μέτρον, Dionys. H. 5, 22. Πρίηπειος, Toup. Opusc. 1, 540. Πριαπώδης, Kuster. Aristoph. 214. *Πριαπίνη, ad Diod. S. 1, 394." Schæf. Mss. "Πρίεπος, Eust. Il. 24, 38." Wakef. Mss.

"*ΠΡΙΓΚΙΠΟΝ, Jacobs. Anth. 10, 397." Schæf. Mss.

"ΠΡΟΜΕΝΕΙΟΝ, ap. Nicandr. [A. 490.] Punici mali genus, a Promeno quodam Crētensi dictum. Meminit et Hes." H. Steph.

"ΠΡΟΣΕΛΕΙΝ, Arcadam dialecto dicitur τὸ ὑβρίζειν. Et forsitan inde ipsi Arcades Προσέληνοι vocati sunt, quod essent λοιδορητικοί. Ita Lex. meum vet. ex ὑποθέσει Προμηθέως Δεσμώτου: Etym. vero ex ὑπομνήματι Προμηθέως Δεσμώτου: sed perperam ap. eum scriptum est Προσελλεῖν, et ipsa exp. depravata a librariis. Apud Hes. vero barytonos Προσελεῖ, προπηλακίζει. Sed superiorem scripturam Suid. confirmat, προσελούμεν [ex Aristoph. B. 730.] afferens pro προπηλακίζομεν. Προσεληνίδες νύμφαι, dicuntur αἱ Ἀρκαδικαί, ab Arcadibus προσελήνοισι. Hes." H. Steph. "Προσελέω, Æsch. Pr. 435. Ælian. Epist. 3. *Προσελούμενον, Dawes. Misc. Cr. 163." Edd. "Προσελέω, Kuster. Aristoph. 70.; Brunck. 1, 183. 3, 188. Lobeck. Aj. p. 252. Brunck. ad Æsch. Pr. 438. Grot. ad Stob. 531." Schæf. Mss.

"ΠΡΟΥΛΕΣΙ, Hesychio πεζοῖς ὀπλίταις: pro quo mox Πρὺλεσι." H. Steph.

"*ΠΡΟΥΣΑΕΥΣ, ad Lucian. 1, 776. Jacobs. Anth. 11, 403." Schæf. Mss.

"*ΠΡΟΥΣΙΑΣ, Poculi genus, Athen. 475. 496." Edd.

"ΠΡΥΑΝΟΣ, Hesychio νέος." H. Steph.

“ΠΡΥΑΕΕΣ, Eod. teste quibusdam sunt πρόμαχοι, Propugnatores: quibusdam πολλοὶ λαοί, Populi multitudo in unum congregata: aliis πεζοὶ ὀπλίται ἄθροοι, Pedites conferti. Quæ posterior exp. receptior est: unde mox Idem πρυλέας exp. πεζοὺς ὀπλίτας, pedites: ὑποτε πορεία χρησαμένους, tracto nomine ἀπὸ τῆς πορείας: quomodo Eust. quoque παρὰ τὸ περᾶν dictos tradit quasi πρυλέας. Sunt qui Gortyniorum dialecto ita nominari τοὺς πεζοὺς ὀπλίτας dicant. Utitur autem eo vocab. Hom. Il. E. [743.] Κυνέην τετραφάληρον Χρυσέην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ’ ἀραρυίαν: Λ. [49. M. 12, 77.] Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώνοντο. Dicitur pro eodem ET Πρύλις, teste Hes. et Eust. Sed ille πρύλιν exp. non ὀπλίτην solum, verum etiam πυρρίχην, Pyrrhicham: quæ est Saltatio armata, h. e. quam pedites armati saltant: ut Callim. H. in Jov. [52.] Οὐλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. At Πρυλευσεις, Hes. dici scribit ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ.” H. Steph. “Oppian. K. 3, 125. πρυλέες τρίζουσι νεοσσοί. Mauetho 2, 215. Πρύλις, Schol. Pind. Π. 2, 127.” Edd. “Ruhnck. Ep. Cr. C. 3, 95. Wakef. S. C. 3, 95. ad Callim. 1, 22. 139. Πρύλεες, ad Charit. 577. Jacobs. Anth. 12, 197. Heyn. Hom. 5, 137. 6, 128. 246. 289.” Schæf. Mss. “Multi, Conferti, Oppian. K. 3, 125.” Wakef. Mss.

“ΠΡΩΤΟΚΗΠΙΟΣ, Primicerius. Vide Πριμικήριος.” H. Steph.

P.

“P, ap. Eretrienses frequenti erat in usu. Eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum insehebant.” H. Steph.

“PA, ap. Medicos ῥιζιον τι, Hes. i. e. Parva quædam radix. Sed ap. hunc scriptum est ῥᾶ, ap. Diosc. 3, 2. ῥᾶ, cum circumflexo. Idem tradit vocari etiam ῥῆον, et in iis, quæ supra Bosphorum sunt, regionibus nasci. Esse autem Radicem nigram, centaurio magno similem, sed miuorem et magis rufam: fungosam, aliquantum lævem, sine odore. Lat. Rha Ponticum s. Ponticam appellant. Nomen autem nacta est e fluvio Ponticæ regionis, cui nomen Rha: de quo Amm. Marcell. 22, [8.] Tanais, qui inter Caucasias oriens rupes, per sinuosos labitur circumflexus, Asiamque ab Europa disteminans, in stagnis Mæoticis delitescit: huic Rha vicinus est amnis, in cujus superciliis vegetabilis quædam ejusdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum usus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabbarbaro esse putarunt: sed alii longe diversam esse censent: quorum e numero est Matthiolus.” H. Steph. “Rheum Linn.” Edd.

“ΠΑΔΙΞ, ἰκος, δ, [imo ἦ,] Ramus. Nicander Θ. [378.] ὀροῦντοιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνιοι.” H. Steph. “533. περὶ ρακίδας ἀέξει, ubi al. ῥάδικας. Diod. S. 2, 53. ῥάδικες φοινίκων, cf. Theophr. H. P. 2, 4. ῥάβδοι. Varron. de L. L. 4. p. 30.” Edd. “Ῥάδιξ, Ramus. Nicander A. 57. Ἡ νέον ῥάδικα πολυκνήμοιο κολούσας: quod Schol. per ῥάβδον exp.; et 331. ῥάδικα *κακοφλοῖοιο κοινύτης: Diod. S. 1, 165. de Palmis arboribus: Τὰ τῶν φοινίκων στελέχη—ἀκρόκομα ὄντα, διαφόρους ἔχει τὰς ἀπὸ τῆς κόμης διαθέσεις: τὰ μὲν γὰρ πάντῃ τοὺς ῥάδικας ἔχει περικεχυμένους: ubi manifestum est h. v. Ramos signif., non Radices, ut male vertit Nicandri Interpres.” Brunck. Mss.

“*ΠΑΙΚΕΝΤΑΤΟΝ, Genus vini, Trall. 2. p. 182.” Edd.

“ΠΑΙΚΟΣ est Ἑλλην. Romani autem dicunt Γραικός, præfixo γ, Hes. Apud Eust. autem legimus e Rhetorico Lex., barbarorum esse Παίκους sine γ proferre, cum Soph. et Lycophro Γραικούς dixerint. Meminit et Etym. At vero Suld. ραῖκός exp. ὁ ὀρμώμενος. Eund. vide ἰῃ Γραικός.” H. Steph. “Brunck. Soph. 3, 527.” Schæf. Mss.

“PHMOΣ, δ, Instrumentum, quo panis in furnum immittitur, i. e. Pala, Catoni. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. 3. Ἐπειδὴν δ’ ἐμβληθῇ εἰς τὸν *φούρον, ὑποπάσσεται τῷ ῥῆμω χόνδρος τις, καὶ τότε ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος. Hæc e VV. LL. in quibus additur, videri

leg. *ὑπερπάσσεται: et v. ῥῆμον esse Lat. Remum: a cujus similitudine pala ita vocata sit: ac fortasse hoc ipsum ea voce aliquando significatum fuisse, Sic eum *ματερία et φούρνος ibid. usurpasse.” H. Steph.

“ΡΟΔΙΑΝΗ κόλλα, Rhodiaceum glutinum. Diosc. 3, 101. In VV. LL. perperam Ῥοδανὶ κόλλα, duplici errore.” H. Steph. “*Ῥοδιακός, Eust. 26, 41. Athen. 285. 359. 360. 472. *Ῥοδιάς, Poculi geuus, Athen. 11, 13.” Edd. “Ῥοδιακός, Lesbos. de Schem. 178. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 53. De poculis, ad Phalar. 305.” Schæf. Mss.

“*ΡΟΣΑΤΟΣ οἶνος, Trall. 8. p. 144.” Edd.

“*ΡΥΝΔΑΚΙΣ s. *Ρυνδάκιος, Apoll. R. 1, 1165. Orph. A. 630.” Edd.

“ΡΥΠΙΑΙΟΝ, pro Ætolizæ monte, e Nicandro affertur, nisi v in ι mutandum est.” H. Steph.

“ΡΥΣΙΜΟΝ, τὸ, Ruta, e Nicandro A. [607.] Ἡ ἐσὶ γ’ ἐν πέπερι ῥυσίμῳ *ἐνομηρέα κόψας. Dicitur et Ῥύτη.” H. Steph. “Vide Ἐρύσιμον.” Edd.

Σ.

“ΣΑΒΑΚΟΣ, Chios ait Hes. vocare τὸν σαθόν, Putridum.” H. Steph. “Vide plura in Σαβάζειν.” Edd.

“*ΣΑΒΕΛΛΙΖΩ, Sabellii partes sequor. Matth. Lectt. Mosq. 2, 55.” Boissonad. Mss.

“ΣΑΓΓΑΡΙΣ, vel potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluvius. Σάγγαρις, est etiam Propr. nom. filii Medi, ut annotant VV. LL. ex Etym. Sed ap. eum inveniō Σαγαρίδος τοῦ υἱοῦ Μήδου, non Σαγγάριδος.” H. Steph. “Σαγγάριος, Jacobs. Anth. 9, 353.” Schæf. Mss.

“*ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ, Steph. B. *Σαλαμινιακός, Strabo 8. p. 517.” Edd. “*Σαλαμῖς, Aristot. Pepl. 7. Σαλαμῖνι, ad Herod. 676. *Σαλαμῖνις, Lobeck. Aj. p. 271. *Σαλαμινία, ad Herod. 663. Argum. Aristoph. Av. Navis, Bergler. Alciph. 43. ad Corn. Nep. 191.” Schæf. Mss. “*Ἀσαλαμῖνιος, Hesychio ἀπειρος: θαλάττης, Inexpertus aut Imperitus maris et rei nauticæ: sed addit, quosdam interpr. οὐ κοινωνικὸς ὑπὲρ Σαλαμινίων. At prior exp. est magis consentanea: notum enim est Salaminios fuisse rei nauticæ peritissimos. Aristoph. certe dicit B. [204.] κῆρα πῶς δυνήσομαι Ἀπειρος, ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμῖνιος ἔιν. εἰς ἐλαύνειν; Quomodo potero remos impellere, cum Salaminios non sim nec rei nauticæ marisque expertus?” H. Steph. “Porson. Or. 613.” Schæf. Mss.

“ΣΑΛΠΗ, Salpa. Piscis genus, qui Bos etiam dicitur. Gaza ap. Aristot. v. Græcaui retinet. Vide Eust. || Σάλπη dictus est et Quidam poeta, qui Παλγνια scripsit: necnon Mulier quædam Lesbia, quæ itidem Παλγνίων librum edidit. Vide Eust.” H. Steph. “Hist. Liter. Piscium p. 94. Athen. 322. Ὁ *Σάλπης ἐσάλπιγγε.” Edd.

“ΣΑΜΑΙΝΑ, Genus quoddam navis, habentis ὕος προτομήν, Hes. Quidam tradunt fuisse Navigiū genus bireme, rotundum et concavum, atque in ventris similitudinem formatum, ut mare percurrere et celeriter converti posset: a Polycrate, Samiorum tyranno, primo inventore nomen habens, auctore Plut. [Pericle 1, 367.] Vide Bayf. Alii Numisma hoc nomine intelligunt, VV. LL. e Cælio Rhod.” H. Steph. “Vide Ὑπόπρωρος.” Edd.

“*ΣΑΜΑΠΕΙΤΗΣ, δ, Luc. Evang. 10, 33. *Σαμαρείτης, Jo. 4, 9. Joseph. B. J. 3, 3, 4. ; 7, 32.” Edd.

“ΣΑΜΒΑΛΑ, Calceamenta quædam, σάνδαλα, Hes.” H. Steph. “Æol. pro σάνδαλα, Anal. 1, 250. *Σαμβαλίσκα, τὰ, Hipponax ap. Schol. Lycoph. 855. *Ἀσάμβαλος, Nonn. Dionys. 32, 256.” Edd. “2, 56. 42, 99. 44, 14. 48, 623.” Kall. Mss. “Σαμβαλα, Toup. Cur. Post. in Theocr. 4.; Emendd. 1, 259. Musgr. Bacch. 664. Jacobs. Anth. 7, 160. 8, 235. Fac. ad Paus. 1, 577. Ἀσάμβαλος, Musgr. l. c. Jacobs. Anth. 7, 160.” Schæf. Mss.

“*ΣΑΜΙΚΟΣ, Strabo 8. p. 534. Athen. 2, 25. *Σαμιακός, Eust. 26, 42. Strabo 8. p. 532. *Σαμῖτης ἄρτος, Athen. 3, 30. *Σάμιος οἶνος, Trall. 1. p. 9. Edd. “*Σαμοθρακική, Laurus Alexandrina, App. ad Diosc. 473.” Boissonad. Mss. “*Σάμιος, Valek. ad Herod. 207. Heyn. Hom. 6, 370. Locus celsior, ad Diod. S. 1, 224. Σ. Θρηκίη, Toup. Opusc. 1, 409. ubi et de Σαμοθράκη. *Σαμικός, ad Paus. 379. 387.”

Fac. 2, 23. * Σάμιος, Σαμιακός, Toup. Opusc. 2, 248. * Σαμοθήκη, Heyn. Hom. 6, 370. * Σαμόθρακες, Jacobs. Auth. 7, 278. 9, 422. Benth. Opusc. 116. ad Lucian. 1, 283. De acc., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 285. Eichst. Præf. ad Diod. S. p. xxvii. * Σαμόθεος, Jacobs. Anth. 6, 260. 8, 162." Schæf. Mss.

"* ΣΑΜΦΑΡΙΤΙΚΟΣ, Diosc. 1, 6." Edd.

"ΣΑΡΑΠΙΑΣ, supra p. cclxx. b. delendus est asteriscus." Edd.

"ΣΑΡΔΑΝΙΟΣ γέλως, vel Σαρδόνιος γέλως, Risus fictus, aut amarulentus, aut etiam insanus, inquit Erasmi, in Proverbio Risus Sardonius: ap. quem et de ejus origine multa leges e Gr. Gramm. petita. Od. Y. [301.] μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Sed ap. Hom. posteros Σαρδόνιον potius habemus, aut Σαρδώνιον cum ω. Plato de Rep. 1. scribit Thrasymachum, quem amarulentum et arrogantem ubique facit, Sardonicè risisse: inquit Erasmi. subjungens hæc illius loci verba, Καὶ ὅς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον καὶ εἶπεν, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰρωθένια εἰρωνεία Σωκράτους. Sic autem et Bud. accipit hic pro Amarulente ridere. Legimus et Σαρδόνιον πόντον, ap. Dionys. P. Ut porro Σαρδώνιος γέλως litera ω a quibusdam scribitur, sic etiam Σαρδωνία πῶα, quæ et Σαρδῶα, Sardonia herba: quæ non aliud est, quam alterum Ranunculi genus, copiosissimum in Sardinia, gustus acerrimi: cujus esu mentem adimi, auctores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora, ut risus imaginem referant: qui Sardonius ob id dictus est, et abiit iu Proverbium. Inter venena recensetur a Diosc. 6. Hæc Gorr. Σαρδώνιος πῶα in VV. LL. Sardonia herba, quæ est Ranunculi species: Scelerata herba ab Apuleio dicitur. Additurque e Diosc. illud ipsum, quod modo commemoratum de herba ista fuit: eam in cibo potuve sumtam, mentis alienationem, et cum labiorum contractione eas convulsiones facere, ut risus speciem præbeat: a quo eventu natum esse Proverbium, Sardonius risus. Ut autem Σαρδάνιον dicit Hom. cum α in secunda quoque, ita et ν. Σαρδάζειν invenitur pro Σαρδάνιον γελᾶν, Sardonium ridere. Invenitur et Σαρδιανὸς γέλως, ut dicitur in Σαρδῶ. Apud Schol. Lycophr. extat et Σαρδῶς γέλως." H. Steph. "Σαρδάζω, Suidæ et Photio μετὰ πικρίας γελᾶν. Vide Διασαρκώνισμα. Schneider. Lex. v. Σαρδόνιος." Edd. "Σαρδάνιος, Epigr. adesp. 232. Jacobs. Anth. 6, 68. 9, 321.; Animadv. 217. Brunck. Soph. 3, 405. Σαρδόνιος, Jacobs. Anth. 6, 68. Σαρδόνιος, Σαρδώνιος, Σαρδῶος, Heyn. ad Apollod. 211. Græv. ad Rut. Itiner. 354. ad Diod. S. 1, 362. ad Herod. 582. Γέλως Σαρδόνιος, Heyn. Hom. 7, 26. ad Timæi Lex. 230. ad Od. Y. 301. Heyn. ad Apollod. 222. Pierson. ad Mær. 41. Fabric. B. G. 1, 276. Σαρδώνιος γέλως, Timæi Lex. 230. et n." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΕΙΣ, gen. Σάρδεων, dat. Σάρδεσι, Lydiæ urbs: Cræsi olim regia, teste etiam Flacco. Lydorum metropolin vocat Plut. Rom. Quæst. Gen. Σάρδεων et dat. Σάρδεσι cum ap. alios, tum Xen. extant. Nominativus autem passim est Σάρδεις. Habet tamen Steph. B. Σάρδεις cum ι solo. Vide Etym. et Thuc. Schol., cui certe neminem assensurum puto. Invenitur et Σάρδεις, et quidem ap. poet. præsertim. Steph. B. porro a Σάρδεις ait πολλήν dici Σαρδιανόν: nom. autem κτηνικόν esse Σαρδιανικός. Vide Σαρδῶ." H. Steph. "Σάρδεις, ad Lucian. 1, 501. Acc., Σαρδίας, Jacobs. Anth. 10, 90. Σαρδιανός, Σαρδιανικός, Ruhnck. ad Xen. Mem. 228. * Σαρδιηνός, Wessel. Herod. 10." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΙΑΝΙΚΟΝ βάμμα, s. Σαρδωνικόν, Sardinica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra aut punicea. Vide Schol. Aristoph. et Suid. Vide et Σαρδῶ infra." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 3, 62. 153.; Kuster. 118." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΙΑΝΟΣ, Qui est e Sardibus. Vide in Σάρδεις, necnon in Σαρδῶ. Σαρδιανοὶ ὄνιοι, Sardiani vanales: a Sardibus, Urbe Lydiæ. Vide Erasmi. in Adagiis." H. Steph.

"ΣΑΡΔΙΝΟΙ, iidem sunt, qui et Sardiani, si quidem vera sunt, quæ ab Etym. scribuntur. Apud Eust. autem Σαρδίνοι sunt Quidam pisces: quorum et

Athen. [328. ubi σαρδίνοι,] meminisse puto." H. Steph. "Σάρδα, ἡ, Sarda, Plin. Athen. 3, 33." Edd.

"ΣΑΡΔΙΟΣ λίθος, qui et Σάρδινος, Sardinus lapis, Sarda Plinio, Σαρδῶ Luciano. Vulgo Cornaline. Sardibus primum reperta traditur, et inde nomen accepisse, VV. LL. Affertur et Σάρδιον ex Exod. 21. Apud Plat. quoque legimus σάρδια, Phædone 59[= 294. Forster.] Αἰθίδια ταῦτα ἀγαπώμενα σάρδια τε καὶ ἰάσπιδας. Hesychio autem Σάρδιον est illa Herba Sardonia, de qua dictum fuit in Σαρδάνιος." H. Steph. "Gl. Σάρδιον, τὸ * ψηφίον" Murra. Orph. A. 16, 5." Edd. "Aristoph. Fr. 250. Epigr. adesp. 643. et n.: Σάρδιος, ad Diod. S. 1, 221." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΟΝΕΣ, Retis partes quædam, Hes. Oræ retis, ut quidam ex J. Poll. interpretantur. Utitur Xen., cujus librum intelligit Hes. cum dicit ἐν Κυνηγετικῷ: verum σαρδονίων, non σαρδόνων, habes p. 574. fin. Porro cum alii σαρδόνες scribant, σάρδονες proparoxytone ap. illum Lexicogr. legimus." H. Steph.

"ΣΑΡΔΟΝΙΚΟΝ λινον, Sardonium linum, dicitur Gr. Colchium. VV. LL. ex Herod." H. Steph.

"ΣΑΡΔΟΝΥΞ, νχος, ἡ, Sardonyx, Lapis ita dictus a candore in sarda, h. e. onyche velut annato, aut carnibus ungue hominis imposito: et utroque translucido. Ita VV. LL. Plinii autem verba sunt 37, 6. Sardonyches olim, ut e nomine ipso apparet, intelligebantur, candore in sarda, h. e., velut carnibus ungue hominis imposito, et utroque translucido. Invenitur etiam Σαρδώνυξ per ω: ut ap. Basil. Σαρδώνυχας καὶ ἰάσπιδας. Sic et ap. Aretham. Sed non dubium est, quin σαρδόνυξ per ο scribi debeat: ut etiam corripi a poetis syllabam illam videmus." H. Steph. "Σαρδονύχιον, Job. 28, 16." Edd. "Σαρδόνυξ, ad Thom. M. 144." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΩ, quod declinatur ut Σαρφῶ, et Σαρδῶν, ὄνος, ἡ, Insula maxima, in mari Ligustico: Lat. Sardinia. Σαρδῶ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν ἀλλ' Κύρηνος, Dionys. P. Ab hujus autem insulæ nomine facta sunt Σαρδώνιος, et Σαρδωνικός, et Σαρδῶος: quod postremum usurpans Virg. Sardoas herbas dixit. Hinc supra Σαρδώνιος γέλως, vel potius Σαρδόνιος per ο, in media: Homero Σαρδάνιος. At Σαρδιανὸς quamvis a Σάρδεις esse dictum sit, affert tamen Erasmi. e Plut. et Σαρδιανὸς γέλως: Εἴ τις ἐστὶ τῆς ψυχῆς Σαρδιανὸς γέλως. Verum ego minime dubito, quin Σαρδιανὸς pro Σαρδάνιος, metathesi literarum, scriptum a negligente librario fuerit. [Plut. c. Epicur. 16.] Erasmi. tamen admittere videtur: a quo alioqui hæc annotantur, A Σαρδῶ s. Σαρδῶν insula, cui quondam nomen fuerat Ichnusæ, deducitur Sardonius, Sardous, et Sardonius. A Sardos Illyriæ civitate proficiscitur Σαρδηνοί: unde, sicuti reor, mutato η in α, Σαρδάνιοι. A Sardis, Lydiæ oppido, Sardianus et Sardianicus. Hæc ille. Adjungi autem possit his et Σαρδαῖος e Suida, de eo, qui est ἀπὸ πόλεως Σάρδεων. Idem habet etiam adv. Σαρδόθεν, quod itidem exp. ἀπὸ τῆς Σάρδεων πόλεως. Si autem Σαρδιανὸς γέλως defendere oporteat, non video quomodo melius quam e Σάρδεις γέλως, quod Lycophr. Schol. habet, defendi possit. Imo vero et βάμμα Σαρδιανικόν, quod ap. Aristoph. legimus A. [112.] scripturæ illi non nimis patrocinauit: cnm de Tinctura hujus insulæ, quæ Σαρδῶ vocatur, poetam loqui satis constet: atque adeo vocetur etiam Σαρδῶνιον βάμμα, ut videre est ap. Suid. Sed ne hoc quidem omittendum est, Σαρδιανικόν in ipsius poetæ textu legi, cum Schol. haheat Σαρδιανικόν. Ald. autem Ed. in textu habet σαρπεινιακόν." H. Steph. "Σαρδῶ, Σαρδῶος, Barker. ad Etym. M. 1088." Edd. "Σαρδῶ, Σαρδῶν, ad Herod. 431. ad Diod. S. 1, 274. 329. 342. 692. 2, 491. Σαρδωνικός, Bergler. Alciphr. 27. Ruhnck. ad Xen. Mem. 228." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΔΩΝΗ superioribus addendum est, ex Hes. Σαρδῶν, inquit, magna Insula juxta Africam, quæ etiam Σαρδῶνη dicitur." H. Steph.

"ΣΑΡΞΙΦΑΓΟΝ, Diosc. et Σαρξίφαγος, Trall. Saxifragum s. Saxifragia. Vox enim illa e Lat. mutuo sumta est: quæ vero sit, controversum. Alii Empeptron esse volunt, alii Rutam murariam: alii novam plantam comminiscuntur. Constat Plinii auctoritate, adiantum nigrum, quod calculos frangat, Saxifragum

appellatum esse. VV. LL." H. Steph.

"ΣΑΡΩΣ, Suidæ Fluvii nomen." H. Steph.

"ΣΑΡΩΝ, *ωνος*, δ, Libidinosus. Vel, Pudendum muliebre, secundum quosdam. Item Venatorium rete. Est Σάρων et Nauticus deus, a quo nomen inditum Saronico mari, ut scribit Aristides Themistocle. Paus. scribit Σάρωνα Æthiopie maritimæ regioui imperasse. Hinc et ap. Græcos Proverbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, Σάρωνος ναυτικώτερος. Vide Erasm. in Prov., Sarone magis nauticus." H. Steph.

"ΣΑΡΩΝΙΑΔΑΙ, de Gallis sacerdotibus, i. e. Druidis, e Diod. S. affertur." H. Steph.

"ΣΑΡΩΝΙΑΕΣ, [αί,] Arbores cavæ, vel potius peculiariter Quercus cavæ, ut exp. Etym. in Σαρούμενος. Apud Callim. tamen, H. in Jov. [22.] Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων Ἡεῖρεν, Schol. exp. simpliciter δρύς : addens, παρὰ τὸ σσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Sed rectius Quercus hiantes et fissas interpretabimur, meo quidem iudicio." H. Steph. "Parthen. 11. Κατὰ στυφελόιο σαρωνίδος. Plin. 4, 5." Edd. "Jacobs. Anth. 9, 264. Heyn. Hom. 6, 206. ad Diod. S. 1, 354." Schæf. Mss.

"ΣΑΡΩΝΙΣ θάλασσα, et Σαρωνικὸς κόλπος, Saronicum mare. Vide Dionys. P. et Eust. in illum. Vide et Etym., qui a Sarone quodam venatore, in illud præcipitato, ita vocatum tradit, ex Euphorione." H. Steph. "Σαρωνία, ad Herod. 589. Σαρωνικὸς, Valck. Hipp. p. 291. Eur. 3, 291." Schæf. Mss.

"ΣΑΤΡΑ, Sepia. Hes. Sed aut aliter scripsit, aut suo loco positum non est ap. eum h. vocab. Apud Herod. Σάτραι est Gentis nomen." H. Steph.

"*ΣΑΤΟΥΡΝΑΛΙΑ, τὰ, Athen. 639. Schol. Aristoph. N. 397." Edd.

"*ΣΕΘΡΟΝ, *Σεθρόη, *Σεθροῖτης, *Σεθρωῖτης, Barker. in Classical Journal 31, 116." Edd.

"ΣΕΛΕΥΚΙΣ, *ιδος*, ἡ, Poculi genus a Seleuco rege nomen habens. Cognominatæ sunt et quædam triremes σελευκίδες. Vide Bayf. Σελευκίς est etiam Avis locustis vescens : cuius meminit Oppian. Ixeut. Plin. 10, 27. Basil. quoque in Ethicis huius ita meminit, αὐαυρὸν συμπέλλας, τὴν σελευκίδα τὸ ὄρνειον ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀκόρεστον εἶναι ὃ κτίστης τῶν ὀλων ἐμνηχανήσατο· οὐ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πολλῶν ἀκόρεστον σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν κατεσκεύασας. Dictum fuit Σελευκίς et Quoddam calceamentum muliebre, teste Hes." H. Steph. "Turdus Seleucis Linn. Schneider. Ecl. Phys. p. 39. Basil. Homil. 2. p. 57." Edd. "Heyn. ad Apollod. 1168. Poculi genus, Bentl. Opusc. 12. *Σελευκίῳ, Valck. Oratt. 255. *Σέλευκος et λευκὸς conf., ad Diod. S. 2, 312." Schæf. Mss.

"ΣΕΟΙ, Dii, Dorice. Sic Σεὼ affertur pro Geminis, Castore et Polluce. Sed rectius Σιοὶ et Σιὼ scribitur. Vide Σίβυλλα." H. Steph. "Vide Σιὼ." Edd.

"*ΣΕΙΠΤΕΜΠΙΟΣ, Plut. Poplic. 1, 229. Dionys. H. 1, 364." Edd.

"*ΣΕΡΕΦΘΙΝΟΣ οἶνος, lego *Σαρεπτινός, Vinum Sareptinum, ita dictum a Sarepta, Urbe inter Sidonem et Tyrum sita, Trall. 1. p. 9." Lex. Ms. olim Askevanum.

"*ΣΕΣΙΑΟΣ, δ, Cochlearum quoddam genus. Athen. 65. ex Epicharmo, et Diosc. 2, 9." Schweigh. Mss. "Schneider. Lex., ubi *Σεσελίτης." Edd.

"ΣΗΠΕΣ, οἱ, Seres, Populus : vel Vermiculi, qui nent sericum. Nam Paus. Seres populum a sere vermiculo dictum censet : Serv. autem ap. Seres vermiculos esse prodit, qui Seres dicantur. Cui assentitur Suid., et complures alii. At Plin. cum Amm. Marcellino Seres esse dixit Populos sylvarum lanificio nobiles. Hæc e VV. LL. ubi et hi ll. afferuntur : e Virg. Georg. 2. Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres. E. Claudiano, Stamine, quod molli tondent de stipite Seres. Seneca, Quæ fila ramis ultimis Seres legunt. Hinc Σηρικὸς, [ἡ, ὄν,] ut Σηρικὴ ἐσθῆς, Serica vestis. Lucian. de Salt. Sic Dio, Τιβερίος ἀπέπερε ἐσθῆτι Σηρικῇ μηδὲνα ἀνδρα χρῆσθαι. Idem Σηρικὸν ὕφασμα dicit : Σηρικὸν ὕφασμα, χλιδῆς βαρβάρου ἔργον. Legitur et Σηρικὸν νῆμα ap. Arrian. Periplo Mar. Rubri. Dicitur interdum et Σηρικὸν sine adjectione. Sic Σηρικὰ ap. Strab. 15. Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ Σηρικὰ, ἐκ τινῶν

φλοιῶν ξαινομένης βύσσου." H. Steph. "Vide Μέταξα, Schneider. Lex. vv. Μέταξα et Μέταξα. Toup. E. mendd. 2, 50." Edd. "Julian. Ep. 24. mercibus Indicis et iis, quæ nascuntur in Æthiopia terra junget merces Persarum, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες, quod vertitur Persici seres, id quod certe ego non capio : crediderim tamen intelligi debere Bombyces, et vermes, qui serica fila nent, unde ap. Hes. ex emend. Salmasii; Σῆρες· ὧσα νήθοντα μέταξαν, ἡ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἐρρεται καὶ τὸ * ὀλοσήρικον. Et iterum : Σηρῶν· σκολήκων, τῶν γεννώντων τὰ σηρικά. Et videntur tunc bombyces illi in Persia frequentes fuisse, et ex ea regione delati esse in Græciam et in Rom. imperium ; neque enim puto Vestes sericas ipsas designari : quod si tamen placet, ego certe nullus repugnabo ; sed Interpretes ad obscuritatem vitandam vertere Græca debuissent, Persici bombyces, vel Persicum sericum, quo nomine non modo vestes, verum etiam ipsa serica stamina et subtegmina possunt intelligi, quomodo et hodie magna vis serici e Persia in occidentem deportatur." G. Cuper. in Epist. ad Fabric. p. 239. (in Reimari de Vita et Scriptis Fabricii Comment.) Glossæ : Σηρικὴ· Sericum. * Σηρικοπλόκος· Sericarius. * Σηρικοφόρος· Sericatus. * Σηρικοδιαστῆς, οὐ, ὁ, Pallad. de Brachm. p. 17." Edd. "Σῆρες, Wessel. Diss. Herod. 159. ad Charit. 546. Σηρικὸς, Wessel. l. c. Toup. Opusc. 1, 340. Bergler. Alciphro. 188. ad Charit. l. c. ad Lucian. 1, 643. 2, 301." Schæf. Mss.

"ΣΙΒΥΛΛΑ, ἡ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Existimatur autem factum hoc nom. e σιὼς signif. *Æol.* vel Dor., (quod verius esse credo, cum Lacones jurerent νῆ τῷ Σιὼ : at Σεὼς, quod itidem affertur pro θεὸς, mendosum puto :) i. q. θεός : et e βουλή, quo signif. Consilium : ut sit σίβυλλα quasi σιὼ βουλή, Ab enuntiandis dei s. deorum consiliis. Vide Suid. et Lactantium. Quidam autem volunt primo fuisse hoc Cujusdam mulieris vatis propr. uom. : quod postea ceteris, quæ itidem vates essent, datum fuerit. Hinc Σιβύλλειος, [ὁ, ἡ,] ut Σιβύλλειοι βιβλοῖ. Plut. Fabio, Sibyllini libri. Sed interdum ἐκ τῶν Σιβυλλείων sine adjectione dicit, ut in Publicola, Ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενος τῷ Ἀϊδῇ. Sic in Rom. Quæst. Προσταχθέντες ἐκ τῶν Σιβυλλείων. Ab eod. est et [* Σιβυλλίζω, unde] Σιβυλλιστῆς, quod Bud. ap. Plut. [Mar. 42.] interpr. Fatidicos : exp. etiam χρησμολόγους. Item verba Σιβυλλᾶναι, [Diod. S. 187.] et Σιβυλλιᾶν, quæ VV. LL. exp. Vaticinari, Reddere oracula. Item More senum delirare. Afferturque ex Aristoph. I. [61.] ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾶν. Et additur, eum morbum in senibus λήρον, in pueris μώρῳσιν vocari, teste Aet. Sed σιβυλλιᾶν a σιβυλλᾶναι separandum potius est : quod σιβυλλᾶν exp. χρησµῶν ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν, item μαντικῶς ἔχειν, et χρησµοὺς φαντάζεσθαι." H. Steph. "Σίβυλλα, Diod. S. 4, 66. Σιβύλλειος, Appian. Bell. Annib. 345. * Σιβυλλακὸς, ἡ, ὄν, Diod. S. 2, 602." Edd. "Σίβυλλα, Voss Virgils vierte Ekloge, S. 44. ad Diod. S. 1, 310. Τὰ Σιβύλλεια, Dionys. H. 2, 1078. Σιβυλλᾶναι, ad Diod. S. 1, 310. Fabric. B. G. 1, 19. 257. Σιβυλλιάω, ad Diod. S. 1, 310. Brunck. Aristoph. 3, 7." Schæf. Mss.

"* ΣΙΓΓΙΑΛΑΡΙΟΝ, τὸ, Marc. Anton. 7, 207." Edd. "Ad Diod. S. 2, 607." Schæf. Mss.

"* ΣΙΓΓΟΦΟΡΟΣ, ὁ, ἡ, Gl. Manipularius." Edd.

"* Σίγνα, Etym. M. v. Σιγνάλας." Dahler. Mss.

"* ΣΙΚΑΝΙΑ, Casaub. ad Athen. 87." Schæf. Mss.

"* ΣΙΚΕΛΙΖΩ, ὀρχοῦμαι, Salto, τοῖς παλαιῖς, (Theophr. ap.) Athen. 22. Sed Hes. : Σικελίζειν * ἀτηρεῦεσθαι, οἱ δὲ πονηρεῦεσθαι. * Σικελικῶς, Siculo more, Athen. 286." Schweigh. Mss. "Gl. * Σικελόν, Siculum. Diod. S. 5. p. 201. * Σικελικὸς, Strabo 5. p. 356. Diod. S. 12. p. 322. ad Polyb. 34, 8, 7. * Σικελικῶς, Eust. 391, 14. * Σικελιωταί, Steph. B. Eust. 741, 14. Diod. S. 5. p. 201. ; 16. p. 556. Athen. 536. * Σικελιωτικὸς, ἡ, ὄν, Diosc. 3, 29. Σικελίζω, Eust. 316, 49." Edd. "Σικελός, Toup. Opusc. 2, 46. Valck. Phœn. p. 80. ad Mœr. 221. Brunck. ad Theogn. 761. Segaar. Ep. ad Valck. 30. Valck. ad Phalar. p. xx. Ammon. 77. 128. ad Xen. Eph.

259. ad Lucian. 1, 389. ad Diod. S. 1, 335. 420. 471. 482. 497. 515. 643. 653. 693. 2, 525. Valck. Callim. 213. ad Charit. 348. 603. Probl. Arithm. 22. Brunck. Aristoph. 2, 235. Thom. M. 792. Σ. στρατιώτης, Toup. Opusc. 2, 141. Σικελὸς et Σικελικὸς, Heindorf. ad Plat. Gorg. 157.; Buttm. 521. Σικελοὶ, * Σικανοὶ, Diod. S. 2, 640. * Σικελικὸς, Bergler. Alciphr. 27. ad Mær. 221. Brunck. ad Theogn. 761. ad Charit. 348. ad Diod. S. 1, 482. Brunck. Aristoph. 2, 235. Σ. τράπεζα, T. H. ad Lucian. Dial. 10. ad Lucian. 1, 360. Σ. σχῆμα, Lesbon. de Schem. 178. 181. * Σικέλιος, Christod. Ecphr. 126. Jacobs. Anth. 11, 89. Σικελίζω, Athen. 22. Σικελιώτης, Segaar. Ep. ad Valek. 30. Valck. ad Phalar. p. xx. Ammon. 77. 128. ad Xen. Eph. 259. ad Lucian. 1, 389. ad Diod. S. 1, 335. 420. 471. 497. 515. 643. 653. 693. ad Charit. 603. Thom. M. 792. Σικελιώται et * Συρακοῦσιοι conf., ad Diod. S. 2, 411. Luxurie infames, Heindorf. ad Plat. Hipp. 130. * Σικελιώτης, Thom. M. 793. ad Diod. S. 1, 528. Σικελιωτικὸς, Toup. Opusc. 2, 38. * Σικελίδης, Jacobs. Anth. 7, 328." Schæf. Mss. "Κατασικέλιζειν τυρὸν, Siculum caseum comedere. Suid. enim et Schol. Aristoph. κατασικέλιζε exp. κατήσθιε Σικελικὸν τυρὸν, in Aristoph. Σ. [910.]. 'Αποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν Κατασικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ. Nisi forte sit, Sicula gulositate devoravit." H. Steph.

"ΣΙΑΦΙΟΝ, τὸ, Laserpitium, [Gl.] Frutex, cui radix crassa atque multa, caulis annuus, altitudine et crassitudine quasi ferulæ: folium simile apio, quod ineunte vere prosilit, deciduumque est: semen latum, foliaceum. Succus duplex, unus e scapo, alter e radice, vilior ac putrescens. Pellucidior puriorque a radice manat: omnium succorum præstantissimus: ut qui meruerit simpliciter ὀπὸς appellari κατ' ἐξοχὴν: Lat. Laser vocatur. Succus Cyrenæicus dicitur quod optimus ex oppido Cyrenarum afferretur. Gorr. Legitur Σιλφῶδες φύλλον in VV. LL., quod exp. Laserpitii folium. Sed a Σίλφιον videtur dicendum σιλφῶδες: et signif. Silphii similitudinem habens." H. Steph. "Σίλφιον, Theophr. H. P. 6, 3. Sprengel. Hist. R. H. 84. Arrian. Anab. 3, 28. Plaut. Rud. 3, 2, 16. * Σιλφιώεις, εσσα, εν, Nicander A. 328. * Σιλφιοπῶλης, ὁ: et * Σιλφιοφόρος, ὁ, ἡ, Strabo 2. p. 196. * Σιλφιωτὸς, ἡ, ὄν, J. Poll. 6, 69. ex Aristoph. Cf. * Ὀξωτὸς." Edd. "Σίλφιον, Athen. 28. ad Herod. 356. Fac. ad Paus. 1, 399. Casaub. ad Athen. 132. Sprengel. Beytr. St. I. Num. 7. ad Phalar. 321. Phrynich. 65. Coray Theophr. 178. Schol. ad Plut. 926. et T. H.: Brunck. Soph. 3, 529. Kuster. Aristoph. 113. Σ. Βάττον, ad Herod. 353. 356. Σιλφιωτὸς, Aristoph. Fr. 228." Schæf. Mss. "Σίλφιον, Nicander A. 204." Wakef. Mss.

"* ΣΙΝΔΡΩΝ, ὠνος, ὁ, i. q. δουλέδουλος, Servus servo genitus, Athen. 267. e Seleuci Glossis. Cf. Hes. et Schweigh. ad Athen. Eust. 933, 49. 1031, 8." Edd.

"ΣΙΝΩΠΗ, Nom. propr. Feminæ, necnon Urbis. Vide Etym. et Thes. 2, 1395. Hinc Σινωπίζειν, Lascivire, more Sinopes, scorti: cujus celebris erat lascivia. Vel a Sinopensium moribus est tractum. Est etiam adj. Σινωπικὸς, ab urbe Siuope. Unde Σινωπικὴ μίλτος, Sinopicum minium, ap. Diosc. Plin. [5, 111.] et Sinopicum minium et Sinopidem appellat. Meminit Strabo [12. p. 814.] necnon Theophr. de Lapid. sed corrupte ap. eum legi, ὠπικὴν pro Σινωπικὴν, annotatur. Vide Μίλτος." H. Steph. "Schneider. ad Veget. 7, 6." Edd. "* Σινώπειος, Jacobs. Anth. 8, 57." Schæf. Mss. "* Σινωπιδιον, (τὸ,) Schol. Greg. Naz. 59. Montac." Boissonad. Mss.

"* ΣΙΣΤΕΡΝΟΝ, Gl. Arca." Edd.

"ΣΙΣΥΝΟΝ, τὸ, Hasta, δόρυ, Hes. Dicitur alioqui potius Σίγγυνον, aut Σίγγυνον, necnon Σιβύνη." H. Steph.

"ΣΙΦΛΟΣ, Eust. teste Lycii ita utebantur, ut τὸν νάρθηκα dicerent esse σιφλὸν τὰ ἐντὸς." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd.

"ΣΙΩ, duali numero, Dii. Sic Lacedæmonii Geminos, i. e. τοὺς Διοσκούρους, vocabant, Castorem et Pollucem. Νῆ τῷ Σιῷ, Per Geminos, Plut. Apophth.

* Lacon. Vide Σίβυλλα." H. Steph. "Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 41. Xen. E. 4, 4, 10." Edd. "Τὸ σιῷ, ad Herod. 410. Phrynich. 83. Ναὶ σιῷ, Brunck. Aristoph. 1, 11. 73. Σιὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 75. Koen. ad Greg. 136. Valck. Adonias. p. 286.; Diatr. 292." Schæf. Mss.

"ΣΚΑΝΔΕΙΑ, Galeæ quoddam genus: est et Urbis nom." H. Steph. "Il. K. 268." Edd.

"* ΣΚΙΜΒΡΟΝ, Scimbrum, Geop. 12, 35." Edd.

"ΣΚΝΙΦΟΣ, τὸ, Elei τὸ κνέφας vocant, Barker. ad Etym. M. 1090. * Ἀποσκνιφώ, ibid. Plut. de Facie Lunæ 672." Edd.

"* ΣΚΟΥΤΑΑ, * Σκουτάριον, Gl. Citra, * Σκούτελλον. Scutella." Edd. "Σκουτάριον, T. H. ad Plut. 127." Schæf. Mss.

"ΣΚΥΘΗΣ, ου, ὁ, Scythia, Qui est e Scythia. Accipitur autem et pro Ferro: teste Steph. B.: unde ἀποσκυθίσαι est τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. ["At vitiose et perabsurde vulgo ap. Steph. B. scribitur, Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος, cum nude Καὶ Σκύθης σίδηρος apposuisset, ubi Σκυθης idem valet ac Σκυθικὸς, Scythicum ferrum, et respicitur Æsch. Pr. 823. Cf. Animagadv. ad Athen. 524." Schweigh. Mss.] Sic affertur e Theogn. Ἄλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κείρε κόμην, ἀπόπανε δὲ κῶμον. Hinc est POSS. Σκυθικὸς, [ἡ, ὄν,] ut Σκυθικὴ ρίζα, Scythica radix: quæ et Γλυκεῖα ρίζα dicitur, necnon Εὐθυγλυκεῖα a Theophr. H. P. 9, 13. ab Hippocr. γλυκύμη, et a Diosc. comp. Γλυκύρριζα, 3, 7. VV. LL. Item Σκυθικαί, sicut Περσικαί, Calceamenti quoddam genus, Stephano B. et Suidæ: ap. Hes. autem Σκυθικά: sed illud Σκυθικαί reponendum puto, cum Περσικαί eadem forma dicantur quædam ὑποδήματα. Inde et comp. Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius, vel Qui in arte sagittaria Scythas imitatur, [Xen. K. A. 3, 4, 15.] ITEM Σκυθοπιεῖν, Scythice potare, Scytharum potationes intemperantes imitari. At vero Σκυθίς dicitur Mulier, quæ est e Scythia, cum ap. alios, tum ap. Lucian. Inveniuntur autem et vv. Σκυθίζειν, Ἐπισκυθίζειν. Sed in hoc comp. de illo simplici simul dictum fuit." H. Steph. "Σκυθίσαι, pro μεθύσαι, Inebriari, ap. Athen. 499. * Σκυθιστὶ, Scythice, Barbare, 221. Σκυθιστὶ φωνεῖ, de homine ebrio." Schweigh. Mss. "Σκυθίζω, Eur. El. 241. * Σκυθισμός, ὁ, Epiphan. Hær. 1, 8. Σκυθικὸν ξύλον, * Σκυθάριον, Schol. Theocr. 2, 88. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 288.: * Σκυθίς, ἡ, Schneider. Lex. ἀμαρτύριος. * Σκυθολοιγὸς, Theod. Prodr. in Not. d. Mss. T. 8. P. 2. p. 171. Boissonad. Mss." Edd. "Σκύθαίνα, Ancilla, ὑπηρέτης, Suid. ex Aristoph." H. Steph. "* Σκυθικῶς, Schol. Aristoph. Θ. 1125. Strabo 11. p. 781. Plut. Crasso 3, 280. Σκυθιστὶ, Herod. 4, 27. 59. Strabo 11. p. 780. Athen. 427. Barker. ad Etym. M. 1083." Edd. "Σκύθης, Brunck. Aristoph. 1, 19. Wakef. Ion. 175. Trach. 511. Eum. 181. ad Diod. S. 1, 155. Wessel. Herod. 282. Ferrum, Musgr. Heracl. 162. Barnes. El. 241. Lennep. ad Phal. 73. Valck. Callim. 156. Pro Σκυθικὸς, Steph. Dial. 36. ad Diod. S. 1, 483. Brunck. Apoll. R. 182. Heyn. Hom. 5, 660. Lennep. l. c. ad Lucian. 1, 395. I. q. δημόσιος, Ruhnck. ad Rutil. Lup. 117. Σκυθῶν ἐρημία, Kuster. Aristoph. 123. Σκυθῶν ῥῆσις, ad Lucian. 3, 307. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, ad Herod. 336. * Σκύθη, ἡ, Ruhnck. ad Rutil. Lup. 117. Σκυθίς, ibid. Wessel. Diss. Herod. 57. ad Charit. 328. Σκυθιν, (sic.) Demosth. 1, 2. Reisk. Σκυθικὸς, Jacobs. Anth. 6, 68. 7, 111. ad Charit. 693. Wessel. Herod. 101. 303. Valck. Callim. 155. 254. ad Diod. S. 1, 390. Σκυθικαί, αἱ, Toup. Opusc. 2, 278. * Σκύθινος, Meurs. ad Apoll. Dysc. 44. Teuch. * Σκυθοτρόφος, Const. Manass. Chron. 145. Meurs. Σκυθίζω, Toup. Opusc. 1, 345. Lennep. ad Phal. 73. Σκυθιστὶ, Brunck. Soph. 3, 436. Toup. Opusc. 1, 345.; Emendd. 4, 466. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον, Lennep. ad Phal. 73. 75. ad Herod. 476. Σκύθαίνα, Brunck. Aristoph. 1, 19." Schæf. Mss. "Τὸ Σκυθικόν, Unguenti species, Schol. Nicandr. A. 207. Ælian. H. A. 499." Wakef. Mss. "Ἀποσκυθίζειν, Scythico more tondere: h. e. Turpi et contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines evellere: Proverbio a Scythiis desumpto: nam quoniam κατασχουσῶν αὐ-

τοὺς πλείστων συμφορῶν, διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὀλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπᾶσθην παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κοινὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν, inquit Athen. [524.] Sunt qui dicant esse Cutim capitis una cum pilis detrahere: quæ opinio non videtur contemnenda; legimus enim ap. Herod. 4. p. 152. Scythas captorum hostium capita amputare et excoriare, ac pelle quidem ejus subacta emollitaque mantilis loco uti, cranio autem loco poculi, obducto ei extrinsecus crudo bovis corio. Suid. certe proprie ἀποσκυθίζειν esse dicit τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί: abusive autem τὸ ἀποκεῖραι: Hes. περιτεμεῖν. At ἐπισκυθίζειν aliam habet signif., ut suo loco docebo." H. Steph. "Eur. Troad. 1006=1026. Barnes. Barker. ad Etym. M. 1082." Edd. "Lennep. ad Pbal. 73. ad Herod. 310. Toup. Opusc. 1, 344. Emendd. 2, 58. Obscœna signif., Jacobs. Anth. 6, 169." Schæf. Mss. "Tondeo comas, Steph. B. 675. Eust. Il. 1403." Wakef. Mss. "Ἐνσχυθεῖν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare." H. Steph. "Barker. ad Etym. M. 1084." Edd. "Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor, in potando sc., Scythicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more: quoniam ἐπισκυθίσαι, s. σκυθιστὶ πιεῖν, quidam volunt esse ἀκρατοποιεῖν, ἡρότερον πιεῖν. Sic etiam Σκυθικὴ πόσις de Intemperantia in potando, s. de Potatione meri: quod Scythæ et multibibi et merobibi essent. Herod. 6, [84.] p. 228. meæ Ed. Cleomenem a Scythiis ἀκρητοποιήν didicisse tradit. Unde factum esse, ut Lacones, cum vellent ἡρότερον πίνειν, dicerent ἐπισκυθίσαι. In VV. LL. Ἐπισκυθίζεσθαι etiam legitur cum τ, pro Intemperantius bibere: sed perperam." H. Steph. "Athen. 422. Barker. ad Etym. M. 1084." Edd. "Ad Herod. 476." Schæf. Mss. "Athen. 427. Eust. Od. 29." Wakef. Mss. "Περисκυθίζοντος, Suid. affert pro *ἐκδερματίζοντος, Excoriantis. Quæ scriptura, licet in Ms. etiam Cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, putoque scr. potius περικυθίζοντος: cujus verbi paulo ante meminit, Περικυθίσαι proprie esse dicens τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν δέρμα σὺν ταῖς θριξί, h. e. Cutem cum crinibus amputare. Idem Suid. Περικυθίσαντες exp. etiam σπαράξαντες." H. Steph. "Περικυθίζω, Glossæ Sacræ Suidæ 111. Barker. ad Etym. M. 1082. *Περικυθισμός, ὁ, Paul. Æg. 6, 7. ubi perperam περικυθισμός, cf. Meleager 5. *Περικυθιστὴς et *περικελιστὴς conf., ad Strab. 11. p. 596. S." Edd. "Περικυθίζω, Musgr. El. 241. Jacobs. Anth. 1, 21. 12, 371. Toup. Opusc. 1, 344. Lennep. Phal. 73." Schæf. Mss.

"*ΣΟΔΟΜΙΤΗΣ, ὁ, Joseph. B. J. 4, 8, 2.: *Σοδομίτης, ἡ, 4, 8, 4. A. J. 5, 1, 22." Edd.

"ΣΟΡΩΝΙΣ, Abies vetusta. Sed vereor, ne Σορωνίς pro Σαρωνίς scriptum sit ap. Hes." H. Steph.

"*ΣΟΥΒΟΙ, Gl. Suevi." Edd.

"ΣΟΥΒΟΣ, Animalis cujusdam nom. ap. Ælian. et Oppian. K. 2. VV. LL." H. Steph. "Oppian. K. 2, 382. ubi Ms. Σᾶβος et Σᾶβλος. Dicitur et *Σούγος. Anonym. Aug. Ms. c. 35. Σούβος, Stella." Edd.

"*ΣΟΥΒΡΙΚΙΟΝ, Gl. Subricula." Edd.

"*ΣΟΥΜΜΟΣ, Jacobs. Anth. 11, 101." Schæf. Mss.

"ΣΟΩΝΑΥΤΗΣ, q. d. Servator s. Sospitator nautarum. Nom. est fluvii juxta Heracleam tutissimos habentis et placidissimos portus, unde illi hoc nom. Schol. Apoll. R. 2." H. Steph.

"ΣΠΑΝΑΚΟΝ, Olus, quod vulgo vocamus Espinarts, ab Architrenio Adriopolitano sic vocatur. Aspanar est Arabum, et denticulatum olus Plinii: Atriplexque Hispaniensis Hermolai, VV. LL." H. Steph.

"ΣΠΕΛΛΙΟΝ, τὸ, Armilla, Æol. pro ψέλλιον, VV. LL." H. Steph.

"ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ, Avis inter raras et peregrinas, Aristot. Dicitur Inauspicata et incendiaria a Plinio." H. Steph.

"ΣΠΥΡΟΥΣ, Syracusani vocant quos alii πυρούς. Unde etiam ap. Hes. σπυρούς et πυρούς pro σπυρόρους et πυρόρους reponendum esse existimo." H. Steph.

"Vide Σπυρίδιον." Edd.

"ΣΤΙΑ et Στίον, Lapillus, Calculus. Schol. Apoll. R. 2. [1171.] ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ Στιάων, scribit στίας a Sicyoniis vocari τὰς ψήφους: unde esse πολύστιος. Sic ap. Hippocr. Στίον est ψήφισ, s. λίθος ut exp. Gal. addens, Στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσῃ ψηφίδες: unde Στιῶδες dici τὸ σκληρόν. Apud Hes. perperam Στή: ubi additur et Στήας: et signif. etiam στενοχωρίαν καὶ *λιθοκομίαν. Στιάζει tamen an Eund. cum ε, λίθοις βάλλει." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "Στία, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2, 247. ad Callim. 1, 14. Brunck. ad Anal. 99. ad Herod. 479. *Στιοκομία, Toup. l. c." Schæf. Mss. "Πολύστιος, Multos habens calculos, Lapillis abundans. Nicander A. [465.] τὸν κύμα πολυστείον τέκεν ἄλμης, i. e. πολυψήφον θαλάσσης: nam στῆται vocatur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, Calculi litorei maris, ut ibi annotat Schol. De fluvio etiam dicitur, Callim. H. in Jov. ὑπὲρ Κράθιν τε, πολυστείον τε Μετώπην: itidem pro πολυψήφον, de Metopa Arcadiæ fluvio. Scribitur etiam στίαι sine diphthongo: unde πολύστιος." H. Steph. "Schol. Apoll. R. 3, 805. Nicander Θ. 950." Edd. "Πολύστιος, vide Interpret. ad Callim. H. in Jov. 26. 39. Brunck. Anal. 99. Πολύστιος, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2, 247. Wakef. Georg. 155." Schæf. Mss.

"ΣΥΜΦΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, Arcadiæ civitas, et Fons. Verum et pro ipsius Civitatis nomine non solum fem., sed masc. etiam effertur. Hinc autem vocata est Συμφαλὶς Λίμνη, i. e. Palus. Et ab hac dictæ sunt aves Συμφαλίδες, de quibus lege poetas et historicos." H. Steph. "*Συμφηλός, Ion., Wessel. Diss. Herod. 148. ad Herod. 473. Συμφαλὶς, Wakef. Phil. 1093. Nicarchus 36. Jacobs. Anth. 10, 333. Brunck. Apoll. R. 92. ad Paus. 400. Συμφαλίδες, Voss. Myth. Br. 1, 211." Schæf. Mss.

"ΣΥΒΑΡΙΣ, ἰος, et ἰδος, ἡ, Sybaris, Urbs Calabriae, vel generalius, Italiæ, sequendo Steph. B.: quæ postea dicta fuit Thurion: deliciis et luxui mirum in modum dedita: inde factum est, ut in Proverbium Sybariticus luxus abierit. Quinetiam hoc ipsum vocab. Σύβαρις de Summo et exquisitissimo luxu Proverbialiter usurpatum a Philostr. [166.] invenitur: ut Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν: [158. Καὶ τῆς ἄλλης Συβάριδος:] item, Ἀνθρώπων Σύβαριν ἡγομένον τὰ πάντα. Est Σύβαρις Fluvii etiam nom.: item Filiae Themistoclis, Plut. Themist. HINC Συβαρίτης, οὐ, ὁ, Sybarita, Qui est e Sybari. Ut Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarum mensæ, s. Sybariticæ mensæ: de Mensis non lautissimis solum, sed luxu etiam refertis. Hinc fit, ut etiam συβαρίται exp. τρυφεροὶ ab Hes. Fem. Συβαρίτης, Quæ est e Sybari. Sed Συβαρίτης dictæ etiam fuerunt a quibusdam Breves fabulæ et compendiarie, ut testatur Schol. Aristoph. UNDE Συβαρίτικὸς, [ἡ, ὁ,] Sybariticus: ut Συβαρίτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula: item Συβαρίτικὴ τράπεζα, ead. signif. qua Συβαριτῶν τράπεζα paulo ante: interdum de Eo dicitur, qui est mollis et delicatus, atque adeo luxui deditus: τρυφερός, Hesychio. Quinetiam aliquid Συβαρίτικὸν dici possit, In quo summus sit luxus. Suid. habet non solum Συβαρίτικαῖς, sed etiam Συβαρίκαῖς, quod exp. τρυφελαῖς: item λαμπραῖς, πολυτελεῖσι. A Σύβαρις est FACTUM Συβαρίζειν, [Archytas ap. Stob. Serm. 141. Aristoph. Eip. 344.] q. d. Sybarissare: pro Deliciis et luxui mirum in modum indulgere, Molitiæ luxuque diffuere: imitando sc. Sybaritarum molitiem atque luxum." H. Steph. "Toup. Emendd. 1, 13. Huc refer *Συβριάζω, *Συβριασμός, ὁ, *Συβριακός, ἡ, ὁ, Hesychio *Ἐγκατασφράζειν, ἐνυβρίζειν. Vide Schneider. Lex. *Συβαρίτικὸς, Suid. 1, 51. *Συβάριος, Schol. Aristoph. l. c." Edd. "Σύβαρις, Luxus, Toup. Opusc. 1, 10. Wakef. S. C. 3, 121. Boissonad. Philostr. 276. Συβαρίτης διὰ πλεῖστα, ad Charit. 655. Συβαρίτης, Aristoph. Fr. 238. Συβαρίτικὸς, T. H. ad Lucian. Dial. 10. Brunck. Aristoph. 2, 249. Συβαρίτικὸν μῦθος, Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. xvi. Wessel. Obs. 127." Schæf. Mss. "Συβαρίζω, Stob. 269, 48. *Συβαρίκος, Hes. Phot. Συβάριος, Epicharm. in Etym. M." Wakef. Mss.

"ΣΥΗΝΗ, supra p. colxxxii. a. delendus est aste-

risus ante h. v. positus." Edd.

"* ΣΥΛΛΑΣ, unde * Μισοσύλλας, Plut. Sertorio 4.' Boissonad. Mss." Edd.

"ΣΥΝΑΪΚΑΙΑΙ, Convivia, q. d. Concœnationes. Vide "Αἶκλον." H. Steph. " * Συναικλεια, ἡ, Alcman ap. Athen. 140." Schneider. Lex. "Sed συναικλεια penultima brevi requirere videtur metri ratio." Schweigh. Mss. "Requirat et Gr. linguæ ratio." Edd.

"ΣΥΡΑΪ, vel Συρία, Lacernæ quædam s. Lænæ crassæ; nam συρίαν Hes. esse ait παχεϊαν χλαῖναν: vel ἀπὸ τῆς σισύρης, vel quoniam in Cappadocia fiunt: hos autem esse Syros. Vide J. Poll.: e quo affertur et σύρον ἱμάτιον. In VV. LL. σύραι, exp. Parvæ vilesque lacernæ, ex Aristoph. Schol., qui tamen habet σισύραι, non σύραι. Afferturque e Dione Cassio 37. Θέατρον πρὸς πανήγυριν τινα ἐκ συρῶν ὠκοδομημένον ἀνεστράφη." H. Steph. "Σύρα, Kuster. Aristoph. 51. Bergler. Alciphr. 332." Schæf. Mss.

"ΣΥΡΙΑ, vide in Σύρα. Est etiam Herba apibus grata, ut annotatur ex Aristot. H. A. 9, 40. Est et Nom. unius e Cycladibus, ut VV. LL. tradunt. At Συριακὸς λίθος, Syriacus lapis, qui etiam Ἰουδαϊκὸς λίθος, necnon Τηκόλιθος. Συροπέριξ, Avis quædam ap. Ælian." H. Steph. " * Συροφοίνιξ, ὁ, Lucian. Deor. Cone. 1096.: * Συροφοίνισσα, ἡ. * Συραττικός, ὁ, ὄν, Syro-Atticus, Athen. 9, 2. * Συριστι, Barker. ad Etym. M. 1083.; Epist. Cr. ad Boissonad. 283." Edd. "Συρία Κοίλη, ad Diod. S. 2, 624. * Σύριος, Wakef. Georg. 71. ad Diod. S. 2, 335. 392. De unguento, Valck. ad Theocr. 314. Σύριοι et Ἀσσύριοι conf., Heyn. ad Apollod. 824. 828. cf. Zeun. ad Xen. K. II. 83. 151. 517. Toup. Opusc. 2, 164. Valck. ad Herod. 116.; ad Callim. 90. Wessel. Herod. 50. Oudendorp. ad Sueton. 38. ad Diod. S. 1, 115. 124. 127. 164. Σύριοι, Σύροι, Wessel. Herod. 4. 35. 150. 182. 195. 542. Zeun. ad Xen. K. II. 578. ad Diod. S. 2, 74. Σύρος, de Manicipio, ad Lucian. 1, 336. * Συρομέτοικος, Tzetz. Exeg. in Il. 36, 18. * Συριάς, Voss. Arist. 1, 42. * Συριάζω, ad Lucian. 1, 665. * Συριάρχης, Jacobs. Anth. 12, 313. Συρίζω, ad Lucian. 1, 665. Συριστι, Valck. Adonias. p. 385." Schæf. Mss. "Joseph. 432, 38. * Συριανὸς, Syrius, Schol. Theocr. 10, 26. * Συριγενής, Syrius, Euseb. P. E. 216." Wakef. Mss.

"ΣΧΕΡΙΑ, Phæacum insula s. regio. Sed ἡ κοῦρα prius ita vocabatur. Hes." H. Steph. "Jacobs. Anth. 8, 400. 9, 327." Schæf. Mss.

"* ΣΩΧΑΡΗΣ, forsan Vox Ægyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.

T.

"ΤΑΒΑΪΤΑΙ, Ligneæ quædam pocula. Athen. [500.] H. Steph.

"ΤΑΒΑΡΙΘΗΣ, dictus est ἄρτος quidam, Panis: qui erat πλησίγνωθος. Inter diversa panis genera commemorantur ab Athen. [109.] e Sosipatro." H. Steph. "Ubi * Ταβυρίτης e Mss. restituit Schweigh." Edd.

"* ΤΑΜΙΘΙΣ, * Ταμίαθις, Urbs Ægyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.

"* ΤΑΝΑΪΤΙΣ et * Ἀναΐτις Ἀφροδίτη, omnino v. Creuzer. Commentt. Herod. 1, 247-8." Edd.

"* ΤΑΟΣ παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν ἀντὶ τοῦ μῶν, Arcad. 37. Barker. in Classical Journal 29, 166." Edd.

"* ΤΑΤΤΑΙΟΣ, Genus salis Phrygii, Diosc. 5, 126." Edd.

"ΤΑΥΛΑ, pro Tabula, VV. LL. ex Epigr. Supra Τάβλα. Eadem habent et Ταυλίζω, quod remittunt ad Ταβλίζω. Ibid. et Ταύλωμα, cujus plur. ταυλώματα Schol. Aristoph. [I. 672. Σ. 385.] signif. ait τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα, ἢ τὰ κάγκελα. In iisdem est et Ταυλωπίας de quodam Piscē, ex Athen. Sed perperam, opinor, pro αὐλωπίας." H. Steph. " * Ταυλωτόν, Schol. Aristoph. Σ. 348. 385." Edd. "Ταυλίζω, Thom. M. 556. Jacobs. Anth. 10, 230." Schæf. Mss.

"* ΤΕΦΕΑΤΙΣ, ἡ, Xen. E. 6. * Τεγεητικός, ὁ, ὄν, Herod. 8, 124. * Τεγεάτης, Dilog. L. 6, 61." Edd. "Ad Justin. M. 44. Valck. ad Herod. 161. Τε-

γεάτης, Jacobs. Anth. 6, 435. * Τεγέα, ad Diod. S. 1, 454." Schæf. Mss.

"ΤΕΑΕΙΟΣ Ζεὺς, ap. Tegeatas, Paus. 8, 48. Blomf. ad Æsch. Pers. 111." Edd. "Ad Charit. 216. ad Timæi Lex. 225. Casaub. Athen. 1, 93. Dii τέλει, ad Timæi l. c. ubi et de Ἡρα τέλεια." Schæf. Mss. "Musgr. Eur. Erechth. 1, 51." Wakef. Mss.

"* ΤΕΑΜΙΣΣΕΥΣ, Athen. 7, 17." Edd. " * Τελμισσὸς, Huschk. Anal. 209. Aristoph. Fr. 270. Rubnk. Ep. Cr. 235. Fischer. ad Palæph. 53. 121. Valck. Phœn. p. 388. Wessel. Herod. 39." Schæf. Mss.

"* ΤΕΝΤΥΡΙΣ, Urbs Ægyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169. ubi et * Τερενούθις." Edd.

"ΤΕΥΘΙΣ, Arcadiæ civitas, Steph. B. In VV. LL. scribitur esse et Nom. ducis in Aulide, qui Palladem vulnerasse fertur." H. Steph.

"ΤΗΒΕΝΝΑ, et Τήβεννος, ἡ, Toga, vestis Romana: quæ ita dicta fuit a quodam Tebenno Arcade: ac primum Τηβέννεος appellata fuit, denominando illam ab inventore: deinde corrupta v. Τήβεννος, ut tradit Suid.: qui et Chlamydem vocat, ubi de illo Tebenno loquitur. Hes. scribit fuisse εἶδος περιβολαίου παρὰ Ῥωμαίους. Fuisse autem usos τηβέννω in bello quoque, e Plut. patet, in Coriolano. Apud Polyb. τηβέννα λαμπρά, de Toga candidatoria: Ἡξίου τηβένναν αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἐτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαῖς μεταπορευομένοις. Erat et τηβέννος περιπόρφυρος, ut videre est ap. Plut. Romulo. Dionys. H. τηβέννας de Trabeis quoque dixit, Τηβέννας τὰς καλουμένας τραβέας. Fuisse autem τηβέννον usum non ap. Romanos solum, sed et ap. alios, ex Athen. etiam discimus, vel potius Polyb. ap. Athen., de Antiocho, Καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, τηβένναν ἀναλαβὼν περιεῖται κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Alibi de eod. Καὶ χρυσούφῃ τηβένναν φορὼν μόνος ἐρρέμβετο. Sic Etymologo τηβέννα est ἱμάτιον s. χλαμύς, ἣν φοροῦσι τύραννοι. Hinc est Τηβεννοφόρος, [ὁ, ἡ,] Togam gestans, Togatus, aut etiam Trabeatus. Adj. etiam, Τηβέννεος, et Τηβεννικός: illud habuisti e Suida: hoc extat ap. Strab. [3. p. 446=254.] ubi Τηβεννική ἐσθῆς ab eo appellatur Togatus cultus: i. e. Qualis togatorum est cultus. Sed legitur τηβεννικός unico v: itidemque et τηβενος simpliciter scriptum alicubi invenitur. Apud J. Poll. autem [7, 61.] est et Τίβαινα, sed de alio vestimenti genere, Τὴν δὲ ὀνομαζομένην τίβαιναν καὶ * Κλεοβίτικον, ἐν Ἀργεὶ φορεῖν φασί." H. Steph. "Salmas. de Pallio 122. Eunap. 121. Heringa Obs. 29. Theophylact. Inst. Reg. 45. Barker. in Classical Journal 31, 118. Glossæ: Τήβεννα· Toga. Τήβενος· Toga, Trabea. Τηβεννηφόροι· Togati. Τηβεννοφόρος· Togatus. Plut. Lucullo 39. Ἐξέρχην ἐκ τηβέννου, Xerxem togatum. Apud Dionys. H. 1, 187. 301. Τήβεννος. Apud Schneider. Lex. extat * Τηβεννοφόρεω." Edd. "Τήβεννα, ad Diod. S. 1, 362. 2, 335. Τήβεννος, ad Dionys. H. 1, 568. Zeun. ad Xen. K. II. 32. Wytténb. Select. 332. Ἐν τηβέννω, Rubnk. ad Vell. Paterc. 188." Schæf. Mss.

"* ΤΙΒΑΡΗΝΙΣ, ἡ, Apoll. R. 2, 1012." Edd.

"* Τίβαρηνός, ad Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss.

"* ΤΙΒΕΡΙΣ, ad Dionys. H. 1, 223. 4, 2021.

* Τίβερις, ad Paus. 391." Schæf. Mss.

"* ΤΙΒΗΡΙΟΣ, unde * Φιλοτιβήριος, Ind. Hassii ad Timarion. Not. d. Mss. 9, 246. Boissonad. Mss." Edd.

"ΤΙΒΙΑ, Suidæ ὅλη ἡ Φρυγία." H. Steph.

"* ΤΙΒΙΟΣ, Coray Theophr. 214. ad Lucian. 1, 379. 2, 285. T. H. ad Lucian. Dial. 105." Schæf. Mss.

"ΤΙΓΡΗΣ, [ὁ, et rectius Τίγρις, ὁ, ap. Herod. ubi v. not. ad 5, 52.] Tigris, Fluvius Persicus: at Τίγρις, [ap. Strab. et alios,] idos, vel ios, ἡ, [item ὁ, ap. Strab. 15. p. 705. Athen. 590. ex Alexide,] Tigris, Fera. Τίγρης est etiam ποταμοῦ ῥοιζὸς, Hes." H. Steph. "Τίγρης, Olear. ad Suid. 308. Glossæ: Τίγρις· Tigris. Aristot. H. A. 8, 27, 8. Theophr. H. P. 5, 4, 7.: Τίγρης, πρὸς, ὁ, Arrian. Ind. 15. * Τίγροειδής, ὁ, ἡ, Dio Cass. 1267, 37. Apud Eund. 873. * Ἰππότιγρις, vide Schneider. Lex., ubi affertur Anonymus Aug. Ms. 10." Edd. " * Τίγροπαρδάλις, Const. Marnass. Chron. p. 90. 119." Boissonad. Mss. "Τίγρης,

Fluvius; Heyn. ad Apollod. 193. De forma hujus nom., Wessel. Herod. 89. 397. ad Diod. S. 1, 125. Τίγρις, ad 1, 162. 2, 202. 232. ad Lucian. 2, 41. Schneider. ad Xen. K. A. 57. 112. 113. De dat., ad Diod. S. 2, 355. Tigris ap. poet. Lat. de Pelle tigridis, Wessel. Probab. 62." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. p. 124. Τίγρης, Ælian. H. A. 437." Wakef. Mss.

"ΤΙΤΥΡΟΣ, ὁ, Satyrus, Calamus, vel Avis, Hes. ["E Tarentinorum lingua," Beck. Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 214.] Τιτυρήνος, Fistula pastoralis e stipula, VV. LL. ex Hes., quem vide." H. Steph. "Rectius *Τιτύρινος ap. Athen. 176. ubi ait τιτύρινον καλεῖσθαι τὸν μόνανλον. Et 182. 'Ο δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι." Schweigh. Mss. "Τίτυρος, Theophr. Char. 5. Ælian. V. H. 3, 40. Eust. 1214. Strabo 10. p. 468. 470. Serv. ad Virg. Ecl. 1.: Laconum lingua Tityrus dicitur aries major, qui gregem anteire consuevit. Phot.: *Τιτυρίδες καὶ τίτυροι τράγον εἶδος." Edd. "Τίτυρος, Coray Theophr. 192. Jacobs. Anth. 11, 12." Schæf. Mss. "Satyrus, Ælian. V. H. 3, 40. Caper, Schol. Theocr. 3, 2. Simiæ genus, Theophr. C. P. 18." Wakef. Mss. "Τιτυρισταί, Saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus et gesticulationes habebat: ut quidam annotant ex Appiano Punic. [66.] Καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν, ἐς μὴματα τῆς *Τυρρήνικης πομπῆς. Bud. autem, qui et ipse ad Appian. remittit, et τιτυριστῆς et *τυρρήνιστῆς scribit. Quidam τιτυριστὰς interpr. Fistulatores." H. Steph. "Appian. 1, 388." Wakef. Mss.

"*ΤΜΑΡΙΟΣ, Callim. H. in Cer. 52." Edd.

"TOTULEGIUM, per errorem puto typographi, in Adelungi Mithrid. 2, 74. affertur, tanquam ex Arriani Tact. p. 67. Ed. Scheffer. At ibi (sicut et in Ed. Blanc. p. 95.) est *Τολούγετον, ubi vide ne τὸ sit articulus, ut Celtica vox tantum *λούγετον fuerit. Nec vero, ut Adelung. ait, signif. Jaculi genus quoddam, sed rursus Exercitatio quædam militaris et jaculandi ratio quædam ex equo." Schweigh. Mss.

"*ΤΟΥΡΙΑΙΝΑ, Animal ita dictum, Trall. 11. p. 197." Edd.

"*ΤΡΙΦΟΛΑΣ, ὁ, Piscis quidam Sophroni memoratus ap. Athen. 324." Edd.

"ΤΡΙΜΑΡΚΙΣΙΑ ap. Paus. 10, 19. extr. interprete Adelung. p. 74. est Eques cum duobus famulis, qui eum sequuntur, et ipsi equis vecti: e tri, Tres, et Μάρκ, Equus. At Paus. l. c. ait, τριμαρκισία Gallico sermone appellatum esse τὸ σύνταγμα τῶν μυρίων, οἱ ἐκαλοῦντο ἀθίνατοι, quo in syntagmate ap. Gallos cuique Equiti in pugna cæso aut saucia profinus, durante certamine, alius eques sufficiebatur. Est tamen speciosa, ac fortasse vera, Adelungii interpretatio." Schweigh. Mss.

"*ΤΡΟΙΑ, Eust. 49, 3. *Τροίαθεν, Eur. Or. 357. Glossæ: *Τροιά, ἡ, κρόκη. Subtemen." Edd. "Τροία, Musgr. Rhes. 280." Schæf. Mss.

"*ΤΡΟΥΛΛΑ, Gl. Trulla. *Τρουλλίον, τὸ, ap. Heron. Spirit. Schneider. Ind. Rei Rust. Scriptt." Edd.

"*ΤΡΩΑΣ, Æschin. Ep. p. 125. *Τρωαδικός, Eust. 237, 14. *Τρωικός, Athen. 609. Xen. K. Π. 6, 1, 27. 6, 2, 8. Strabo 17. p. 1162. Il. K. 11. P. 724. Schol. ad Γ. 384. Herod. 7, 171. Dionys. H. 2, 235. *Τρῶς, Eust. 85. fin. *Τρῶς, Il. Γ. 384. Π. 393. Ψ. 291. Eust. 85, 52. *Τρωοφθόρος, Anthol." Edd. "Τρῶαι, Heyn. Hom. 8, 247. Τρῶας, Mær. 371. et n.: Eur. Hec. 485. Brunck. ad Andr. 861. Τρῶας, Iph. T. 442. Tro. 158. 477. Archias 4. Heyn. Hom. 5, 356. Τρῶάδες, 8, 740. *Τρῶϊας, ad Mær. 371. Christod. Ecphr. 144. Paus. 3, 244. Τρῶς, Heyn. Hom. 5, 92. 710. 7, 208. 8, 414. 844. ad Paus. 349. Τρῶς, Lesbos. 183. Τρῶη, Mær. 371. et n.: Τρῶαι, Τρῶάδες, Thom. M. 860. *Τρῶϊος, ad Mær. 371. Heyn. Hom. 5, 93. 710. Τρῶικός, Eur. Hec. 1121. Wassenb. ad Hom. 150. Argum. Rhesi, Barnes. ad 738. Musgr. El. 161. Lollius Bass. 4. Πήδημα Τρῶϊκόν, Musgr. Andr. 1140. Το Τρῶϊκόν, Boissonad. Philostr. 491. *Τρῶς, Herodian. 459. Pierson. Τρῶες, Heyn. Hom. 4, 408. 448. An cum i subscr., ad Paus. 349. *Τρῶς, Dionys. H. 1, 133. ad Mær. 371. Brunck.

Andr. 861. Τρωοφθόρος, Wakef. S. C. 1, 84. Even. 14." Schæf. Mss.

"ΤΡΩΓΑΛΙΑ, Hes. Laconicum esse tradit." H. Steph.

"*ΤΥΑΝΙΤΙΣ, ἡ, Strabo 12. p. 811." Edd.

"*ΤΥΝΔΑΡΙΣ, Eur. Hec. 269. *Τυνδαρίδα, Herod. 4, 146. *Τυνδάρειος, Or. 373." Edd. "Τυνδαρίς, Eur. Iph. T. 1319. Musgr. Hel. 1513. Porson. Or. 1580. ad Diod. S. 1, 702. Bast Lettre 208. Eur. Hec. 1264. Τυνδάρεως, de declin., ad Diod. S. 1, 278. Τυνδαρίδης, Valck. Phœn. p. 324. ad Herod. 409. Τυνδάρειος, Markl. Iph. p. 58. Iph. T. 5. 20. 761. *Τυνδαρεώνη, Christod. Ecphr. 167." Schæf. Mss.

"*ΤΥΡΒΗΣΙΝ, Ἡλείοι τὸν ἀέρα, Hes. At in Cod. Τύρβησις, ἡλίβατον ἀέρα. 'Temere Musurus textum corruptit. Retinendum, ἡλίβατον ἀέρα. Post Τύρβησι aliquid forte intercidit.' Schow." Edd.

"*ΤΥΡΡΗΝΗ, Gl. Etrusca, *Τυρρήνια, Tuscia. *Τυρρηνουργῆς, ὁ, ἡ, J. Poll. 7. p. 753. *Τυρρηνός, Diod. S. 5. p. 219. Dionys. H. 1. p. 20. 23. *Τυρρηνίς, ibid. et 203. Polyb. Theophr. H. P. 5, 9. *Τυρρηνικός, Diod. S. 5. p. 219. Dionys. H. 1. p. 702." Edd. "Τυρρηνία, Fischer. ad Palæph. 88. *Τυρρηνία, Brunck. Soph. 3, 433. Τυρρηνίς, Diod. S. 2, 14. *Τυρρηνίς, Bianor 8. Τυρρηνός, Jacobs. Anth. 7, 410. 8, 386. 9, 507. Brunck. Soph. 3, 499. ad Dionys. H. 1, 569. Thom. M. Add. ad 535. Eumen. 575. *Τυρρηνίς, Brunck. ad Hecub. 8. Greg. Cor. 67. ad Herod. 343. 446. 448. Τυρρηνικά, Voss. Myth. Br. 1, 108. *Τυρρηνικός, Toup. Emend. 2, 68. Brunck. Aj. 17. De tuba Tyrrhenica, Porson. Phœn. 1392. Lobeck. Aj. p. 228. *Τυρρηνουργῆς, Voss. Myth. Br. 1, 108. *Τυρρηνολέτης, Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss.

"*ΤΥΡΧΗ, Gl. Furca." Edd.

Υ.

"VERTUGUS, quæ Canem cursorium venatorium signif., in Celticarum vv. numero refert Adelung. p. 77. et ait, e Xen. de Venat. c. 3. apparere, esse h. v. Celticam. Mihi vero, ap. Xen. l. c. non licuit quidquam, quod huc spectat, reperire." Schweigh. Mss.

"ΥΣΓΙΝΟΝ, τὸ, secundum quosdam Hyacinthus s. Vaccinium: sed in VV. LL. reprehenduntur qui Hyacinthum s. Vaccinium esse dixerunt, aut etiam Glastum: qui et ὑσγινόβαφῆ, Hysgino tiucta, coloris violacei esse censuerunt. Hysgini enim, quicquid illud fuerit, colorem fuisse rubrum, ut rubiæ, aut cocci, aut ejus hyacinthi, qui rubet. Affertur autem e Nicandro [Θ. 511.] ἄνθεα δ' ὑσγίνω *ἐνερπεύονται, de aristolochia. Et e Vitruv. 7, 14. Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice et hysgino. Et e Plin. 35, 6. de purpurisso, Hysgino maxime inficitur, rubiamque cogitur sorbere. Affertur et 9, 41. Item 21, 26. Hyacinthus, rubeus sc., in Gallia maxime provenit. Hoc ibi pro cocco hysginum tingitur: additurque, ne ex hoc quidem loco colligi posse hysginuni esse hyacinthum rubrum. Legitur porro et *Υσγη ap. Suid., dicentem esse quoddam Herbæ genus. Et *Υσγινόβαφῆς χιτῶν Eid. est ὁ ὑπὸ τῆς ὑσγῆς βεβαμμένος. Hes. autem ὑσγινον esse ait βάμμα τι. At vero ap. Suid. ὑστινος pro ὑσγινον scriptum est." H. Steph. "Anal. 2, 107. ἐξ ὑσγινόιο βαφέντα. Paus. 10, 36. *Υσγινόβει, Nicander Θ. 870." Edd. "Υσγη, *Υσγινον, Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Opusc. 1, 539. Casaub. Athen. 1, 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 746. *Υσγινον, Jacobs. Anth. 8, 281. *Υσγινόβαφῆς, Zeun. l. c." Schæf. Mss.

"*ΥΠΕΡΒΩΙΑ, Festum Cretense, Chishull. p. 131." Edd. "Valck. Adonias. p. 272." Schæf. Mss.

"*ΥΣΙΡΙΣ, ὁ, i. q. *Οσίρις, Hellenicus ap. Plut. 9, 148. H." Edd.

"ΥΣΣΟΣ, ὁ, Verutum, ut Lasc. ap. Polyb. vertit: alii Pilum reddunt: quæ interpr. Budæo placuit, scribenti sic a Polyb. et Plut. usurpari: et afferenti ex hoc, in Mario, ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσούς, pro fīia jaculari. Quinetiam in Eiusdem Pompeio, ἐκίσσας ὑσσῶν. Pilorum vel Telorum jactum posse reddi censet. Sic alibi, Μέχρις οὐ ὑσσῶν βολῆς ἐντὸς γένωνται. Item, Μὴ προέσθαι ὑσσούς, ὥστε εἰσθῆσιν οἱ κρήνηστοι,

σπεύδοντας ἐπὶ τὰς ξιφουλκίας. Apud Eund. Camillo Aὐτὸς δὲ Κάμιλλος τοὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοὺς ὕσσοις μικροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι: ubi male redditum a Lapo fait Hastis. Quidam interpr. etiam Gessa, quasi h. Lat. v. inde sumta: præsertim cum Appian. ἐν τῇ Κελτικῇ scribat, Τὰ δὲ δόρατα ἦν οὐκ εὐκρέτα ἀκοντίοις, ἀ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὕσσους. Ubi observa etiam ἀκοντίοις de his dici, sicut ἐξακοντίζειν τοὺς ὕσσους e Plut. l. c." H. Steph. "Gl. Ὑσσός, τὸ ἀκόντιον, Pilum. Ὑσσός, Pilus." Edd. "Wakef. S. C. 1, 160. Toup. Opusc. 1, 529. ad Diod. S. 1, 586. Epist. Sarrav. p. 88. Burm." Schæf. Mss.

Φ.

"ΦΑΙΚΑΝΟΝ, τὸ, Ruta." H. Steph.

"*ΦΑΚΙΟΛΙΟΝ, Barker. in Classical Journal 31, 118. Schol. Aristoph. Π. 729. Suicer. Thes. vv. Σιμικίνθιον et Φακίολιον." Edd.

"*ΦΑΜΜΟΥΘΙ, Mensis Ægyptiacus, Clem. Alex. Str. 408." Routh. Mss.

"*ΦΑΡΓΩΣ et Ἰνάρως, vv. Ægyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 168." Edd.

"ΦΑΣΚΑΛΟΣ, Fasciculus, vel Sarcina vestium, VV. LL." H. Steph.

"ΦΑΣΚΩΛΙΟΝ, Marsupium. Item, Cista, Arca, Pera. Dicitur et Φάσκωλον. Vide Hes. et Suid. Invenitur et Φάσκωλος de Cista s. Capsa, in quam reconduntur vestes. Vide J. Poll. et Etym." H. Steph. "Ælian. H. A. 6, 10. Athen. 690. Schol. Plat. 73. Siebenk. Latine Pasceolus." Edd. "Φασκώλιον, Herod. Philet. 437. et n.: Aristoph. Fr. 251. Thom. M. 887. Φάσκωλος, 886. Ammon. 141. Phrynich. 179. Aristoph. Fr. 249. 251.; Brunck. 3, 166." Schæf. Mss. "Φασκώλιον, Ælian. H. A. 317." Wakef. Mss.

"*ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, Athen. 98. Plut. Rom. 1, 65. Numa 156. Quæst. Rom. 268. 272. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 25." Edd. "Ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.

"ΦΕΚΑΗ, Fæcula, Fæx, vel potius Fæx vini cocta, ut Gal. κ. Τόπ. 1. exp., vocem Rom. esse dicens, Τρυγὸς οἶνον κεκαυμένης, ἣν Ῥωμαῖοι φέκλην καλοῦσι. Apud Ægin. male σφέκλη." H. Steph.

"*ΦΘΙΑ, Steph. B. *Φθιώτης, Eust. 53, 34. *Φθιώτης, Herod. 1, 56. Eur. Andr. 664. 1047. Strabo 9, p. 658. *Φθιωτικός, 661." Edd. "Φθίος, Ammon. 142. Callim. 1, 520. Φθίοι, Heyn. Hom. 6, 489. 491. Φθιώτης, Ammon. l. c. ad Diod. S. 1, 405. Φθιώται, Thom. M. 793. Musgr. Tro. 575. ad Diod. S. 2, 65. 69. Heyn. Hom. 6, 489. *Φθιώτιος, Christod. Ecphr. 202. *Φθιάς, Eur. Rhes. 237. Tro. 241. El. 836." Schæf. Mss.

"*ΦΡΟΥΚΡΑΤΗΣ, supra p. cclxix. b. ccc. b. Vel Jabl. vel Tewateri culpa in textum irreperunt Σεμφουκράτης et Φουκράτης pro *Σεμφρουκράτης et Φρουκράτης." Edd.

"*ΦΩΚΑΗΘΕΝ, Lucian. Lexipb. 527. Τὰ μὲν Φ., τὰ δὲ *Κνιδόθεν. *Φωκαῖκός, Athen. 6, 16." Edd. "Φωκαῖς, ad Thom. M. 109. *Φωκάς, ad Charit. 278. 290. *Φωκίς, Aristoph. Fr. 227. Lollius Bass. 8. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 56. Phocis et Phocæa conf., Wessel. ad Herod. 72. 78.; Valck. 78. Bibl. Cr. 3, 1. p. 161. Mahne de Aristox. p. 211. ad Diod. S. 1, 340. ad Herod. 607. Spalding. ad Quintil. 2, 137. Benth. ad Lucan. p. 167. *Φωκικός, ad Diod. S. 1, 714. Ἀπονοία Φ., Paus. 3, 142. Τὸ Φωκικόν, ad Herod. 634. *Φώκιος, Probl. Arithm. 15. Φωκαεῖς, Thom. M. 224. Callim. 1, 518. Φωκαῖθεν, Lucian. 2, 332. *Φωκεῖς, de gen., ad Diod. S. 2, 99." Schæf. Mss.

"ΦΩΨ, Lux, φάος, Hes. Fuisse autem videtur alii cui dialecto proprium, ut alia multa, de quibus non admonet." H. Steph.

Χ.

"ΧΑΙΟΣ, Probus, ἀγαθός, Hes. Χαῖτα autem pro ἀγαθῇ, Suid. ex Aristoph. affert, χαῖτα μὲν ἐστὶ, Κορινθία δέ. Idem Χαῖ Lacedæmonios ait vocasse τὰ ἀγαθά. At vero Χάαι, Nom. urbis Peloponnesi juxta

Lepreum." H. Steph. "Χαῖος, Probus, Valck. Phœn. p. 588.; Diatr. 26. Jacobs. Animadv. 52. Brunck. Aristoph. 1, 11." Schæf. Mss.

"*ΧΑΛΔΑΙΟΣ, Diod. S. p. 17. 51. 78. 81. Lucian. Philops. 830. Strabo 16. p. 1074. 1106. *Χαλδαῖκός, Joseph. A. J. 10, 1, 4. 10, 11, 1. c. Apion. 1, 20." Edd. "Χαλδαῖοι, ad Lucian. 1, 463. Ruhnck. ad Vell. 146. ad Diod. S. 1, 142. 2, 249. 361. Conf. cum Χαλκιδεῖς, ad 1, 664. Maittair. Dial. 226. Sturz. Dial. Alexandr. 59. Wessel. Diss. Herod. 104.; ad Herod. 276. Ruhnck. l. c. Casaub. Athen. 1, 33. Müller. ad Lycophr. p. 307. 509. Filesiacus de Idololatr. fol. 27. Χαλδαῖκός, Toup. Opusc. 2, 296." Schæf. Mss.

"*ΧΑΛΥΨ, Æsch. Pr. 133. 714. S. c. Th. 734. *Χαλυβαῖκός, Schol. Æsch. S. c. Th. 733. *Χαλυβικός, J. Poll. 764. *Χαλυβδικός, Lycophro 1109. Eur. Heracl. 161. Eust. 222, 28. J. Poll. 1376. *Χαλυβής, Maxim. de Elect. 312." Edd. "Χάλυψ, Valck. Callim. 155. 157. ad Alcest. 983. Wakef. Trach. 1260. Χάλυβες, Valck. Callim. 145. 148. 157. *Χαλυβοισι, Alcest. 1001. Χαλυβδικός, Χαλυβικός, Valck. Callim. 155. Musgr. Heracl. 162. *Χαλυβώνιος, de vino, Bergler. Alciph. 76. Toup. Opusc. 2, 297.; Emendd. 4, 506. Casaub. Athen. 1, 85." Schæf. Mss. "Χάλυψ, E ferro factus, Nonn. 36, 182." Wakef. Mss.

"ΧΑΡΥΒΑΙΣ, [ῥ], Charybdis: de qua et ap. Lat. poetas satis multa leguntur. Dicta fuit, secundum quosdam, παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾶον ὑποδύνειν τὰ σκάφη." H. Steph. "Eur. Suppl. 516. *Χαρυβδίῳ, Demergo, Deglutio, Athen. 485. ex Aristoph. Λεπαστήν λαψάμενος μεστήν ἐχαρυβδίσε, ubi Ms. *Ἐκχαρυβδίσαι. Forma *Ἐκχαρυβδαίνω, teste Schneider. Lex., extat ap. Hes." Edd. "Χαρυβδῖς, Bergler. Alciph. 25. Toup. ad Longin. 386. Lennep. ad Phal. 50. 55. Simonid. 3. Jacobs. Antb. 10, 22. 11, 263. 12, 380. Χαρυβδίῳ, Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss.

"ΧΙΟΣ, Chius, Insula et Urbs. At Χῖος, nom. ἔθνικόν, Qui est e Chio. Sic Χῖος οἶνος, Chium vinum, Diosc.: et Χία ναῦς, Chia navis, Thuc. Sed Χῖος est etiam Tesserarum jactus, qui monadem tantum valet: ut VV. LL. afferunt ex Epigr. χῖον ὀρῶντες Ἀστράγαλον." H. Steph. "Aristot. H. A. 2, 1.: de Cælo 2, 12. Μυρίους ἀστραγάλους χῖους βαλεῖν ἀμήχανον. Schneider. Lex." Edd. "Χῖος, ad Charit. 690. De acc., Brunck. Apoll. R. 175. Χῖος, Toup. Opusc. 2, 173. 298. Casaub. ad Athen. 1, 15. Demosth. de Pace 201. Beck. Jacobs. Anth. 8, 145. Brunck. Aristoph. 1, 195. Conf. cum Κεῖος, Jacobs. Anth. 6, 239. Jactus tali, 6, 137. 7, 138. 8, 89. Kuster. Aristoph. 72. Vinum Chium, Jacobs. Anth. 8, 233. X. αἰδός, 6, 265. X. ἀποπατών, Brunck. Aristoph. 3, 123." Schæf. Mss.

Ψ.

"*ΨΕΝΗΡΟΣ, *Ψενήρις, *Ψενήριτης, *Ψένυρις, *Ψέντρις, εως, ῥ, vv. Ægyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 168." Edd.

"ΨΥΛΛΟΙ, Psylli, Populi Libyæ, qui et ipsi a serpentibus non læduntur, odore suo eos fugantes, et aliis, qui læsi ab illis bestiis fuerint, venenum suctu extrahunt. Plin. 7, 2. Psyllorum corporibus ingenitum fuit virus exitiale serpentibus, ut cujus odore sopirent eas. Ibid. dicit esse Gentem Africæ a Psyllo rege dictam. Vide et Corn. Celsum 5, 26. Inde Ψυλλικός γόνος, Præstigiator Psyllum agens, Hes. Et Hieron. Pammachium appellat Ψυλλέα, quod Psylli in modum venenis obtreptorum occurreret." H. Steph.

Ω.

"ΩΒΕΑ, Argivi vocant τὰ ὠά, Ova, Hes.: ap. quem et alia vide una cum comp. Ὠβεοκόπτης." H. Steph.

"ΩΒΡΑΤΟ, Hesychio ἐμάρτο, Fato destinatum erat." H. Steph.

"ΩΓΗ, Suidæ διάφραξις: Hesychio autem κώμη, et φάλαγγος τὸ ἐσχατον καὶ τὸ ἄκρον." H. Steph. "Vide Ὠβή." Edd.

“ΩΓΗΝ, supra p. cccxxxiv. a. Ωγην leg. pro Ω-
γην. Muller. ad Lycophr. 3. p. 285.” Edd.

“ΩΓΥΓΙΟΣ, Ogygius : pro Antiquo s. Vetusto
accipitur, ab Ogygo, antiquissimo Thebanorum rege.
Ita Ωγυγιή Τύρος, Antiqua Tyrus, Dionys. P. ut et
Maro dicit Urbs antiqua fuit, Tyrus tenuere coloni.
Et Ωγυγία τύχη, ap. Hes. τὰ ἀρχαῖα. At Ωγυγία, ἡ,
Nom. insulæ Calypsus ap. Hom.” H. Steph. “Pind.
N. 7, 73. ὥρεσιν ὠγυγίοις Φλιώντος. Heliad. 493. ἀν-
θρωπος. Phocyl. ap. Schol. Nicandr. A. 448. δρυὸς
ὠγυγίης κοιλάδος. Soph. Œd. C. 1854. Brunck. Anal.
1, 205.” Edd. “Wakef. Phil. 142.; Georg. 125.
Simmias Alis, Jacobs. Anth. 8, 206. Brunck. ad

Æsch. Pers. 37. S. c. Th. 166. Musgr. ad Eur. p.
192. Wolf. ad Hesiod. 127. Græv. Lect. Hes. 633.
ad Callim. 1, 9. Ωγυγίαι πύλαι Thebarum, Valck.
Phœn. p. 394.” Schæf. Mss. “Ωγ. μήκος χρόνου
Ælian. H. A. 869.” Wakef. Mss.

“ΩΓΥΡΙΣ, Suidæ λίμνη, Palus s. Lacus.” H. Steph.
“Barker. in Classical Journal 29, 169.” Edd.

“ΩΔΔΑΓΜΗΝ, Hesychio ὠνῆσατο, Emit.” H.
Steph.

“ΩΔΔΩΞΑΤΟ, Idem affert pro ἐδίδαξεν, Docuit.”
H. Steph.

“ΩΔΔΩΣΕΝ, Hes/ exp. ἀπέδορο, Reddidit.” H.
Steph.